

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

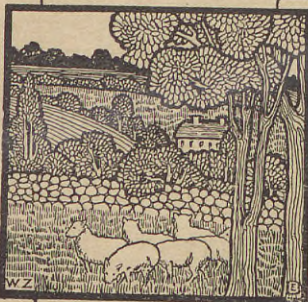

UPPSALA
UNIVERSITET

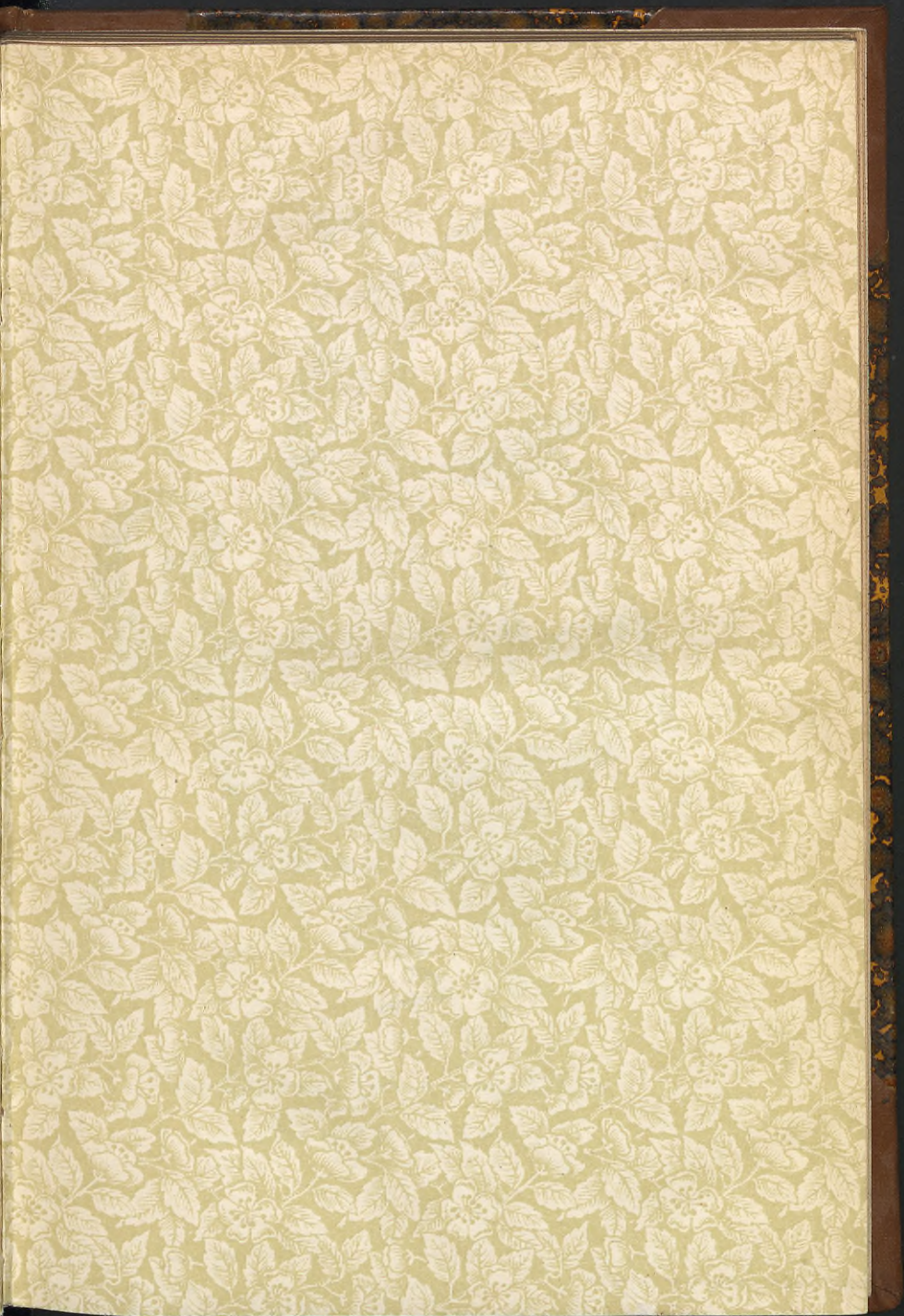
Litt.
Sv.

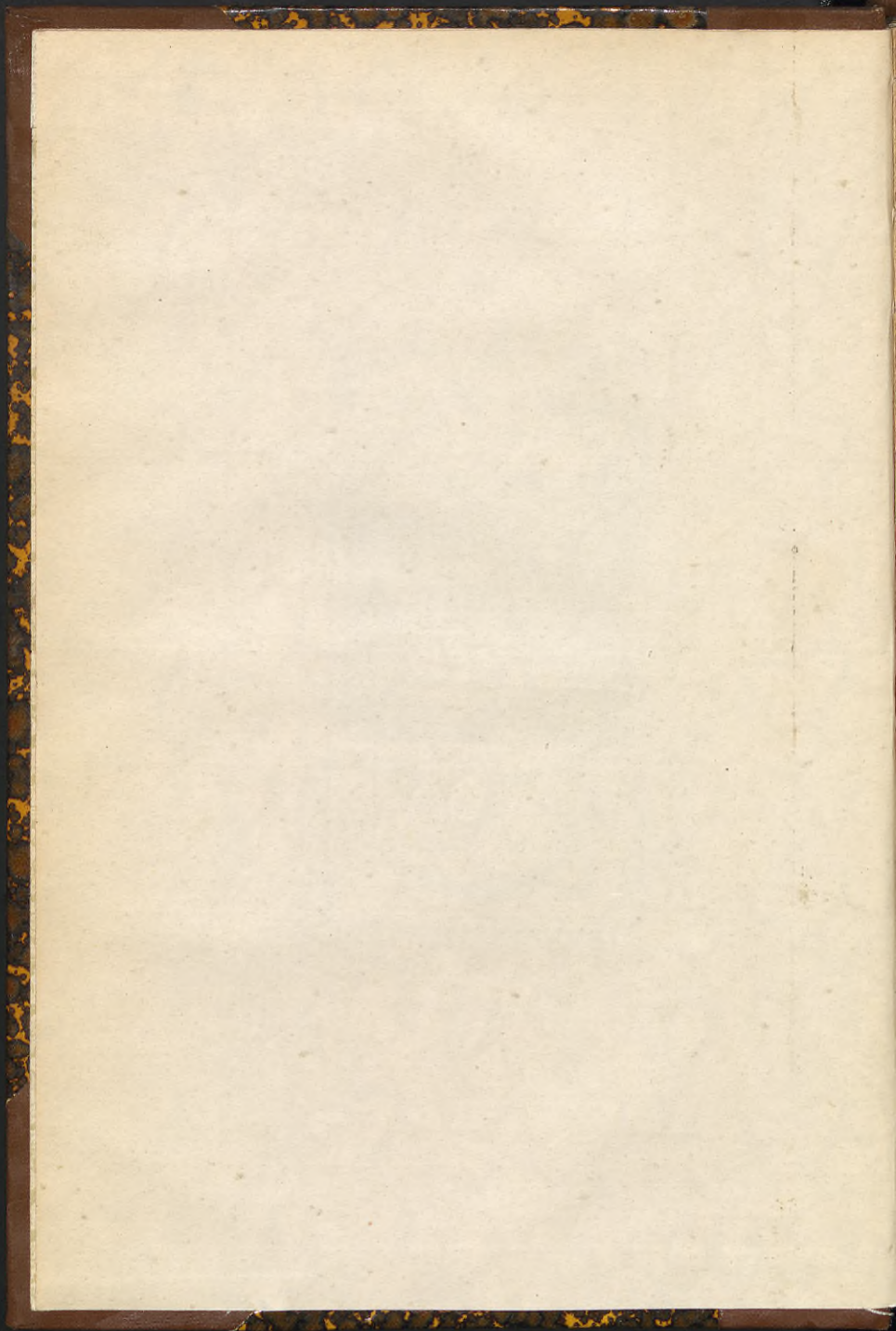
TRANEMÅLA
SAMLINGEN

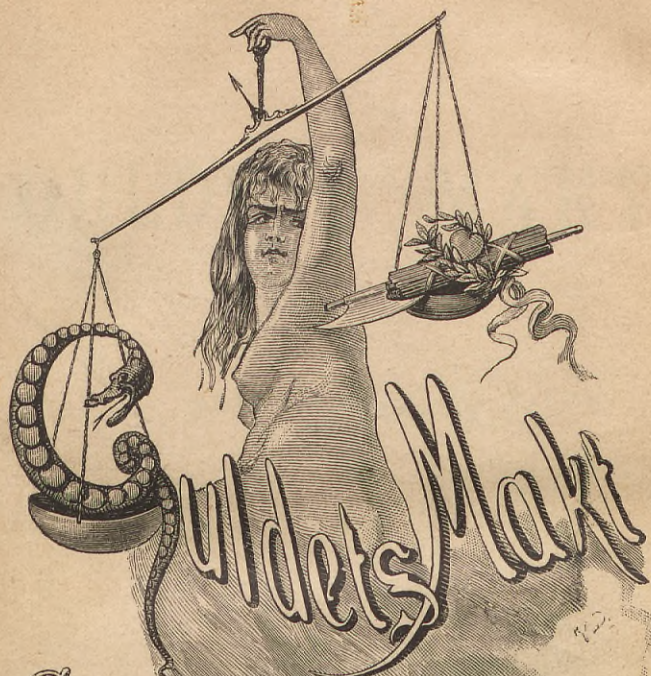

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIJOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

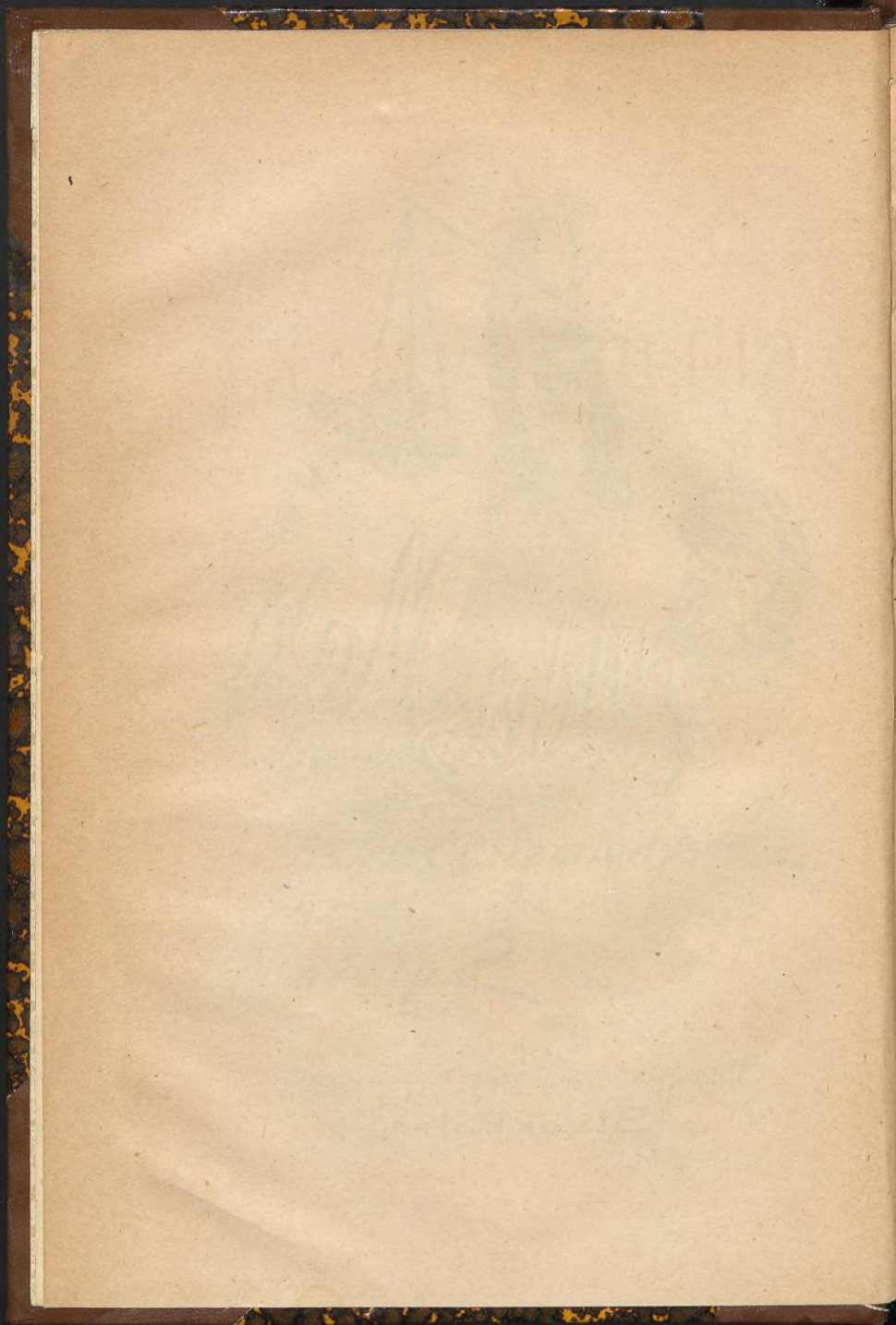

Stockholms Bilder
af
Sylvia

Nils Gleerups förlags expedition
Stockholm

GULDETS MAKT

STOCKHOLMSBILDER

AF

SYLVIA

-[Sara Pfeiffer]

STOCKHOLM

NILS GLÆRUPS FÖRLAGSEXPEDITION.

EXAM STEDIG

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS' BOKTR.-ARTIEBOLAG.
1881.

FÖRSTA KAPITLET.

iderna förändras och vi med dem.“

Det var en liten undersätsig karl, som mumlade dessa ord, i det han sträckte sina korta ben ifrån sig samt intog en bekväm ställning, under det hans små, irrande ögon, som hade ett skrattlystet uttryck, stannade på en man, hvars kalla, tämligen uttryckslösa ansigte i denna stund var till hälften bortvänt, liksom vore den lille mannen för honom en allt annat än behaglig syn.

“Ja, gamle kamrat, vi ha kamperat mången dag tillsammans, men om någon på den tiden, då vi slet omdt tillhopa, hade sagt, att jag en gång skulle finna dig framför en pulpet som rik man, så hade jag kallat den för lögnare.“

Den lille mannen skrattade på ett godmodigt sätt, hvilket dock icke tycktes hafva någon smittande verkan, ty i den tilltalades bleka och kalla ansigte förändrade sig icke en muskel.

“Ja, min käre Walles, när du i fattigdom och bekymmer knogade ditt lif fram i Amerika, så samlade bror din här hemma förmögenhet. Detta var för dig en angenäm öfverraskning, när du vände hit tillbaka. Du hade då varit borta i tio års tid. Mins du, när vi i Newyork sade hvarandra farväl? Vi voro glada pojkar, som delat ljuft och ledt. Nå, uppvuxna barn tillsammans följdes vi åt... intet var ju naturligare.“

Herr Walles fann detta måhända vara något

högst onaturligt, ty det låg en viss förundran i den blick, hvarmed han mätte den talande från hufvud till fot.

“Det är nu tjugo år sedan vi skildes åt“, fortfor den talträngde mannen, “jag har genomgått åtskilliga öden sedan dess, varit gift och blifvit enkling, sörjde min hustru djupt“, han blinkade med ögonlocken och syntes vilja antaga ett sorgbundet uttryck, hvilket dock icke riktigt lyckades. “Mary var en engel och efter hennes bortgång trifes jag inte riktigt. Dertill kom en del misslyckade spekulationer med grufvor och dylikt ... nå, detta hör icke hit, men jag fann det angenämast att schappa.“ Vid detta ord bröt han ut i ett först qväfdt och sedan alltmera stormande skratt. “En och annan blef grundligt lurad, grundligt lurad“, ropade han derunder med tillfredsställelse, hemtade sedan djupt efter andan och alltjemt i munter ton fortfor han: “På detta sätt kom jag hit för att se huru mina släktingar hade det och för att titta till mina gamla ungdomsvänner ... säga hvad man vill, hemlandet är ändå bäst.“

Den korpulente mannen torkade sitt skinande ansigte med en brokig silkesnäsduk, sneglade bakom den på sin tystlätne f. d. kamrat, kanske i den förmodan att få höra ett “hjärtligt välkommen“, men då detta uteblef, tycktes det icke på ringaste sätt bekomma honom, utan tog han på sitt fryntliga sätt åter till ordet:

“Detta om mig och nu till dig, hedersvän. Du fick vid din ankomst till fosterjorden plats på din brors kontor. Den hederlige Janne, alltid sig lik, varmhjärtad, god och förtroendefull! Jag skulle velat se, huru du i början tog dig ut med ett regelbundet lefnadssätt... naturligtvis som en skogsrätta i en fälla“, återigen höll en skrattparoxysm på att anfalla samt qväfva den lille mannen, men då sådant varit mindre behagligt, gjorde han våld på sig, stirrade i taket, liksom han der hemtat sinnesstyrka för att hålla sig allvarlig, samt fullföljde: “Emellertid skötte du dig väl, steg i förtroendet och då döden ryckte

bort Janne, intog du i firman hans plats. Gratulerar, gratulerar, somliga personer äro "födda med silfversked i munnen".

Den talande gjorde en komplimenterande rörelse med hufvud och händer. "Detta kan jag icke säga om mig, mina flesta företag hafva misslyckats, och hvad mina släktingar beträffar, så skulle de, som finnas kvar i lifvet, förr behöfva understöd än kunna understödja mig, och icke har heller någon varit så älskvärd att lemna ett arf. Apropos arf, så fick du ju heller icke ärfva din bror... han hade som jag mins varit gift samt lemnade ett barn efter sig... en flicka eller gosse?"

Vid denna direkta fråga kunde herr Walles icke underlåta att svara: "En flicka."

"Det var ju i Göteborg, som din bror Janne samlade sin förmögenhet... åh, jag känner tämligen noga till allt det der! En göteborgare, hvilken genom namnteckningar, som precis icke voro hans egna, gjort en lycklig kupp i åtskilliga banker, kom för att undvika efterräkningar öfver till Amerika. Han var naturligtvis inte så galen, att han pladdrade om det sjelf, det är endast efter hörsägen jag talar. I alla fall, huru det var med den saken, så är det inte värdt att vara alltför nogräknad, och då jag en gång i muntert lag träffade honom i Chicago, språkade jag honom an. Huru det rätt bar till, vet jag icke, men talet föll bland annat på dig och din bror, och så fick jag reda på, att Janne var död, att han i sitt testamente förordnat det, från och med hans dödsdag, du och hans barn i lika lotter skulle dela hälften af afärens årliga nettobehållning... en vacker disposition... *well!* medan det af honom samlade grundkapitalet naturligtvis skulle tillfalla hans... hans... det var ju en dotter, icke sant?"

Herr Walles gjorde en jakande rörelse med sitt hufvud ungefärligen med samma ledighet, som om han varit en automat.

"Sedan du blifvit firmans chef, flyttade du kort derefter till Stockholm och..."

“Detta var vida fördelaktigare för affären...”

“Min sagesman menade motsatsen...”

“Denna person i all ära“, herr Walles höjde sitt hufvud och från hans ögonvrår sköt en skarp blyxt bort mot den långväga gästen, “denna person i all ära, så tror jag mig dock vara rätta mannen till att bedöma hvad som varit förmånligast eller ej.”

“Ja, man känner bäst sjelf hvar skon passar eller hvar den klämmer.”

Herr Walles' blick hade i denna stund ett nästan frågande eller forskande uttryck, medan den andre under ett muntert och sorgglöst utseende syntes roa sig åt att' med en af sina knubbiga händer trumma en marschtakt på sina öfver hvarandra hvilande knän.

“Sådan är saken från ena sidan sedd“, sade herr Walles; “från den andra återigen erkänner jag det jag aldrig riktigt triffes i Göteborg... barnfödd häruppe, drög jag mig hit så fort tillfälle yppades. Min flyttning förenade med nyttan ett stort behag...”

“Detta sista var ett argument, som jag kan fatta, gamle flur! En stor stad erbjuder ett annat lefnads-sätt än det, som föres i en brackhåla... då ha vi ju allt på det klara. Fattig, som jag är, skulle jag för min del ej kunna trifvas annorstädes än här... och en rik man... nå, nu är förhållandet så tydligt för mig som om det stode der borta på hyllan. För den fattige, såväl som för den rike, är en stor stad det bästa fält för de experiment man tänker utföra.”

Helt förnöjd gned nu den lille mannen sina händer mot hvarandra, medan herr Walles åter sände honom en förstulen och forskande blick.

“Hvad Jannes dotter beträffar“, fortfor gästen muntert, i det han helt naivt tycktes antaga, att han skulle blifva inviterad i herr Walles' familj, “så riktigt längtar jag att få se henne; hon är väl nu stora flickan?...”

“En femton, sexton år...”

“Jag är säker på, att hon är lik fadren... har hans ögon, icke sant?... Jag glömmer aldrig, då jag gick ned mig under isen på Djurgårdsviken, huru bror din med egen lifsfara räddade mig... jag glöm-

mer aldrig uttrycket i hans vackra, blå ögon, när jag vaknade ur sanslösheten och såg honom stå lutad öfver mig . . .“

“Han var en känslomenniska“, herr Walles gjorde en nästan omärklig axelryckning, “sorgen öfver hustruns död anser jag hafva varit orsaken till hans egen bortgång. Dottern, Georgina, har ärft detta ömtåliga temperament. Jag skall en annan dag föra dig till henne, hon vistas icke hos mig . . . jag har blifvit ungtkarl tills för några månader sedan, och i mitt hem var det således icke lämpligt att uppfostra henne . . . nu skall hon naturligtvis komma under min hustrus skydd . . .“

“Du är icke någon dufunge, och när du skulle gifta dig, var det, min själ, på tiden“, sade gästen skrattande.

Herr Walles fattade med en liten otålig rörelse en penna; hans tålmod var måhända uttömdt, ty han sadé hastigt: “Ja, nu får ni ursäkta mig, bäste Wigert, posten till Hamburg går om tio minuter, och jag har angelägna bref att skriva.“

Herr Walles var i detta ögonblick helt och hållet affärsmannen, penningefursten. Med en afskedande rörelse vinkade han mot herr Wigert, som nästan kände sig bragt ur koncepterna, och något förvirrad af denna oåtkomliga och befallande blick, som vännen från forna tider kastade på honom, retirerade han nu mot dörren.

“Ja, god morgon, jag tittar väl hit igen.“

Herr Walles stod lutad öfver sin pulpet och besvarade med en nästan omärkbar nick den bortgåendes sista ord. Denne hade dock knappast hunnit passera genom den fil af kontorsrum, som lågo utanför herr Walles' affärsrum, innan firmans chef visade sig på dörrtröskeln, och i det han blickade bort till en del gentlemen, som raspade med sina pennor, sade han: “Den person, som nyss var inne hos mig, får aldrig besvära mig vidare.“

Herr Walles slöt hastigt till dörren bakom sig, och med denna rörelse var tanken på det nyss mottagna besöket fullkomligt borta.

ANDRA KAPITLET.

Under de båda herrarnes samtal nere på kontoret föll höstsolen in i våningen uppöfver med en af tunga gardiner något dämpad glans, som dock skänkte åt de rikt förgyllda möblerna ett glittrande sken och gaf åt golfvets brokiga mattor en varmare färgton.

Ett leende som hade ett visst syskontycke med dessa solstrålar, flög i denna stund öfver den unga damens ansigte, der hon, sittande i en ländstol, från hvilken hon kunde se hela sin gestalt i den stora spegeln invid fönstret, tycktes göra sig ett nöje af att taga sina personliga behag i närmare skärskådande.

“Man lefver bara en gång“, sade hon, “och endast en gång är man ung.“ Hon log åt den melodiska klangen i sin egen röst, nickade gladt samt såg sig omkring. Derpå lutade hon sig ännu mera tillbaka, och, slående båda händerna bakom sitt hufvud, tillade hon nästan jublande: “det är då jag, det är då verkligen jag!”

Det var icke utan skäl den unga qvinnan kunde säga dessa ord. Hon, den fattiga flickan, hade för alltid vändt ryggen åt umbäranden och försakelser, och var nu herskarinna i detta rika hem. Hon erinrade sig, huru hon som barn från sitt mörka, fuktiga rum snedt öfver gatan beundrande skådat upp till denna upplysta våning; huru hon sedan som ung flicka med åtrå blickat hit; hon kom ihåg den första stund, då hon satte sin fot inom denna trollkrets för hennes tankar för att till salu utbjuda ett tapisseri-arbete.

Ett litet skratt öppnade hennes purprade läppar. Det var ju en lifvande tanke att hon hade lyckats i sin föresats, hvilken gick ut på ett ganska storartadt företag, det att hon skulle eröfra den rike och mäktige

herr Walles. Hon hade dock icke direkte vändt sig till honom med utbudandet af sin perlstickade och silkessömmade vara. Nej, hon hade bättre vetat än så! Hon hade adresserat sig till den gamla husförestånderskan, fru Hult, som mången liknade vid en drake, hvilken förstod att för obehöriga personer vakta herr Walles' tamburdörr. Till denna hade hon sagt sig veta, hvilket stort inflytande hon utöfvade, samt att hennes förhoppning vore, att på dennas rekommendation få försåldt sitt dyrbara arbete. Hon hade icke låtit sig afvisas, och fru Hult hade slutligen, bevekt och smickrad, fört henne in i salen, der hon stått framför den stränge husbonden, som sändt henne några af sina kallaste blickar. Öfvergjuten af vårliga solstrålar, hade hon så dröjt framför honom, då icke längre med sänkt hufvud och bönfällande, utan med den air, som egentligen tillkom en fröken Hillerstjerna, sista afkomlingen af den gamla Hillerstjerska ätten.

Den unga qvinnan smålog alltjemt. Ja, hon kunde icke annat, ty från att blifva betraktad med kallsinighet hade hon väckt beundran, och hon hade sett hvilken triumf hennes skönhet, hennes hållning, hennes namn utöfvade. Det var icke första gången detta tillsammanlagdt hade förskaffat henne en viss segerglädje, men derutöfver hade det dock aldrig skridit — hjertan hade hon kanske vunnit, men ej någon, som med detta hjerta hade erbjudit henne sin hand, och om icke Gabriel Dessler varit, så hade hon ej kunnat påräkna ett enda giftermålsanbud. "Gabriel Dessler!" En lätt suck höjde hennes bröst. "Om han varit rik, då . . . ja då . . ."

Männe han kände sig mycket olycklig för hennes ombytighets skull? Männe han sörjde henne djupt, eller kanske han lätt nog kunde glömma?

Hon reste sig upp och gick fram till spegeln och synade på nära håll den sammetslena hyn, de mörka, strålände ögonen, det askfärgade håret, hvars tunga rikedom höjde sig likt en krona öfver hennes hjessa; derpå aflägsnade hon sig några steg, i det hon be-

traktade sin gestalt, under det hon frågade sig, om den ej kunde tjena som modell till en Juno.

Männe väl en ung man någonsin skulle glömma att i ömsesidig kärlekslåga hafva slutit henne i sin famn? Hennes hjerta slog hårdt, och hjerta purpurrosor spirade upp på hennes kinder.

“Gabriel Dessler!”

Hon hviskade hans namn helt tyst, och liksom hon känt en lisa i sin själ vid att säga detta namn, upprepade hon det gång efter annan. En feberglöd ilade genom hennes lemmar, hennes ögonlock fäldes, och hon kände nästan ett bryderi, då hon såg sig så upprörd och skälvande.

“Gabriel Dessler!”

Den unga qvinnan bet tillsammans sina små, hvita tänder, hennes fylliga barm höjde sig i vågor, och blodet brann i allt varmare glöd.

“Gabriel Dessler!”

Hon raglade tillbaka liksom en drucken och sjönk åter ned på den plats, hon nyss hade lemnat, i det hon tyckte sig känna hans varma kyss, hans smekande arm omkring sin midja. Hon andades hårdt och häftigt, hennes läppar förtorkades, och händerna, med hvilka hon skylde sitt ansigte, darrade lätt. Glöden af hennes känsla kom lik en siroccovind och härjade för några sekunder kindernas blommor. Sakta spirade de dock upp igen, liksom väckta till nytt lif, och hemtande djupt efter andan, såg hon sig omkring.

Hon, Juno, som sjelf ville herska, var hon då beherskad och detta af en ung man, som icke egde något annat än ett rikt och varmt hjerta?

Ja, ett varmt hjerta!

Hade han icke varit för henne på en gång en rådgifvare och en vän?

Af förnäm börd hade hennes gelikar dock dragit sig undan henne, icke för namnets skull, men derföre att blodet på mödernet blifvit uppblandadt — detta möderne, hvilket icke räknade anor, utan endast minnen från kulisserna och triumfer från rampen; detta möderne, som för inbitna aristokrater kastade öfver

Hillerstjerska namnet ett äfventyrligt dunkel. Men mången högättad, fattig aristokrat hade af penningaristokratien gifvit och hemtat glans, den glans rikedomens skänker, ack, denna glans, som nästan kan tillegna sig allt.

Den fattiga fröken Hillerstjerna hade betänkt allt detta och hade sagt sig sjelf, att kärleken var en dårskap, när föremålet var en ung man med en tämligen mörk och obestämd framtid. Af bekymmer hade hon haft nog. Hon hade tämligen tidigt egt ett resonnerande förnuft, och när hon insåg, att en rik adelsman icke vore lätt att finna på den obemärkta plats, dit ödet kastat henne, så hade hon uppoffrat sitt hjertas känslor samt gått rakt till det mål, hon föresatt sig.

Den ställning i verlden, hvilken någorlunda anstode henne, hade hon nu intagit. Det var hennes skönhet, som förskaffat henne inträde.

Den unga damen hade med ett tankspriddt uttryck åter närmat sig spegeln. Kring hennes smidiga gestalt slöt sig i djupa veck en morgonrock af rödt siden, hvilken gaf åt det askfärgade håret en skimrande silfverglans och kom hennes hys bländande hvithet att klart framstå. I denna stund tänkte den unga qvinnan endast på sig sjelf. Med en behagsjuk rörelse vände hon sig rundt omkring, hennes blod flöt nu åter lätt och jemnt — kärleken var en dårskap. Gabriel Desslers namn hade i hennes öron icke längre denna hänförande klang. Med sömnlösa nätter och dagar, fulla af tärande oro, hade hon tillräckligt skattat åt sitt hjertas dårskap, nu ville hon vara fri, ville njuta af rikedomens lif i fulla drag. Ett lefnadssätt på en vindskammare, ett mörkt och dystert lefnadssätt med ett sakta aftynande, sådant vore sannerligen icke i hennes smak. Hon smålog och betraktade de gnistrande ringarne på sina fint formade händer. Guldets makt var hänförande, rikedomens egde för henne nyhetens fulla behag, och hon, som för få månader sedan gått med vända eller uppfärgade klädningar, hon, den föräldralösa, som icke egt någon anhörigs skyddande vård, som fått vända

på öret, innan hon vågat utgifva det för bröd, som varit värmlösare än en fogel — för henne låg nu lifvet utbreddt och jemnadt, likt en härlig lustgård, der icke någon frukt växte för högt för henne.

Huru underbart fort hade hon icke nått denna lyckliga ställning! Herr Walles hade varit hennes fånge alltifrån den första stund, hon kastade på honom sina mörka, strålände ögon. Hon höjde på hufvudet vid tanken på att hennes beräkningar så öfver all höfvan hade lyckats. Ack, på den plats, der hon varit undangömd, hade hon icke egt någon utsigt hvarken till att komma i societeter eller att göra de framstående bekantskaper, som kunnat föra henne till det öfverflöd, hvilket hon längtade efter. Det var åt henne sjelf öfverlemnadt att göra första steget, hon hade äfven uttagit det utan att stappla, och som herr Walles var den förste, bäste man, som fans i hennes väg, och då hon af en tillfällighet gjort hans hushållerskas bekantskap, blef han för henne omedelbart den länk, som skulle förena henne med den glans, hvarefter hon trånade. Då derpå Leonora Hillerstjerna utbytte sitt klingande namn mot det mera missljudande Walles, så var det dock ett godt byte. Rikedomens omslöt hennes make med sin gloria, den föll också öfver henne, och efter bröllopet hade dagarne flytt under en förtjusande och förströende resa, som de nygifva straxt efter vigseln företagit, och från hvilken de för få dagar tillbaka hade återvändt. Att herr Walles' ekonomiska ställning var en bland de lyckligaste, detta visste den unga frun, men af öfriga förhållanden kände hon intet. Väl hade han flyktigt nämnt, att han egde en brorsdotter, att denna flicka vore sjuklig och obehaglig, derpå hade han häntydt, men uteslutande sysselsatt med sig sjelf hade hon ej fästat någon uppmärksamhet vid, att denna icke fans bland de få gäster, som bevittnade hennes vigselceremoni, och dertill hade hon ej ringaste aning om, att denna unga släkting, som icke någon vidare tycktes tänka på, var en ung arftagerska, som en gång betydligt skulle förminska

den rikedom, hvilken nu så oinskränkt disponerades af herr Walles. Tystlåten och oåtkomlig hade firmans hufvudman aldrig varit den, hvilken för främmande personer berört sina angelägenheter, och Georgina Walles, uppfostrad på den ensliga plats, som hennes farbror och förmyndare tycktes anse lämplig för hennes helsa, hade aldrig så långt någon mindes tillbaka varit i sin släktings hus, och om hon fans till eller ej i världen, var en fråga, som man icke vårdade sig om att afhandla. På detta sätt sväfvade öfver den unga flickan ett dimhöljdt dunkel, hvilket af brist på närande ämnen icke någon fäste intresse vid att skingra. En och annan vän och bekant från forna tider, hvilken möjligtvis haft beröring och bekantskap med hennes far, kunde väl egna henne en flyktig tanke och i afsigt att vara artig göra en efterfrågan om henne, på långt när icke så deltagande som den, hvilken herr Wigert, den långväga resenären, nyligen gjort. På dessa frågor hade alltid följt ett svar att den unga flickan vore sjuklig, behäftad med en nervös oro i sjelfva själen o. s. v., hvilket svar, år efter år förnyadt, gaf åt den unga patienten nästan ett sken af sinnesrubbnings, och slutomdömet om arftagerskan blef, att derest hon med döden skulle afgå, vore det måhända lyckligast för henne, på samma gång herr Walles vore en "lycklig ost", hvilken man gratulerade och afundades. Hvad Georgina Walles för öfrigt beträffar, hade hon icke på mödernet någon anhörig, som, icke ens af intresse om ett blifvande arf, kunde bekymra sig om henne. Georginas aflidna mor hade varit så att säga "utkastad i världen", hade icke vetat af några föräldrar, då ödet fogat att hon som barn blifvit lekkamrat med Johan Walles, eller "Janne" som han i dagligt tal kallades. Detta kamratskap hade småningom öfvergått till kärlek, och den fattiga, af fosterföräldrar förtryckta flickan, hade äktat den unge mannen, som vid denna tidpunkt befann sig i allt annat än lyckliga ekonomiska omständigheter. Till Göteborg, dit han dragit sig med sin unga brud, hade han egnat sig åt handeln. Skö-

tande sin plats på kontoret, hade han derjemte å egna vägnar börjat några spekulationer. Dessa kröntes med en framgång, som småningom hade höjt honom till en rik köpman. Det är troligt, att man i den stad, der hans välstånd uppspirat och förkofrat sig, äfven efter hans död skulle egnat dottern det deltagande, som är naturligt för dem, hvilka följas af epitetet "rik arftagerska". Denna nimbus följde henne också en lång tid bortåt, äfven efter herr Edvard Walles' flyttning till hufvudstaden. Allt under solen är vanskligt, isynnerhet har minnet anlag för att blekna, och om man nu kom ihåg den unga flickan, så var detta endast i förbigående, icke längre som någon hufvudperson, utan mera som en varelse, den der blott vore till för att försvinna samt för att i odelad besittning lemna åt Edvard Walles en oerhörd rikedom. Åt honom egnade således de, som voro in-
vignade i förhållandet rörande dessa familjeangelägenheter, första rummet af sitt deltagande, medan de oinvignade respekterade honom samt äflades att visa honom en hyllning, hvilken kunde hafva anstått en halfgud. Penningens makt är den starkaste i världen. Icke blott herr Walles' vänner erkände detta, utan äfven hans unga maka, och der hon nu af en påpasslig kammarjungfru lät påkläda sig en elegant promenaddräkt med afsigt att göra en liten rond i de för säsongen mest försedda butikerna, så logo hennes läppar, i det vällusten af en fylld börs tillfredsstälde hennes begär och i denna stund upptog hennes tankar.

TREDJE KAPITLET.

“Man lefver endast en gång och endast en gång är man ung.”

Så hade Leonora Walles nyligen tänkt, och ungdomslifvet tycktes liksom spritta i hvarje hennes åder, under det hon, beredd att så angenämt som möjligt lefva denna “enda gång”, nu trippade ned för de mattbelagda trapporna. Hennes frasande klädning kom dervid i beröring med herr Wigert, hvilken i denna stund aflägsnade sig från hennes mans kontor. Den lille mannen, som berömde sig af att hafva ett skarpt öga för qvinlig skönhet, förnekade sig icke nöjet att stirra på Leonora, medan han icke fann något ämne till anmärkning. Och då han vid en nyfiken fråga till portvakten, hvem väl den unga damen kunde vara, fick upplysning om, att det var herr Walles’ unga fru, kom till portvaktens förvåning ett hjertligt skratt öfver den lille korpulente mannens läppar. Han stack sina knubbiga händer i kavajens vida fickor, hämtade andan och höjde de buskiga ögonbrynen. Hans “Mary” hade visserligen varit en engel, som gjort honom utsägligt lycklig och som han saknade djupt, men hon hade varit “förbaskadt svår” att hålla i styr och få bugt på. Vissa blåmärken på den saliga afsomnades armar hade dock under hennes lifstid kunnat intyga, att herr Wigert gjort sig till herre i sitt hus. Medvetandet häraf kom honom att höja hufvudet, “gamle gosse, jag är rädd att du hoppat i galen tunna!”

Detta var en åsigt, som dock icke på ringaste vis syntes oroa honom; “det skall bli intressant att se, huru denna affär utvecklar sig”, tänkte han vidare. “Nå ja, jag unnar honom litet af hvarje. Var väl hans sätt det ringaste vänskapligt, då han efter så många år återsåg mig? Var jag inte en gång för honom som en bror, och delade jag då ej med ho-

nom min sista skärf? Jag skulle inte förarga mig, om jag ej hade trott, att man småningom kunde krama honom som en citron. Ja, sur är han nog, men hvad kramningen beträffar, så synes han icke ha ringaste anlag för att på detta sätt låta handtera sig.“

Tänkande ungefärligen på detta sätt, uppnådde herr Wigert södra stadsdelen, der han i ett hörnhus på Tavastgatan arbetade sig tre trappor upp, trefvade sig fram i halfmörkret på en vind samt öppnade den längst bort belägna dörren. Genom vindskupans fönster inträngde höstsolen, och skröpligheten af en gammal liggsoffa, ett dito skrifbord och några stolar framträdde på ett i ögonen fallande sätt.

“Nå?” sade en äldre man, hvars vaxade mustascher, som i förening med hans kortklippta hår gäfvö honom ett martialiskt utseende, tycktes hafva rest sig i en väntande ställning.

“Intet sa' den döde...”

“Hur tusan kunde han vara så oförskämd!”

“Jag framstälde icke något direkt...”

“Det borde du hafva gjort“, inföll den martialiske herrn och stirrade på Daniel, i det han antog en hållning af en härförare. “När man har relationer och icke begagnar sig af dem, så är man en dåre.“

“Jag lät honom naturligtvis förstå min ställning och kände honom smått på pulsen, men...”

“Penningen är en förbannelse“, afbröt den krigiske kavaljeren, hvilken icke var någon mer eller mindre än f. d. löjtnant Winkel, hvilken också hörde till barndomsvännernas antal; en herre, som kanske både i ett och annat afseende sett sina bästa dagar, och fortfarande bibehöll en imponerande ställning samt fortfor: “De flesta af mina kamrater hafva klättrat uppåt, ideligen uppåt, och sedan jag en tid stampat på samma ställe, bär det för mig oupphörigen nedåt. Här står jag nu och frågar mig: hvar skall det nu sluta?”

De båda vännerna stirrade på hvarandra, som

om detta just vore en hufvudfråga. "Jag hade tänkt", fortfor löjtnanten och strök de stripiga mustascherna, "att äntligen den kanal vore öppnad, hvarigenom man omsider skulle lyckas att forsla behöfliga medel för en usel tillvaro; nå ja, låt Jerusalem brinna!"

"Då jag kom hitöfver", sade Daniel, "så nekar jag inte till, att jag trodde, det du hade stält för dig på annat sätt, än som skett, och när jag sökte upp dig, samt slog mig ner här..."

"Nå", afbröt löjtnanten, "jag tog ju emot dig med öppna armar och tillbjöd dig dela min bostad. Jag sade dig rent ut min affärsställning, som olyckligtvis ej är en af de bästa, och du häntydde på, att du hade vänner i viken, hvilka kanske kunde hjälpa oss båda. I tidernas evighet kunde jag dock aldrig föreställa mig, att Walles vore en knusslare."

"Han är det, hedersbror, han är det! Och der-till icke det ringaste gästvänlig. Då han inte kände igen mig, och jag sade honom, hvem jag var, blef han lång i synen som en häst", den lille mannen skrattade härvid på sitt hjertliga sätt, "men *män muss sich nicht verblüffen lassen*; känner jag honom något så nära rätt, har han kanske inte så alldeles rena papper... I flydda tider var han åtminstone ej särdeles nogräknad... om jag derfor kunde spekulera ut något till att draga vexel på..."

Herr Wigert klippte med sina små, spelande ögon och löjtnant Winkel öppnade sin mun till en lättande andhämtning. "Ja, se det skulle just vara knuten", sade han.

"Först och främst skall jag göra mig noga under-rättad om Walles' husliga angelägenheter; i förbigående sagdt, har han en ung charmant fru och är nyligen gift... nå, den kom aldrig för sent, som skulle hängas vid ljus... I alla fall, först hans husliga angelägenheter, sedan skall jag söka till att ta reda på hans affärsställning... det kan möjligtvis finnas någon liten mörk fläck, hvilken han icke är synnerligen angelägen om att få belyst."

"Inte så dumt spekuleradt..."

“Nå, godt! Jag kan emellertid svära på, att han fann sig generad af att det i ett förgånget funnits ett samband emellan oss... jag märkte det på hans ton och det sätt, hvarpå han sökte slingra sig undan all förtrolighet. Föränleddes nu detta hans beteende uteslutande af högmod? Se, detta är den fråga, som jag skall söka till att få besvarad.“

“Diplomatiskt, högst diplomatiskt!“

“Jag skulle icke förargat mig“, fortfor Daniel, “derest jag icke trott att jag helt enkelt hade kunnat gå till honom och säga så mycket som så: Hederspascha, på den tiden, då vi voro unga och lefde glada dagar tillhopa, så gjorde jag det och det för dig. Hvad ger du mig nu tillbaka? Jag är fattig som en Lazarus, alltför fattig för att sitta med armarna i kors, låna mig derföre en liten honett summa, på det jag må kunna börja med den eller den affären. 'Ju enklare, ju simplare', sa' Dumbom, men huru böjd jag än är för att hylla en sådan åsigt, så lär den karlen inte akta på min begäran om penninghjelp, såvida jag ej kan finna ett medel, hvilket rent af utöfvar ett tvång på honom.“

Löjtnanten tycktes icke hafva något att invända.

“Ah, jag känner honom sedan gammalt“, fortfor Daniel. “Han hör till det folket, som gerna mottager tjänster, men aldrig gör sådana tillbaka, och medgången har ej ändrat honom.“

“I går hade du dock andra åsikter“, mumlade vännen.

“Det är människans pligt att i det längsta tänka godt om sin nästa“, inföll Daniel och stod bredbent med uttrycket af en gammal hedersman framför sin vän. “Jag var i går liksom en ballong“, fortfor han, “den der sväfvat i luften, och om hvilken man icke just kan beräkna, hvar den skall slå ned. I dag veta vi dock till punkt och pricka, hvar den ligger. Det är efter detta läge jag nu vill göra mina observationer. Alla dessa *om* och *men* hade vi dock sluppit, derest Janne Walles varit i lifvet. Han hade ett hjerta af guld.“

”Det är lätt nog att hålla ett vackert liktal“, menade löjtnanten, ”men om han hade lefvat, skulle kanske en annan tonart varit mera passande.“

”Kanske“, svarade Daniel skrattande, ”men jag tycker om att tro, det jag nu tror . . . i alla fall skall det bli roligt, att få se hans dotter . . .“

”En arftagerska“, genmålde löjtnanten och gaf sig en flyktig blick i den lilla spegeln, som hängde öfver nattkommoden.

”Jag önskar, att hon vore myndig och dertill egde ett så godt hjerta, som det jag antager, att hennes far skulle egt.“

Till följd af dessa små beräkningar hade herr Daniel Wigert under följande vecka ett par gånger sökt tillfälle att få träffa sin ungdomsvän. ”Icke hemma“, var dock på kontoret det svar, som städse afgafs.

”Han undviker mig påtagligen“, sade den korpulente mannen en aftonstund till sin förtrogne vän, i det han förnöjdt gnuggade sina händer.

Det föll dock Daniel stundom in, att hans eget uppträdande hade någon del i detta afvisande. Isynnerhet fick han denna föreställning, då han småningom inhämtade — ty han var för ingen del overksam att söka skaffa sig de underrättelser, som han ansåg behöfliga för sitt syfte — när han, som sagdt, inhämtade, att herr Walles' affärsställning ansågs öfver höfvan solid, liksom att hans namn på börsen hade den bästa klang. Också skakade han vid dessa underrättelser sitt hufvud. Dertill kom ytterligare att man angående herr Walles' familjeangelägenheter icke hade något att anmärka, ja, icke ens kunde falla ett ord — en rik man kan ju, om han äfven är förbehållsam, liksom resa en mur omkring sig, och herr Walles hade rest den muren, hade före sitt giftermål lefvat nästan uteslutande för sig sjelf, hade med de tjenare han behöft till sin upppassning aldrig vexlat ett ord om annat än hvad som rörde deras sysslor samt gjorde hvar man rätt, och då man, som sagdt, icke hade det minsta att säga om honom,

kanske af det enkla skäl, att man icke visste något vidare, blef alltså totalomdömet öfver honom: "rik och aktad".

"Möjligtvis är det den gunstig herrn obehagligt att nu påminna sig det förflutna", sade herr Daniel Wigert betänksamt efter att så småningom hafva inhämtat nyss anförda underrättelser, "och anledningen till att jag ej blir mottagen är måhända verkligen den, att jag inte presenterade mig som millionär."

"För min del önskar jag du haft skäl till en dylik presentation", menade löjtnanten leende.

"Inte mig emot. Att lysa med lånta fjädrar är emellertid icke min sak. Jag är den jag är, hvarken mer eller mindre."

"Emellertid är vår belägenhet ganska kritisk."

Liksom för att bekräfta dessa ord öppnades dörren, och en liten rundlagd qvinna visade sig på tröskeln. "Jag har sprungit hit upp på ett litet skutt", sade hon andtruten. "Månaden är halftiden, och ännu icke någon hyresliquid. Det kan ej fortgå på detta sätt... jag är fullkomligt uttröttad."

"Min bästa fru", Daniel var sjelfva artigheten, "om min börs vore späckad, skulle ni icke behöfva göra några påminnelser... jag väntar i hvarje ögonblick en penningremiss..."

"Den der remissen tror jag inte längre på... antingen klingande mynt redan i afton eller också afflyttning."

"Ord och inga visor, jag tycker om sådant rent spel!" ropade Daniel.

"Från herrarnes sida skulle jag önska detsamma... man hyr naturligtvis inte ut rum... ett vackert, snyggt rum, utan ersättning. Jag har visserligen nere i hörnet den lilla diverseboden, hvilken jag öppnade efter min mans död, men då man som enka har tre barn att försörja..."

"Bekymmersamt, hvem förstår inte det..."

"För somliga gå affärerna som en dans. Jag tänker nu bara på fru Wengelin, som eger huset här... har hon inte setat på torget och sålt kött,

men nu vill jag se på den, som går henne förbi. Dagen i ända läser hon sina romaner och klär sig i siden samt bjuder mig inte så mycket som på en kopp kaffe en gång..."

"Verlden är full af orättvisor, min bästa fru."

"I min ungdom..."

"Er ungdom", afbröt löjtnant Winkel med blicken af en kavaljer från gustavianska tiden, "er ungdom finnes ännu kvar... vissa qvinnor kunna skryta af en evig ungdom..."

"Prat", den lilla enkan måste ovilkorligen småle. "Men i alla fall, jag minnes den tid, då jag inte skulle velat gå tvärs öfver gatan med fru Wengelin. Man sade ett och annat om henne, som jag kan svära på var rena sanningen, men allt detta tyckes man ha glömt. Rikedomen är en förgyllande slöja, som skyler öfver hvilka skavanker och fläckar som helst."

"Det är sant", instämde såväl Daniel som hans vän.

"För min del går det ur hand i mun, herrarne få betänka detta..."

"Hvar och en vill ha sin rätt, hvem kan undra derpå", sade löjtnanten, "men för ögonblicket är jag alldeles rensofad", och han vände bekräftande ut och in på sina tomma fickor.

"Jag hoppas, min fru, att ni anser oss som hederliga menniskor", tillade Daniel.

"Ack", sade den lilla qvinnan bevekt, "hvad skall ett stackars, svagt och värnlöst fruntimmer taga sig till..."

"Om vi ännu kunna få en åtta dagars tid på oss, så vid allt hvad heligt är..."

"Nå ja, ännu en åtta dagar", bestämde den lilla enkan med en suck öfver sin egen medgörlighet.

"Jag har sett andra tider, må herrarne veta, och derfor är jag medlidsam... jag har inte alltid haft det så knussligt som nu. Min äldsta dotter fick en fin uppfostran, min man kostade mycket penningar på henne, men hon dog, då hon var sjutton år. Det

hade varit bättre, om vi sparat allt, hvad hennes lektioner drogo ur huset ... hvad behöfver man väl i grafven med att kunna tala tyska och franska?"

Skakande sitt hufvud öfver alla onyttiga utgifter samt öfver sin egen medgörlighet att i detta ögonblick ej till sista skärfven taga ut sin rätt, drog hon dörren till bakom sig.

"Vår ställning är verkligen kritisk", återupprepade löjtnant Winkel, i det han upptog samtalet på den punkt, der det blifvit afbrutet.

"När man fått fan i båten, får man äfven söka att få honom i land", ropade Daniel. "Ja, man rymmer från den ena verldsdeln till den andra i förhoppning att slippa från bekymmer, men om någon blifvit grundligt lurad på den konfekten, så är det jag."

De båda herrarne skänkte hvarandra ett småleende ögonkast, och Daniel fortfor: "Det är inte värdt att förlora modet ... jag har aldrig gjort det, om också motgångarne tornat sig upp omkring mig som hus. Om inte det ena går, så går kanske det andra, *well!* Lefve hoppet! Mitt första försök skall nu blifva att agera spårhund ... jag tror mig icke vara utan anlag. Bror Walles skall icke undslippa mitt besök, om han också tusen gånger låter svara "icke hemma".

FJERDE KAPITLET.

Det var tämligen tidigt på morgonen, när en ung flicka inträdde i en tapisseributik på Norrbro. Hon var klädd i en enkel, brun klädning samt hade hufvudet betäckt af en hatt, som kanske icke var alldeles modern och ej heller äkta parisisk, men hvars vida brätten omslöto ett fint ungdomligt och rosig

ansigte, ett ansigte, som måhända var skapadt för småleenden, men som åtminstone i denna stund hade ett tankfullt, nästan sorgset uttryck. Till butikens föreståndarinna hade hon lemnat ett arbete, som blef granskadt, gilladt och betaldt, hvarpå ett nytt broderi utvaldes och anförtroddes henne att fullgöra. Det var, som nämnt är, tidigt på morgonen, eleganta kunder hade ännu ej infunnit sig, endast arbetstagerskor, och då den unga flickan vid utgåendet i dörren sammanstötte med ett äldre fruntimmer, gaf hon detta en liten igenkännande helsning. Den unga flickan och den gamla damen hade förut en och annan morgonstund träffat hvarandra i samma butik, och då de tillslutit glasdörrarne, kunde flickan icke underlåta att säga:

“Ni ser så blek ut och är svartklädd, har något ledsamt händt?”

Det var första gången flickan tilltalat det äldre fruntimret, som sakta svarade, liksom om orden kostat henne möda att framtvinga:

“Min dotter är död.”

“Död”, upprepade flickan.

Det låg deltagande i tonfallet, hvarmed detta ord sades, och utan att måhända ega samma väg som den gamla damen, följde henne flickan.

“Hon var allt för mig, allt”, återtog den gamla halfhögt och liksom hon endast talat till sig sjelf.

“Ah, ni vet inte, hvad jag förlorat!”

De gingo en stund tysta bredvid hvarandra Vesterlånggatan framåt, och flickan följde henne, dragen till den bleka qvinnan med en makt, som bestod deri, att också hon ansåg sig stå så godt som ensam i världen.

“Mitt hem är nu tomt, mitt hem... ni kan aldrig tro huru prydligt hon ordnat det”, återtog den gamla, och nu med ett uttryck, liksom lättade det hennes hjerta att tala, drog hon djupt efter andan. “Visst hade vi bekymmer ibland”, fortfor hon, “men vi arbetade som myror, och jag tänkte alltid, att ju mera vi kunde få tillsammans, ju bättre skulle

det blifva för henne, då jag en gång gick bort, och så blef det hon som rycktes ifrån mig. Nu är det bara för mig sjelf jag får sträfva, och nålen går der-vid riktigt trögt... jag gör mig icke bättre än jag är.“

“Annat var det med Selma“, fortfor den sörjande, “hon dukade icke så lätt under, alltid var hon tröstfull och glad... jag glömmet aldrig hennes kära ögon! Men hör på, kanske har ni samma väg som jag, kanske det skulle roa er att se hennes porträtt?...“

“Om jag icke precis har samma väg, så... ack, jag följer gerna med er!...“

“På sätt och vis äro vi ju bekanta, jag har sett er mer än en gång. Det var alltid jag, som fick gå och hämta vårt arbete och bära hem det igen. Ser ni, Selma gaf sig ej någon tid med att gå ut... mamma skall gå, lite motion skall göra godt, menade hon alltid. Men jag fruktar hon höll sig för mycket inne, var alldeles för mycket stillasittande... hade kanske också för liten ungdomsfröjd... hon tynade bort som ett blomster... ack, jag såg det inte, jag var liksom slagen med blindhet, jag tror, Gud förlåte mig, jag icke ville se! Jag var rädd för den fruktansvärda sanningen, jag ville ej förstå något, tills hennes trötta hufvud för sista gången sjönk mot örngottet och det var för sent... för sent.“

Det gamla fruntimrets blick sjönk mot jorden och hennes gång blef alltmer osäker. I denna stund vidrörde flickan hennes arm och lade den under sin. “Stöd er mot mig“, bad hon, “och... och sök att tänka: “Herren gaf och Herren tog...“

“Ja ja, det är så... men när någon går bort, då komma så många tankar och man gör sig förebräelser både för ett och annat. Nå, här ha vi Stads-gården, och nu bär det fyra trappor upp... bered er på, att det hem, som jag nyss rosade, är beläget i en vindskupa.“

Fullt af solsken och blomsterdoft med bländhvita gardiner, med rödrandiga öfverdrag på soffan och sto-

lar, med virkade dukar, broderade pallar och kuddar, med hemväfda mattor på golvet och sångfogel i gyllene bur kom detta hem emot den unga flickan liksom med en inbjudning, och då nu den gamla qvinnan visade med handen bort mot fönstret, hvarifrån man kunde öfverskåda skeppsbron, strömmen samt de i gult skiftande djurgårdslundarne, så slog den unga flickan sig ned med ett halft glädtigt uttryck och en känsla af trefnad.

“Ni må tro, här var icke så fint, då vi flyttade hit, men Selma visste råd: först och främst tapetserade hon väggarne, och sedan kom en sak om sender . . . jag önskar, hon haft ett jemnårigt sällskap . . . ni och hon skulle bestämdt blifvit vänner och haft mången glad stund tillsammans . . . ack, här är visst ljusst och soligt, men för Selma var det ändå för lite ljus och för lite sol, fruktar jag.”

“Det här är säkert hennes porträtt“, sade flickan, i det hon böjde sig fram mot en fotografbild, hvilken i en svart ram hängde öfver soffan, “just så här förestälde jag mig henne, ett blekt fint ansigte med ett förklaradt uttryck.”

Den gamle damen smålog, hon syntes synbarligt lättad till sinnet. Att få tala om det kära barn, som hon förlorat, var henne en verklig tröst, hon sade detta än en gång, men då flickan omsider med ett litet förskräckt uttryck erinrade sig, att tiden lidit långt framåt, och att man troligtvis otåligt väntade på henne, så aflägsnade hon sig med löfte om att snart återkomma.

Och nu bar det hastigt utför de fyra höga traporna, och flickan trippade lätt fram öfver gatorna, medan hon sade till sig sjelf, det hon just fått en klar föreställning om, hurudan kärleken borde vara mellan en mor och ett barn. En sådan kärlek, ja! Flickan drog en suck — ja, hvad visste hon väl om kärlek. Den glädtighet, hon nyss erfarit, försvann hastigt ur hennes själ, den känsla, som nyss hade värmt hennes hjerta, vek undan, och med hufvudet

lätt framåtböjdt syntes hon bemäktigas af ett alltmer tilltagande missmod.

Under det korta besök, hon gjort uppe i den lilla vindskupan, hade hon för några minuter glömt sig sjelf — nu tog verkligheten ut sin rätt, och att den icke föreföll henne särdeles behaglig; derom vittnade de alltmer hårdt sammantryckta läpparne, men ju tankfullare flickan tycktes blifva, ju ifrigare skyndade hon öfver de gator, som förde till Roslagstull. Solen stod redan högt på himlen, då hon uppnådde den breda, jemna landsvägen. Hunnen på detta sätt ett godt stycke bort om Albano, slog hon nu in på en något smalare uppkörsväg, som blef liksom stängd af en inhägnad trädgård, bakom hvars höga häckar och trädgrupper skymtades ett lågt boningshus. I det ögonblick hon stod beredd att närma sig första trappan, ljöd en skarp röst.

“Ändtligen behagar då mamsell komma hem!” En mössa, hvilken vippade hit och dit på ett stort friseradt hufvud, presenterade sig i denna stund i det öppnade fönstret.

Den unga flickan syntes beredd att med sänkta blickar mottaga förebräelser, hvilka icke heller läto vänta på sig.

“Jag är förvånad“, upprepade rösten, hvars egarrinna reste sig upp från sin sittande ställning. “Att bli borta i öfver sex timmars tid... hvar har du varit? Hvarmed har du uppehållit dig?”

Ett uttryck af rädsla låg i flickans grå ögon, då qvinnan, som ryckt upp förstugudörren, nu stod midt emot henne.

“Tror du, att jag har dig i mitt hus för att göra ingenting... tror du, att den lilla årliga betalning jag har för dig kan ersätta alla de kostnader, du förorsakar? Eller inbillar du dig kanske därför, att du har en rik släkting, den der till ditt underhåll af barmhertighet kastar ut några smulor af sitt öfverflöd, inbillar du dig kanske, att du får lefva som en prinsessa?” Den storgväxta damen hade trädt ett steg närmare och, fattande flickan i armen, skakade

hon henne hårdt: "Behagar du höra på, hvad jag säger, och törs jag anhålla om ett svar?"

Flickans ansigte fick i denna stund en stark purpurfärg, hon vek undan och sökte göra sig fri från en hand, hvilken tryckte henne likt ett jernband.

"Jag har icke några inbillningar", svarade flickan lugnt, "hvarken i ett eller annat afseende."

"Jag skulle också tro, att detta är det klokaste", inföll qvinnan med ett ironiskt skratt.

"Rika herrar, min docka, kännas icke alltid vid fattiga anförvandter, om de också kasta en skärf åt dem. Och hvad din farbror särskildt beträffar, så har han inte nedlätit sig ens så mycket, som att han en enda gång sökt upp dig, och detta fastän jag haft dig sedan ditt andra år... Jag vet, hvad jag varit för dig, och har en inre tillfredsställelse, när jag tänker derpå. I himlens namn, hvarför står du alldeles orörlig... nej, det der stadsgåendet skall upphöra, det vill jag bli man för. Fast det bara är en spottstyfver man betalar för ditt underhåll, och du väl behöfver bidraga till ditt uppehälle, så är dock inte min mening, att du alldeles försummar husliga göromål, det förlorar jag mera på, än de få ören, du får in på dina handarbeten... se så, gå inte in i salen, der är i ordning, jag har minsann nog sjelf fått rusta och tråla. Nej, i dag skall du få spela fröken och sitta här och spinna på ditt rum..."

Den värda frun hade under dessa hastigt talade ord följt med den unga flickan uppför en brant trappa, och öppnande en dörr, voro de i ett litet med gul vattenfärg måladt rum, der en tältsäng, ett rödmåladt bord och tvenne trästolar utgjorde den enda möbleringen.

"Om jag bara visste, hvarmed du uppehållit dig. Nej, besvara dig för all del inte med några ursäkter, jag får ändå inte veta sanna förhållandet... sex timmar, man kan verkligen bli sjuk! Men i mitt hus skall du inte råka på villovägar, och har du börjat intrigera, så är jag den, som förstär att stämma i bäcken. Aldrig har jag låtit dig springa omkring i

stugor och granngårdar, och fortfarande liksom hittills skall jag förstå att hålla dig inom marginalen.“

Med dessa ord slängde hon till dörren bakom sig, och flickan hörde nyckelns kringvridning. Det var måhända icke första gången hon varit inriklad, hon visste kanhända, att hvarken böner eller tårar skulle befria henne ur den fångenskap, som hennes förseelse förorsakat. Sättande sig vid fönstret, vecklade hon upp det lilla paket, hon mottagit i tapisseriboden och ordnade garn och silke; derpå sväfvade hennes blickar ut i rymden. Den plats hon intagit, gaf henne icke någon vidsträckt utsigt. Begränsad som den var af en träbevuxen kulle, kom den henne endast att se ett hörn af den välvårdade trädgården, medan hon hade en fullständig öfverblick af bakgården, på hvilken några högtidligt struttade fram och tillbaka. Så satt hon en stund fördjupad i tankar eller tänkte snarare ingenting, medan hon lät det brokiga garnet glida mellan sina fingrar. Det besök, hon nyss gjort hos den i sorg försänkta modren, rann henne härvid i sinnet. Hon sammanknäpte plötsligen sina händer med en känsla af bitterhet och sorg, och hon frågade sig, hvem väl hon hade att älska. Hon var ett barn, hvilket legda händer tagit vård om, legda händer, som aldrig med ömhet hade berört henne, hon hade blifvit fostrad af en qvinna, den hon skulle velat egna all möjlig tillgifvenhet och vördnad, om man kunnat väcka denna känsla i hennes själ, ja, hon skulle vördat och älskat allt, som är värdt att älskas och vördas; hon hade af naturen ett ömt hjerta och liflig inbillningskraft, och der hon satt, lätt framåtlutad, gjorde hon upp för sig, huru ett lif i kärlek skulle ha förflutit för henne, och den bleka flickans bild, som hon denna morgon sett, sväfvade för henne lik en uppenbarelse af något oupphinneligt och afundsvärdt — hon skulle gerna hafva velat blifva gömd under en grönskande torfva för att blifva så saknad. Heta tårar droppade ned på hennes händer, utan att hon märkte dem.

Uppfostrad nästan afstängd från verlden, visste hon litet eller intet om den, men skulle hafva älskat

dem som omgäfvu henne, om man ej hade stött tillbaka hennes tillgifvenhet. Hade icke hvar och en andra omsorger, andra bekymmer, annan glädje... hade hon väl med någon varelse en delad känsla? Hon visste litet eller intet om den yttre världen, men om dess bitterhet hade hon full visshet, och hennes hjerta trånade att ega någon, som hon kunde älska.

Hon stod med sammanknäppta händer. Ännu nästan ett barn i ålder, hade hon icke någon erfarenhet, som kunde antaga en tröstande gestalt.

De tillryggalagda åren med sina otaliga, husliga uppträden, då hon blifvit misskänd och tillbakasatt, kommo som en tyngd öfver henne, tryckte tillsammans hennes bröst, utan att en lättande suck öppnade hennes hårdt sammanpressade läppar. Den lilla soliga vindskammaren, der hon för ett par timmar tillbaka gjort ett flyktigt besök, hägrade under dessa tankar i fjärran och fogelsången och blomsterdofet väckte ett minne af frid i hennes själ.

Det låg också nästan ett småleende i hennes blick, der hon bredde ut det brokiga mönstret och beredde sig att räkna stramaljens maskor.

I samma stund förnam hon att några dörrar öppnades och stängdes i bottenväningen, hvarvid den skarpa qvinnostämman, som nyss på ett hånande och ovänligt sätt talat till henne, helt tydligt sade:

“Var lugn, allt blir naturligtvis så, som ni önskar... det är ju min fördel, att jag fullkomligt rättar mig efter er.”

Derpå talade en manlig stämman på ett halthögt, återhållet sätt, hvarpå rösten sjönk till ett sakta hviskande, och nu följde ett ljud af en bortrullande vagn.

Det var något ovanligt att gäster kommo till “skogshyddan” och med den lilla nyfikenhet, som följer dem, hvilka, uppfostrade från världen, betrakta hvarje obetydlig tilldragelse såsom ett afbrott i enformigheten, föllo hennes tankar på hvem väl denne

man kunde hafva varit och i hvad ändamål han gjort sitt besök.

Derpå började hon åter sysselsätta sig med sig sjelf, började känna sig otålig öfver sin förvisning, hvilken tycktes antaga en längre utsträckning än vanligt, ty så väl middags- som aftonmåltiden blef uppburen till henne, under det hennes fostermor, den värda fru Rignell, tycktes finna ett nöje af att betrakta henne med ett ironiskt småleende. Detta, i förening med att städse finna dörren tillriglad, kom hennes blod, att för hvar timme, som gick, allt hastigare rinna genom hennes ådror, och då hon omsider beslöt sig för att gå till sängs, bultade hennes tinningar hårdt. Hon var i den sinnesstämningen, som en ung förtryckt slaf måhända mången gång känner, en slaf, som af åratals vana fogar sig efter omständigheterna, och i hvars själ ännu icke en tanke uppstått på att krössa tryckande band.

FEMTE KAPITLET.

Daniel Wigert, som af tilltagande ekonomiska bekymmer ansåg sig tvingad att helt energiskt uppträda gent emot herr Walles, hade en dag passat på honom, då han steg ut genom sin kontorsdörr för att bege sig till börsen. Med en vårdslös rörelse, som tydligt visade, att millionärens kallsinnighet på intet vis imponerade på honom, lade han sin knubbiga hand helt förtroligt under den rike mannens arm. Om herr Walles måhända hade lust att undandra sig detta vidrörande af den lille talträngde, högröstade och skrattande mannen, så tycktes han dock i denna stund tämligen tåligt foga sig efter omständigheterna. Hans kallsinniga ansigte, utan

det ringaste uttryck, hade vändt sig till Daniel, och då denne uttalade sin förnöjelse öfver ett sammanträffande, som han svor på hade varit helt à propos, på samma gång, som han beklagade sig öfver oturen att under veckor icke hafva kunnat träffa Waller på kontoret, gaf han en häntydning om att han icke skulle hafva något emot, derest han skulle blifva förd in i millionärens familj, der han förmodade sig nu skola finna vännen Jannes dotter.

“Icke ännu“, svarade Waller, “det tysta hem, der Georgina vistas, är mera passande för henne.“

“Nåja, då söka vi upp henne der“, inföll Daniel, hvarpå han sade sig ingenting högre önska än att dess utom uppvakta barndomsvännens vackra hustru.

Vid detta förslag tycktes dock Waller ej fästa ringaste afseende, han syntes icke ens hafva hört det, gjorde måhända af nödvändigheten en pligt och återförde samtalet på brorsdottern. Han bad Wigert sjelf bestämma dag och stund, då besöket skulle ske, och anmodade honom för resten att komma helt à propos, när det föll honom in.

“Skönt“, svarade Daniel, “jag kommer då att infinna mig så oförmodadt som tjufven om natten.“

Waller, eljes så njugg med vänskapsbetygelser, skakade dervid vännens hand på det fryntligaste sätt samt lofvade att städse vara hemma, när Wigert skulle låta anmäla sig.

Det var på Stortorget, utanför börsen, som de båda herrarne skildes åt, och Daniel stod nästan som ett frågetecken, i det han såg efter sin ungdomsvän.

“Hvadan denna i hast påkomna älskvärdhet?“ mumlade han. “Alltid finna honom hemma, endast jag behagar anmäla mig; jo, det låter! Men att införa mig i familjen, dertill synes han dock icke hafva lust.“

Härvid blinkade Daniel med sina små godlynta ögon, under det han hvisslade på ett tankspriddt sätt. Dock, huru än hans tankar flögo omkring, fann han icke något särskildt skäl för Waller' godlynthet.

“En rik man har sina nycker“, tänkte han, “nå ja, gerna för mig, jag tycker rätt bra om, när han icke uppträder med den der dumma drygheten, och det skall bli mig ett verkligt nöje att med det första göra honom min uppvaktning.“

Det dröjde ej heller mera än ett par dagar, förr än Daniel stod i Walles' enskildta arbetsrum. Den mäktige mannen syntes alltjemt bibehålla det goda lynne, hvarmed han under deras sista sammanträffande hade skakat hans hand.

“Om du icke har något emot, så begifva vi oss nu direkte till Georgina... godt!“ I detta ögonblick drog han i en klocksträng samt sade till den inträdande tjenaren, att en vagn genast skulle köras fram. “Det är en veckas tid, sedan jag såg till flickan, jag riktigt förebrår mig denna försummelse. Stackars barn!“ tillade han med en suck, “nå ja, du får nu döma sjelf, om icke flickan har bäst på den plats, der hon är... se här ha vi vagnen framme, stig på, stig på!... För Georginas räkning och hennes penningar, förstås, har jag köpt en liten enkel villa, “Skogshyddan“ kalla vi den, och den bär skäl för namnet, ligger midt i en skogsdunge utanför Roslagstull och är inhägnad af en rätt vacker trädgård. Det är naturligtvis min pligt att sörja för flickans trefnad.“

Det låg en viss hjertlighet i Walles' röst, och Daniel kunde icke annat än uttala sitt gillande samt tog med en känsla af belåtenhet plats på de sväljande vagnsdynorna. Den eleganta vagnen rullade framåt, och de båda herrarne utbytte ett och annat ord om den väg de passerade, medan Daniel inom sig räknade på, att han nog till sin förmån skulle intaga den unga arftagerskan samt att han skulle vara man för att draga fördel af detta intryck. Huru beqvämt han emellertid satt tillbaka, var han dock betagen af en viss otålighet, och då Walles på afstånd utpekade den låga byggnaden, inbäddad i höstlig grönska, så rätade den lille mannen på sig. Ja, han skulle

tala med Georgina om hennes far med pretention på en gammal orubblig vänskap, hvilken naturligtvis borde gå i arf till hans barn. Han beredde sig dess utom på att uppträda som en gammal onkel, en père noble, af hvilken en ung flicka icke allenast kunde hafva ett skydd, utan jemväl sällskap och nöje.

I detta ögonblick höll vagnen stilla vid en trädgårdsgrind, ty den på alla sidor inhägnade villan hade icke någon annan uppkørsplan, och de båda herrarne gingo bredvid hvarandra öfver den breda, sandade trädgårdsgången, som var öfversållad af gula, prasslande löf. Efter en bultning på förstugudörren öppnades denna af en nigande qvinna, som på ett ödmjukt sätt steg åt sidan.

“Nå, fru Rignell, huru står det till med Georgina?” sade Waller, och utan att afvakta svar tillade han på sitt befallande sätt: “var god och för oss genast till henne.”

Fru Rignell, som bibehöll sitt underdåniga sätt, förde herrarne genom en i gult ornerad matsal direkt in i ett litet kabinett.

En ung flicka, med en rikedom af blondt hår och ett blekt, ovalt ansigte, rigtade i denna stund sina stora blå ögon på de inträdande. Det låg liksom en skugga öfver denna varelse, en skugga af något onämbart, som förorsakade liksom en ångestfull känsla i Daniel Wigerts själ.

“Nå, Georgina, skall du inte helsa på farbror?” sade Waller, i det han mildt fattade en af hennes händer, der hon sittande i en soffa, fullkomligt sysslolös, icke tycktes vårda sig om eller ega ett begrepp om utbytandet af vanliga höflighetsbetygelser.

“Stig upp och helsa”, sade fru Rignell halthögt. Vid dessa ord reste sig den unga flickan. Det låg något själlöst i hennes sätt, som påminde om en hund, hvilken reser sig upp eller lägger sig allt efter önskan af en starkare, beherskande vilja.

“Hon ser ju rätt kry ut i dag”, återtog Waller och fru Rignell jakade härtill med en suck. Man talade sedan om hennes befinnande helt obesväradt.

Fru Rignell erkände oförbehållsamt, att flickans tillstånd, i stället att år från år förbättras, snarare försämrades samt att hon icke fullt fattade, hvad som sades omkring henne, ett påstående, hvilket på intet sätt jäfvades af den unga flickans ögon, som likgiltiga och uttryckslösa sväfvade från det ena föremålet till det andra.

Under allt detta stod Daniel Wigert försagd och missmodig. Det tal han ämnat hålla angående Georginas aflidne far och det vänskapsband, som en gång i tiden förenat dem, och hvilket endast döden kunnat slita, detta föredrag, hvarmed han trott sig kunna intaga arftagerskans hjerta med storm, dog nu på en gång bort på hans läppar vid åsynen af flickans sinnesslöa ansigte, hvars på en gång regelbundna och matta drag voro till hälften vända ifrån honom, under det hon betraktade den motsatta väggen, utan att hon dock tycktes märka tapetens brokiga blom-
mor.

Wallis, som med deltagande tycktes lyssna till fru Rignells ord, höll alltjemt den unga flickans händer mellan sina, i det han mildt sade: "sätt dig nu igen, min älskling, du har varit riktigt artig!"

Det smekande i mannens röst framkallade öfver den unga flickans läppar ett lätt rop, ett barnsligt skrockande ljud af glädje, och ett svagt skimmer af lif glödde upp i hennes matta ögon för att försvinna i samma sekund.

"Nå", sade Wallis halfhögt, i det han vände sig till Daniel, "tror du inte liksom jag, att Georgina har bäst af att stanna här? Då du frågade mig efter den stackars flickan", fortfor han, "så svarade jag dig undvikande . . . du erinrar dig måhända detta. Ginas sjalstillstånd är ett smärtsamt ämne, hvilket jag helst undviker att beröra och, upprigtigt sagdt, för jag icke gerna några främlingar hit. Du är dock icke någon främling, din gamla vänskap för Janne föranledde mig att göra ett undantag . . ."

Wallis tystnade, men långt dessförinnan hade

Daniels vackra luftslott ramlat öfver ända. Nedslagen stödde han hufvudet mot handen, medan hans tankar famlade liksom i ett mörkt tomrum, utan att han fann någon vägledande ljusstrimma, den der kunde föra honom ut till en plats af lugn och ekonomiskt välstånd.

“Anamma!” tänkte han, “flickan är en idiot, om jag ej tar fel! Jag undrar icke på att karlen undviker föra henne tillsammans med en ung, lefnadsfrisk hustru. Att vara född till rikedom och ej kunna njuta af den! Beklagansvärdt, högst beklagansvärdt!” mumlade han.

Wigert gick med vaggande gång och fundersam uppsyn ut i trädgården. Han hade ingenting emot att några sekunder vara allena, han behöfde sannernigen hämta sig efter den sinnesskakning, som genast vid inträdet i det lilla kabinettet hade öfverfallit honom.

“Kanske att Georgina bjuder oss ett glas godt gammalt vin”, sade Walles i samma stund Daniel vände honom ryggen, “ja, fru Rignell sätter måhända fram i salen någon förfriskning åt oss.”

I det ögonblick Wigert begaf sig ut i trädgården öppnades åt villans gafvelsida ett fönster. Kanske fann den unga flickan, som der lutade sig framåt, också ett behof af att fylla sina lungor med luft, ty hon hämtade djupt efter andan.

“Nej, jag uthärdar inte!” suckade hon, under det hon blickade ut i den klara rymden. “Jag uthärdar inte!” upprepade hon och hennes händer knöto sig samman liksom i ett vredesutbrott, de fina näsborarne vidgade sig, och hon andades hårdt. “Att hålla mig inlåst i fem långa dagar, det är nedrigt!”

Flickans hufvud sjönk ned mot hennes händer, och hon fortfor att i tysta tankar göra anklagelser mot dem, som sålunda behandlat henne.

“Att inspärras som en fånge”, tänkte hon, “för en så ringa förseelse som att dröja ett par timmar längre borta än nödigt var, detta är ett straff,

hvilket jag icke längre underkastar mig... mitt tålamod är uttömdt!"

Hon hade åter höjt sitt hufvud. Det var med känslan hos en fångad fogel, som hennes blickar längtande sågo upp till några gungande moln, mot hvilka solen bröt sig. "Jag vill hellre dö", hviskade hon, "än låta mig behandlas på detta sätt!"

Hennes vackra, barnsliga anletsdrag fingo vid denna tanke ett tynande uttryck, kindernas rosor voro borta, och ur de mörka ögonen strålade en feberaktig glans.

Hastigt spratt hon till. Det var ljudet af ett fönster, hvilket man kastade på vid gafvel i våningen inunder.

"Så qvaft!" hörde hon en manlig röst säga. "Sätt vinet och glasen derborta på bordet... bra!... Antingen hon lefver eller dör, får ni alltid den årliga summa jag betalar för henne... anse dessa penningar som en lifstidspension... nej, sätt också fram någon ost åt oss... Ser ni, jag tycker icke om, när folk behagar tränga sig på mig och min slägt... er stackars flicka hör ej till dem, som kunna ge någon uppmuntran till sällskaplighet... objudna gäster skola för hennes skull icke..."

"Här är nu tillräckligt luftigt, tror jag", inföll fru Rignells skarpa röst, "fönstret här ligger just under vindskammaren..."

Härpå följde ett "för tusan!" en skräll samt ljudet af fönsterhakars påläggning.

Den unga flickan uppe i vindsfönstret höll dock alltjemt hufvudet fram i en lyssnande ställning. Var det hennes rike farbroder, som nyss hade talat? frågade hon sig. "*Antingen hon lefver eller dör*"... hade han sagt. Denna *hon*, var det henne sjelf han menat, och hvad var det för objudna gäster, han önskade undvika?

Men nere i våningen klingade vinglasen mot hvarandra. Wigerts nedslagna ansigte fick för hvarje tömdt glas ett frimodigare uttryck, medan Walles allt stoltare bar sitt hufvud. Man hade placerat

den presenterade arftagerskan vid bordet, der hon icke syntes hafva någon annan åstundan än att äta och dricka, och då Walles till afsked beskyddande lade sin arm kring hennes lif, lutade hon sitt hufvud mot den allvarlige affärsmannens bröst, i det åter ett skrockande rop kom öfver hennes läppar.

SJETTE KAPITLET.

Ljudet af vagnshjul väckte den unga flickan ur hennes lyssnande ställning, och hon for dervid med handen öfver pannan.

“Antingen hon lefver eller dör“, upprepade hon. Hvarför gjorde man en sådan förutsättning? Var hon icke frisk och ung.

Hon rätade upp sin smärta kropp. Med en fin, obesvärad hållning stod hon midt på golfvet och fann med en känsla af välbehag huru ungdomsmodet svälde i hvarje ålder. I denna stund frågade hon sig icke längre, om det varit hennes rike släktning, som nyss hade talat. Fullt öfvertygad sade hon sig nu: det var hans röst.

På de många år hon tillbringat under detta tak tänkte hon tillbaka. Man hade på intet sätt lemnat henne “vind för våg“, men någon synnerligt öm omsorg hade dock icke egnats henne, och farbrodern hade högst sällan besvärat sig med att söka upp henne. Dessa sällsporda besök hade egentligen skett för lång tid sedan, när hon ännu var ett litet barn, då hon med skygghet från en undangömd vrå betraktat den bleke, allvarlige mannen. Under de senare åren hade emellertid betalningen för hennes in-

ackordering, hvilken kvartalsvis inflöt, varit enda sambandet mellan henne och farbrodern.

“Antingen hon lever eller dör” — i dessa ord låg för flickan en förutsättning, att hon hela sitt lif, det måtte nu blifva långt eller kort, skulle stanna på detta undångömda ställe.

Med lätta steg började hon gå af och an. Det var icke utan att ett visst hopp hägrat för henne, ett hopp om att hennes farbror en vacker dag ungefärligen skulle säga: “Mitt hus står öppet för dig; också du, stackars barn, skall finna glädjedagar här i lifvet.” Och så hade hon trollat fram ett hem fullt af kärlekens solsken, ett hem, der hon skulle göra sig oumbärlig, och hon hade gläntat på ridån, som dolde rikt folks lefnadssätt, och bakom hvilken låg en mängd underbara fester och förtjusande scener, i hvilka hon skulle vara primadonnan.

Den unga flickan log bittert. Man hade förfogat öfver hennes öde, man hade helt säkert bestämt öfver framtiden, och intet tycktes vara olikare verkligheten än hennes ungdomliga, oskyldiga fantasier.

Farbrodern hade varit på Skogshyddan, hon hade hört hans röst, och han hade aflägsnat sig utan att ens vårda sig om att helsa på henne, medan han disponerat öfver hennes person, liksom hon varit ett viljelöst ting.

Hon kände i denna stund bitterheten af att vara förbisedd. Modfäld blickade hon framför sig, medan en och annan tår långsamt stal sig ned för hennes kinder. Fostermodern hade mer än en gång sagt, att om rikt folk hade fattiga släktingar och kastade en skärf åt dessa, så skulle de dock icke göra sig några höga inbillningar och tro, att man hyste något synnerligt deltagande för dem.

Sanningen af detta påstående rönt den unga flickan, der hon alltjemt vandrade fram och tillbaka, och hon frågade sig: gör då penningen en sådan olikhet mellan människorna?

Alltför oerfaren med världen hade hon ej något svar att gifva. Hon kunde icke föreställa sig, att

guldets makt har egenskapen att blända, att det är ett irrsken, som leder omdömet på villospar, att mellan en man, höljd i sobelskinn och en i trasor är en himmelsvid skillnad, må vara att dessa båda ega de ädlaste sinnelag, eller hvar för sig äro de mest ut-studerade skurkar.

Rikedom! Detta ord var för henne som en gåta Kunde en rik man vara hjertlös? Ah, då långt hellre ett ömt sinne med en glödande ström af själens godhet på sitt djup. Så tänkte den stackars flickan i sin obekantskap med det, som har värde i världens ögon, under det att den rike släktingens förbiseende liksom krossade hennes hjerta. Hon sade sig tusen gånger, att hon hellre skulle velat hafva ett vänligt ord, än de hundratals kronor man kastade ut för hennes underhåll, och hon betänkte ej sin dårskap, att man icke lefver af ord utan genom penningar, att den deltagande handtryckningen på långt när ej kan förliknas vid den handtryckning, som lemnar i behåll någon af riksbankens vackra sedlar.

Hon kände väl icke allt detta, men hennes sinne var förbittradt, smärtan att vara förbisedd kändes som en törntagg, och hon vred sina händer i öfvergifven förtviflan.

O, huru outhärdligt var det icke att mottaga de nådegåfvor man tilldelade henne! Hon hade känt det mången gång, dock icke så klart som i denna stund.

Kunde hon då icke skaka af denna boja, kunde hon då icke trampa den under sina fötter samt känna sig fri!

Det låg en viss inspiration i hennes blick, det brann feber i hennes blod, och hennes späda lemmar skakades af upproret i hennes tankar.

I denna stund af stormiga känslor öppnades dörren, och fru Rignells stora hufvud och yppiga bröst visade sig i dörröppningen. "Jaså, fullkomligt sysslös", sade hon, "ja, du för här uppe en prinsessas lif, men nu tror jag det kan vara slut dermed... kom ned och skala potatis, någon nytta skall jag väl ha af dig..."

Att det var slut med fångenskapen och att dörren åter var öppnad tycktes icke synnerligen fästa flickans uppmärksamhet. Van att lyda, följde hon denna gamla vana med uttrycket hos en sömngångerska, medan de stridiga känslor hon nyss genomkämpat tumlade som drömmar omkring i hennes själ.

“Med surmulenhet kommer man icke långt här i huset... raska på bara... eller kanske att fröken Georgina Walles anser sig alltför förnäm till att tömma det här diskämbaret...”

Fru Rignell neg försmädligt, medan mössbanden på hennes friserade hufvud kommo i en lätt dallring.

“Några höga tankar“, svarade Georgina, medan en stark färg sprang upp på hennes panna och hastigt betäckte hela hennes ansigte, “några höga tankar har jag hvarken om mig eller någon annan heller.“

“Skulle detta kanske vara någon slags fin pik åt mig?”

“Hvem som känner sig träffad, kan ta den åt sig.“

“Det är tacken för att jag fostrat och dragit fram dig!...”

Med glödande ansigte och flammande blickar stod Georgina nu fullkomligt väckt ur den domning, som några sekunder förut liksom beslöjat hennes sinnen. “Af barmhertighet och godhet“, sade hon, “skulle ni kanske icke ens räckt mig en droppe vatten...”

“Nej, hör bara på henne, denna huggormars afödal...”

“För er omvårdnad har ni nog tagit full ersättning och... antingen jag lefver eller dör, får ni ju årligen behålla de penningar, man betalar för mitt underhåll...”

“Spion, lyssnerska!“ skrek fru Rignell, i det hon hårdt fattade Georginas arm samt lyfte sin hand hotande mot henne.

Den unga flickans smidiga gestalt gled med en häftig ryckning undan detta väldiga grepp. “Om jag icke dör, så kan jag dock försvinna“, sade hon och höjde sitt hufvud, “ni får ju alltid behålla den lilla

inkomst, jag kunnat inbringa er, och jag är sannernligen glad, att jag i detta fall ej bereder er någon förlust. Framför till min rike slägtinge min tacksamhet, säg honom, att det finnes något som är högre än guldets makt... det utöfvar åtminstone icke öfver mig någon fängslande verkan."

Georgina hade nu fullkomligt vändt sig bort från sin vårderska, vreden fans icke mer i hennes hjerta, och handen, som hon afvärjande hade höjt, föll matt utmed hennes sida.

"Hon är förryckt!" skrek fru Rignell. "Ah, min docka, mig skrämmer du icke med några tragiska fasoner!... Och hvad tänker du taga dig till?" frågade hon i samma ögonblick under ett kort skratt.

"Arbeta... någon dörr öppnar sig alltid för den, som vill arbeta..."

"Ja, fresta på, gerna för mig, den som snart kommer hit igen, det blir du, och jag skall taga emot dig med varma servietter."

Den värda frun utstötte härvid ett högt skratt. Georgina, som stannat några sekunder utanför den dörr, hon hastigt hade tillslutit, rigtade derpå sina steg direkte in i den lilla matsalen samt uppnådde kabinetttet, der på en soffa den stackars sinnesslöa flickan fortfarande satt.

Georgina hade kanske i denna stund behof af en vänlig blick, trånade måhända efter ett deltagande bröst, invid hvilket hon ville utgjuta all den sorg, som tyngde henne. Att hon skulle finna dessa känslor i den öppnade famn, som på ett barnsligt sätt och under ett hest skratt sträcktes mot henne; hoppades hon väl icke, men hon tog det blonda hufvudet mellan sina händer och tryckte en kyss på den arma fostersystemens bleka panna.

"Farväl, lilla Mia", hviskade hon, "Gud vare med dig! Vi återse hvarandra måhända aldrig!"

Derpå ilade Georgina ut i trädgården, i hvars mest aflägsna hörn hon hade haft sina gladaste lekstunder, drömt sina käraste ungdomsdrömmar. Med bleka kinder och ögonen alltjemt fulla af tårar, skå-

dade hon omkring sig. "Farväl, farväl!" hviskade hon och höstvinden tog dessa ord på sina vingar och förde dem vida omkring.

Minuten derpå stod hon uppe i vindskammaren, satte den enkla hatten på sitt hufvud och svepte en schal omkring sig. Hon tänkte ej på att medtaga något af sina öfriga tillhörigheter — kanske fann hon sig icke egentligen vara egare till dem. Allt hvad hon tänkte var blott att skynda bort, i det hon kände sig hafva liksom varit en fångad fogel, den der nu plötsligen blifvit fri.

Så ilade hon ut och drog mot skogen, der höstvinden dystert susade i de gulnade löfträden. Den unga flickan tänkte icke på, att hon begått ett obetänksamt steg, då hon på detta sätt begifvit sig ut i världen. De sagor och berättelser, hon läst, drogo genom hennes hufvud och flere än en af de hjeltinnor hon beundrat hade stått lika värnlösa i världen som hon sjelf. Kanske skulle hon liksom dessa omskrifna qvinnor hafva mången pröfning att genomgå, men det hände ju ofta att det kunde följa en god utgång. Hoppet hägrar lätt i ungdomen, och erfarenheten hade ännu icke lärt henne eftertanke. Hon hade handlat så som hennes känsla hade drivit henne att handla, hon hade ännu ej förmåga att öfverlägga, om det ej varit klokast för henne att stanna och att nöja sig med de smulor, som tillfölo henne från rikemans bord.

De sista timmarne hade hennes själ varit försatt i en hög känslospänning, hon tänkte mera tillbaka på flyende stunder än på den tid, som skulle komma — och hon hade ännu icke frågat sig sjelf: hvart-hän skall jag väl gå? I hennes rörelser låg något feberaktigt, pulsarne slog häftigt och blodet liksom brann, men hennes ansigte var fortfarande blekt och hon betogs stundom af en hastigt påkommande mat-tighet. Med sitt befinnande sysselsatte hon sig dock icke, hon tänkte icke på möjligheten af att blifva sjuk. Grämseln öfver att vara förbisedd, fattigdomen af att icke ega ett hjerta, till hvilket hon i kärlek kunde

kunde sluta sig, föll ned öfver henne liksom en tung dimma, hon vandrade allt fortare framåt, skogen låg bakom henne, och dammet på en bred landsväg hvirlade omkring henne. Hon vandrade fort, fast hennes fötter kändes tunga som bly, tankarna blefvo mer och mer orediga, det svindlade till för hennes ögon, minnet liksom sjönk ned i den djupaste natt.

Den rika arftagerskan låg i samma stund orörlig på den flacka landsvägen, utan att ens ega så mycket som en skogstufva till örongott eller ett fallande höstlöf till ett tackelse.

SJUNDE KAPITLET.

Leonora Waller, den unga nygifta makan, hade just sin visittimme i samma stund, som hennes mans brorsdotter medvetlös sjönk ned på landsvägen. Egarrinnan till en stor förmögenhet låg öfvergifven och blek, som om döden berört henne, medan rosiga leenden lekte öfver Leonoras läppar och tillfredsstäld stolthet glänste i hennes ögon. Hon, som för få månader sedan varit en fattig förbisedd fröken, hvars underbara fågning på den undangömda plats, der hon befunnit sig, på sin höjd förmått väcka ett och annat beundrande ögonkast, denna obetydliga flicka hade nu intagit en plats, der hon drog allas blickar till sig. De aristokratiska familjer, som förut haft föga eller rättare sagdt intet intresse att egna henne, började nu blunda icke allenast för den mesallians hennes aflidne far hade begått, utan äfven för den mesallians dottern hade gjort. Man sade hvarandra, att denna visserligen icke längre bar det gamla Hillerstjerska namnet, men hon var ju gift med en millionär, kanske en dubbelmillionär, och man sökte att upphjelpa affären — ty det var nog endast en affär — med att titulera henne friher-

rinnan Walles. Utom detta prisade man hennes fina takt och hennes utmärkta smak att arrangera fester. Man antog detta som ett faktum, fastän man, uppriktigt sagdt, ännu icke sett faktiska bevis, utan lefde i fantasiens verld, och på detta sätt, endast några veckor efter hemkomsten från den resa herr Walles med sin unga hustru hade anträdt, fann sig Leonora vara en medelpunkt inom de högre kretsarne med utsigt att bli oinskränkt herskarinna inom *la haute volée*. Det var ju derföre icke att undra på, om den unga frun log, i det hon med frasande släp *à la Pompadour* gjorde les honneurs för de nobla herrar och damer, som täflade att göra henne sin upp-vaktning.

Den eftersökta och eleganta unga damen, var hon då lika lycklig som hennes läppars leende tycktes visa? Ja, hon var det. Hennes boning hade en präktig inredning, värdig en furstes palats, hennes dagar tillbringades i fortgående festligheter, hon kunde öfverbjuda hvem hon behagade i lyx och lät servera de dyrbaraste anrättningar på Sèvresforslin. Det var ju detta lif hon hade önskat sig, hon var ju herskarinna öfver sin make och sin omgifning.

Hon stod der i skämtsamt samspråk med några gardesofficerare, som nyligen haft en allvarsam sysselsättning i att räkna ut en aflägsen slägtskap med henne; hon stod framför dem i hela glansen af sin yppiga skönhet och dagern föll klar öfver hennes askfärgade hår. Ett smycke af safirer sammanhöll den spetskrage, som omgaf hennes smärta hals, safirer blixtrade kring hennes handleder, och der hon skalkaktigt höjde ett finger, tänkte man kanske mera på denna formfulländade hand än på de mer eller mindre spirituella ord hon behagade yttra. Man hade sagt om henne, att hon hade något drottninglikt i sitt uppträdande, och hon lät sannerligen gerna behandla sig som om hon varit en drottning, och midt i öfverflödets sköte hade hon nästan glömt den tid, då hon nyttjade vända klädningar och knappast egde brödet för dagen.

Menniskominnet är ibland kort nog. Leonora Walles' hägkomster af det förflutna gjorde icke något undantag. Den lycka hon hade tränat efter, hade kommit så blixtnabbt, hade fallit ned framför hennes fötter och omslutit henne, och hon hade endast behöft taga i besittning allt det goda, som lifvet erbjöd henne.

Det föreföll Leonora helt naturligt, att hon skulle vara eftersökt och beundrad. Hon förstod fullkomligt att sätta sig in i denna situation, måhända hade hon ärfvt något af sin mors skådespelaretalang. Med börsaristokratiens familjer hade småningom en och annan börsaristokrat blandat sig, och de som infunno sig på friherrinnan Walles' visittimma voro utvalda personligheter, som buro sitt hufvud högt. Säsongen var ännu icke börjad, men *la haute volée* hade återvänt från resor, badorter och landt gods, och som den rike herr Walles' giftermål var ett evènement inom handelsverlden och man ansåg, det man i hans hus kunde påräkna utomordentliga middagar och de finaste supéer, så hade man skyndat att följa en vink om, att Leonora vissa dagar i veckan hade en visittimma, då man alltid kunde träffa henne hemma, en vink, som hon framkastat till en millions hustru och som man fann på sin plats att efterkomma.

Walles, hvars tamburdörr före hans giftermål varit tämligen noga bevakad af hans hushållerska, fru Hult, hade nu en vakt af livréklädda betjenter, och man sade hvarandra, att den rike mannen som ungtkarl gjort klokt i att spara sitt guld, tills ödet och hans goda smak skänkte honom en hustru, som tycktes vara född att representera. Penningens makt är stor, Walles tycktes verkligen älska att göra den gällande, och med slösande hand utbredde han prakt omkring sig. Om man förut möjligtvis kallat honom en gnidare, så tycktes man hafva glömt detta; man lade sig icke uti hans förhållande som ungtkarl, man tänkte endast på honom som gift man, prisade i allo hans smak och fann honom vara en gentle-

man. Om det nu roade hans hustru att hafva en bestämd visittimma, så fann han detta fullkomligt *comme il faut*, och han behöfde dessutom icke genera sig, utan kunde fortfarande som förut vistas i sitt kontorsrum, hålla en styrande hand öfver det hela samt med spekulationens kraft samla tillhoppa de kära penningarne.

Också nu, då hans unga maka fann för godt att uppträda med en firad skönhets och en rik hustrus hela glans, satt millionären i sitt arbetsrum, och i den stund fru Walles smålog mot de båda unga gardesofficerarne, kom händelsen att göra, det han vände ett allt annat än småleende ansigte mot sin gamle vän Wigert, som på ett energiskt sätt hade ryckt upp dörren och utan krus sjönk ned på en stol midt emot den forne ungdomsvännen.

“Tusan!” sade han, “man får begagna halft våld för att komma in till dig!”

“Ja, hvar och en har sitt sätt!”

Den älskvärdhet, Walles för helt kort sedan vid de båda herrarnes sammanträffande behagat utveckla, var totalt bortblåst, hans kallsinniga, allvarliga ansigte röjde en viss otålighet, och i hela hans beteende syntes liksom en önskan, att Daniel måtte så fort som möjligt uträtta sitt ärende.

“Nå, jag skulle sannerligen icke besvärat, men omständigheternas makt kan vara så tvingande, att man icke noga kan ta i öfvervägande, hvad som kan vara behagligt eller ej. Kort och godt, jag hade tänkt att ej precis besvara dig i dag, men jag måste, och jag är en förlorad människa, derest du icke räcker mig en hjälpende hand.”

Någon rörelse till deltagande röjde sig icke i Walles' uttryckslösa anletsdrag. Den penna, han vid Wigerts inträdande hållit i handen, behöll han kvar och syntes beredd att i hvilken stund som helst åter fortsätta det bref, han påbörjat.

“Jag har tvekat att tala med dig om min affärsställning”, började Daniel, “lyckan har stundom varit mig blid, och stundom vändt mig ryggen; jag

har stundom varit en rik man, stundom utfattig. Under den sistnämnda kategorien kan du för tillfället hänföra mig. Jag måste börja någon sysselsättning för att hafva min existens... ett kontor för emigranter, ett kommissionskontor för att avsluta egendomsköp eller anskaffa platser åt tjänstsökande, till och med en liten spanmålsaffär skulle jag icke hafva något emot. Jag är, rent ut sagdt, kommen för att be dig låna mig några tusenlappar, en småsak för dig... jag vet, att du icke nekar mig denna tjänst."

"Då vet du något, som ej öfverensstämmer med hvad jag kommer att göra... jag säger rent ut ett nej till din anhållan."

"Vid den vänskap vi i forna dagar hyste för hvarandra", talade Wigert med patos, "vid hågkomsten af de små tjänster och handräckningar jag i vår ungdom lemnade dig, besvär jag dig om en hjälp, hvarförutan jag anser mig rent af förlorad."

"Om ni möjligtvis vid något tillfälligt behof har forskotterat mig några dollars, är jag visst icke den, som nekar att honorera dessa utlägg. Var af den godheten och skrif samt qvittera en liten räkning på dessa småsummor, så vill jag ögonblickligen liqvidera."

Daniel stod med halföppen mun, hans små ögon hade i denna sekund icke anlag för att blinka, han stirrade halft häpen på sin ungdomsvän: "Goddam!" sade han, "jag trodde visserligen, du var hjertlös och en snålvarg, men jag trodde dock icke, att du var oförskäm!"

"Den ton, ni behagar antaga gent emot mig, finner jag icke vara på sin plats", sade Walles med en ton af isande köld, som ögonblickligen bragte ett visst lugn i Daniels upprörda sinne. Att han medelst ett häftigt uppträde icke skulle vinna det mål han eftertraktade, insåg han fullkomligt, och i foglig ton sade han: "Innan du uttalar ett obevekligt nej, min kära Walles, ber jag dig betänka, att du är en rik man..."

“Rik!” upprepade Walles, hvars röst vid detta ord hade fått en diskantton, “hvem har sagt detta?”
fortfor han. “Hvem har med min rikedom att göra?
Rik!”

“Derjemte“, fortfor Daniel utan att låta störa sig,
“derjemte kan du väl icke helt och hållet hafva glömt
det band, som fordom förenade oss och den vänskap . . .“

“Band! För mig finnas icke några band, jag bryr
mig hvarken i ett eller annat afseende om några band.
Jag lånar aldrig ut penningar, jag behöfver dem för affä-
ren. Jag lånar aldrig ut penningar, det är min princip.“

Den falssetton, hvari Walles nu börjat tala, be-
höll han fortfarande, hans bleka ansigte hade fått en
lätt rodnad, han hade ännu högre höjt sitt hufvud,
han var den obevklige och oåtkomlige penningfur-
sten. Det fans i hans inre icke något, som tälade
till förmån för den gamle kamraten; det fans i de
yttre omständigheterna ej något, som kunde vara en
sorts påtryckning, hvilken nödgade honom att visa
hjelpsamhet. Han hade förstått att afskudda det,
som måhända skulle varit mindre behagligt för en
efterforskning, nemligen hans förhållande till sitt brors-
barn — men den halffåniga flickan, som han gifvit
ut för Georgina, kunde icke någon förvåna sig öfver,
att han ej tog i sitt hus, och trygg i medvetandet
häråf, afkastade han alla konsiderationer samt blef
gent emot sin forne ungdomsvän en person, den der
ej på något sätt gaf vika för önskningsar, hvilka ej
behagade honom, och det behagade honom sanner-
ligen allra minst nu att låna ut mynt med säker utsigt
att göra en förlust. “Jag har sagt mitt beslut“, åter-
tog han efter en liten paus på sitt vanliga lugna
sätt, och med den öfverlägsenhet, som en rik man
ofta nog begagnar sig af, sköt han nu ett papper till
Daniel. “Skrif upp hvad ni anser er ha att fordra“,
hvarpå han lutade sig öfver sitt halfskrifna bref och
började raspa med pennan, som om Daniels närvaro
varit honom mindre än ett intet.

Och detta var sannerligen fallet med Wigert.
Han hade krympt ihop och blifvit så liten i sin egen

tanke, att han var mindre än de damkorn, som hvirflade upp från den pappershög, från hvilken Waller hade lösryckt ett blad.

Det är sant, att Daniel kände en frestelse att kasta penna och papper i ansigtet på Waller, ett behof att spotta åt honom och gå sin väg, men detta var blott ett öfvergående begär. Den betryckta belägenhet, hvori han befann sig, kom som en medlare, och, då han icke kunde vinna det lån han åstundade, sade han sig, att något var bättre än intet. Men innan han böjde sig framåt för att på papperet uppgöra sin fordran, talade han några ord om att Waller fått de begärda smålånen af honom under förhållanden, då en mindre penningssumma rent af räddat honom från undergång, att en hjälp måste betraktas efter de omständigheter, hvarunder den lemnades. Kanske att Daniel härigenom trodde sig kunna beveka Waller till medgörlighet, men om detta var hans beräkning, så ledde den ej till gynnsamt resultat, och han fick språka utan att hans vän det ringaste tycktes beakta hans ord. Med en half suck och en ed i hjertat, en ed öfver, att betrycket nödgade honom till en dylik förödmjukelse, började han skriva några siffror och sökte ransaka i sitt minne, dock utan att komma till något bestämdt resultat.

“Jag behöfver till ett par månaders hyra“, tänkte han, “till ett par månaders mat och något kläder, jag har några småskulder till Winkel, som jag gör klökt i att betala, summa summarum: 100 dollars.“

Räkningen presenterades och Daniel fortfor att grubbla. Kanske han lånat den gynnaren mer, kanske mindre, men hundra dollars voro, som sagdt, bättre än intet, han skulle med dessa penningar icke hafva alldeles tomma händer, och under tiden kunde ju något yppa sig. Han ville åtminstone bjuda till och var på intet sätt hägad att slå sig på latsidan.

Waller betraktade emellertid räkningen på ett afärsmessigt sätt, och hvad Daniel icke kommit att tänka på, det var nu en tillkommen tjugoårig ränta

som Walles helt gravitetiskt öfverlemnade åt honom.

“Gamle gosse, det var hederligt“, mumlade Daniel nästan rörd. “Det här blir ju nästan ändå en hjälp . . . jag kan alltid börja något . . . du skall se . . .“

Herr Wigerts ansigte bar ett helt solsken af ledenden, han klippte med ögonen, tryckte den gamle kamratens hand och ilade ut i akt och mening att uppsöka löjtnant Winkel, som han fann promenerande fram och tillbaka på Tavastgatan utanför det hus, der de fortfarande delade samma rum. Löjtnant Winkel såg ståtlig ut, fastän han kanske hade en något styfbent gång, hans mustascher voro waxade och sträfvade stolt uppåt, hans blickar voro också rigtade mot höjden, under det han på ett sätt, som han ansåg oemotståndligt, synade en korpulent dam, hvilken bakom några prunkande höstblommor förstulet betraktade honom, under det hon syntes försänkt i läsningen af en elegant inbunden bok.

“Goda nyheter!“, ropade Daniel mot honom, “kom upp med mig, så få vi språkas vid.“

“Också jag, hm! . . . Har du sett fru Wengelin, hon som eger det här huset, hvilket icke har en enda inteckning? Icke sett henne? Nå, jag säger dig, att hon, ta mig tusan, är ett af de älskvärdaste qvinfolk jag observerat.“

Det var måhända icke något övanligt att löjtnant Winkel, vid åsynen af en qvinna, råkade i en exalterad sinnesstämning, och det var kanske derföre, som hans ord icke syntes göra något synnerligt intryck på Daniel. “Jag har något mycket reellare än ett stycke fruntimmer . . . min plånbok är fullproppad“, sade han. “Visserligen har jag inte den summa, jag önskade, men jag lyckades ändå locka af honom det här“, och han viftade med en mängd sedlar samt skrattade, tills han blef blå i ansigtet. “Ja, nu har man dock något mynt!“

Detta var ett förhållande, som samma afton fylde de båda herrarnes värdinna, den lilla diversehandlarskan, med glädje. “Jag har de hederligaste hyres-

gäster en menniska kan ha, de ha betalt tre månaders hyra i förskott", sade hon till en af sina grannfruar. "Herr Wigert och löjtnant Winkel äro högst aktningssvärda karlar."

O, hvad penningen är för en angenäm sak! Icke allenast för den lycklige egaren, men hvilken god tanke inger den icke också åt vår nästa!

"Observerade du", sade Daniel till sin vän, "huru vår värdinna niger och krusar för oss? Det har nu kommit annat ljud i skällan!" Och han skrattade på sitt hjertliga sätt, drog hufvudkudden till rätta under sitt hufvud samt beredde sig att sofva godt samt drömma gyllene drömmar.

ÅTTONDE KAPITLET.

"Hvem tusan ligger der? Ur vägen!"

Det var en livréklädd kusk, hvilken körde en droska, som yttrade dessa ord.

"Hvad är det?" frågade en herre, som stack fram ur suffletten en cylinderhatt och ett finligt ansigte med hvita, glittrande tänder.

Som svar fick den finlige herrn se en qvinlig varelse, som låg utsträckt tvärs öfver landsvägen. Hon var för väl klädd till att vara en vanlig landstrykerska, hennes små fötter stucko fram under klädningsfällan, och hennes ungdomliga ansigte var blekt samt till hälften fränvänt.

"Pettersson, se efter om hon är död!"

Den livréklädde lemnade tömmarne åt den i droskan sittande husbonden, hvarpå han långsamt klef ned från kuskbocken. Pettersson förklarade nu, att han tänkte både si och så om saken.

"Att låta henne ligga så här, går väl inte an . . ."

Pettersson, hvilken alltid hade samma tanke som husbonden, något hvaraf han icke allenast fann sig må väl, men som också onekligen var beqvämast, ansåg, att hon ej gerna kunde ligga, der hon låg.

“Orkar du, så lyft henne hit upp på sitsen. Menniskan må vara lefvande eller död, så är det rent af en pligt... för tusan, släpp henne inte! Så der ja, kör nu fort!”

Det var icke utan nyfikenhet som husbonden blickade på det ungdomliga hufvud, hvilket nu hvilade mot vagnshörnet, och Pettersson hade också samma uttryck i sina ögon. Om den sanslösa varit mindre ungdomlig, skulle hon kanske på långt när icke väckt samma deltagande.

“Jag tycker att hon andas“, sade husbonden.

“När jag tog i henne, tyckte jag hon drog en djup suck“, menade den medgörlige Pettersson.

Hästarne flögo emellertid framåt, det bar mot Roslagstull, och snart rullade vagnen öfver några gator för att slutligen stanna utanför ett hus på Norrlandsgatan.

“Pettersson, bär upp henne du, jag håller i tömmarne.“

Den livréklädde kastade en blick omkring sig, märkte ett blondt hufvud i fönstret till ett mjölkmagasin och gjorde en något tafatt rörelse, under det han i full öfverensstämmelse med sin herres vilja tryckte den ungdomliga bördan i sin famn samt började rigta sina steg in i en förstuga.

“Hvad skall jag säga till frun?“ sade kusken.

“Att vi ha funnit henne, dumbom.“

Efter några minuter hördes åter Pettersson röst:

“Svärmor... fru Stribbern ville jag säga, ville rent inte låta mig bära in henne.“

Efter denna rapport från den livréklädde kastade den finnige herrn med de hvita tänderna tömmarne åt tjenaren och ilade som en hvirfvelvind uppför en bred trappa. Han mötte i tamburen ett gammalt fruntimmer, till hvilket han hastigt sade:

“Min bästa svärmor, om det skulle falla mig in

att låta bära huset fullt af svimmade qvinnor, så antar jag, ni icke har något deremot.“

Gamla fru Stribbern gjorde en oppositionsyttring, hvilken för husfridens skull lyckligtvis icke hördes af husbonden, som skyndade in i en sal, der han stod öga mot öga med sin hustru, ett långväxt fruntimmer i ljus, slankig klädning samt en viss färglöshet öfver hela sin person.

“Hade det inte varit bäst, om du låtit bära in människan på ett polisvaktkontor?”

“Om någon hade funnit dig på vägen och låtit bära dig in på ett sådant kontor, min kära Agneta, så . . .“

“Bevara mig väl!“ Den unga frun tog ett steg baklänges. “Hon ligger nu i kökskammaren“, fortfor hon. “Lotta har slagit vatten öfver henne, men hon rör inte en lem. Här har jag lite eau de Cologne . . . om man skulle låta froterra pulsar och tinningar på henne . . .“

“Nå, det var då ändå ett litet tecken till rådighet, Agneta; visst skall man det . . . om inte jag funnes som tänkte för dig, vet jag inte hur det skulle gå . . .“

Den äkta mannens tänder glittrade, han lekte med sin urkedjas berlocker, sjönk ned på en stol, samt ordinerade, att man skulle hålla något vin mellan den medvetlösa unga qvinnans läppar.

Man anmälde nu, att den sanslösa började qvickna till, men att hon ännu icke alldeles hämtat sig.

“Tänk om hon har någon smittosam sjukdom!“ sade den färglösa, unga frun.

“Som du inte fick henne in på ett polisvaktkontor, blir du väl inte nöjd, förrän du låtit föra henne på ett sjukhus; men jag säger, vi skola se tiden an, innan vi göra några experimenter“, och herrn i huset smuttade på en framsatt konjak samt syntes fullt besluten att göra sin vilja gällande.

“Att dra folk på sig så der!“ sade svärmodren, som aldrig i sitt lif kunnat tiga med en anmärkning, och nu helt dristigt hade placerat sig midt emot sin

måg samt syntes beredd att icke krusa för någon, eho det var månede.

“Ja, det är sant, man kan i så fall ofta få obehagligt folk i sitt hus.”

Den gamla frun såg ut, som om hon sväljde ett bäskt piller. “Hvad menar du dermed?”

“Just ingenting.”

“Jag skulle också tro, att detta är ditt bästa råd“, inföll svärmodren, som draperade sin klädning i sirliga veck omkring sig. “För min del vet jag, att jag ej kommit hit som en tomhändt äfventyrerska, och mina penningar äro ganska behagliga att mottaga.”

“Kära mamma!“ Den unga frun höjde sina ögon mot taket. Hon ansåg sig säkerligen hafva råkat i en svår klämma och var måhända obeslutsam, huruvida hon, derest en ordstrid komme att utkämpas, skulle hålla med modern eller maken.

“Mitt goda barn“, sade fru Stribbern, “genom dig kom välmåga hit i huset, genom dig kom din man i de bästa sällskap. Gud vare lof, du hade tillräckligt penningar, så att ingen såg dig öfver axeln, när du gifte dig med en fattig man.”

“Jag skulle tro, att jag inte förstört en vittnen af förmögenheten . . .“

“För penningar kan man få hvad man vill, till och med anseende“, fortsatte fru Stribbern, utan att synas hafva lyssnat till svärsonens inkast. “Anseendet kan vara på hållningen, det kan till och med bära utföre med somliga personer, ja rent af vara så förbi med dem, att gamla vänner vända dem ryggen och man kallar dem förlorade. Lyckas dessa olycksfåglar emellertid göra ett godt parti, så komma gamla vänner tillbaka, och man blundar för allt det förgångna. Det minsta sådana herrar kunna göra är att visa sig tacksamma.”

Den äkta mannen fortfor att leka med sin gyllne kedja, hvars fina berlocker pinglade mot hvarandra, medan svärmodern reste sig upp med gravitetisk hållning och aflägsnade sig.

Kanske ansåg herrn i huset sig icke vara vuxen en dust med fru Stribbern, ty henne svarade han vanligtvis icke, men nu var det hans hustru, det olyckliga offret, som icke ens ville göra en fluga för när, nu var det hennes tur att umgälla mannens dåliga lynne.

“Nej, Agneta“, sade han, “jag låter inte kujonera mig af dig!“

“Bevara mig, jag har ju inte sagt ett ord!“ Och Agneta syntes härvid falla samman till en askhög.

“Jag är en friboren man“, husbonden tömde sitt konjaksglas, “och du må icke inbilla dig, att jag är någon slaf.“

“Ingen gör det, söta vän!“ inföll den unga frun, som icke skulle haft något emot, derest hon kunnat göra sig osynlig. Trakasserad af sin man och gnatad på af sin mor, var hennes ställning på intet sätt afundsvärd, och hon hade allt skäl att säga: “det går rundt omkring i mitt stackars hufvud... jag ber dig, Leopold, haf fördragsamhet med mig! Jag kan inte fasthålla en enda redig tanke...“

“Nå, så haf miskundsamhet med mig och trötta inte alldeles ut mig med ditt käx!“

“Jag vet mig aldrig säga något, som kan stöta dig“, sade den unga frun med svag röst. “Jag menar, att jag bättre skall taga mig till vara. Men tyst, jag hör steg i salen, det knarrar så... säkert är det moster Malin, som kommer.“

Och det var verkligen moster Malin, en ogift dam på sextitalet. Hon var icke allenast den unga hustruns närmaste släktinge på mödernet näst hennes mor, utan moster Malin hade också omkring en sjuttiotusen kronor i disponibelt kapital.

“Nej, se moster!“ ropade den färglösa unga frun och fick liksom något mera färg öfver hela sin varelse. “Fast vi inte ha kallt, tror jag en liten höstbrasa skall kännas treflig, och barnen skola in och helsa.“

“Jag tror du har gråtit, Agneta, åtminstone är du rödögd som en mört... och barnen, Gud välsigne

dig, min lilla namne, så svullen och skrofulös du ser ut ... den der tjocke pilten der borta kan jag inte låta bli att skratta åt, han är ju alldeles svinögd ... låt barnen komma ut igen ... jag tycker visst om barn, men helst på afstånd."

I detta ögonblick inträdde system, fru Stribbern, som knappast syntes veta, om hon i denna stund skulle stå på hufvud eller fötter, så innerligt glad syntes hon blifva, fastän moster Malin sade henne, att hon tycktes luta mot grafven samt mycket annat, som bestämdt icke var angenämt att höra. Den äkta mannen för sin del lekte oupphörligen med klockkedjan, i det han visade sin bländhvita tänder och hade nu blifvit foglig som en hundracka. Moster Malins önskan var hans lag och när hon glömde än sin näsduk, än sina glasögon, än sin snusdosa, än sin arbetsväska, så hade den bäst dresserade hund i verlden icke bättre kunnat apportera än denne mäktige husbonde. Moster Malin fann ett nöje i att säga obehagligheter, men man tycktes finna henne charmant, man beundrade hvarenda oförsynthet som en qvickhet, man bjöd på den utsöktaste mocka och det utsöktaste sqvaller. Hvad gjorde det väl, om de historier man uppdukade ej fullt öfverensstämde med sanningen, blott moster Malin kunde få ett hjertligt skratt? Den lilla familjen, nyss i färd med att tvistas, hade plötsligen fått en enighet, som var särdeles behaglig att äse och denna enighet förde dem omkring moster Malin, hvilken mottog deras hyllning som helt naturlig. Det var ju ett häfdvunnet bruk i släkten, att man skulle fjäsa för den rika, gamla damen, man drog hennes stol närmare brasan, man satte en pall under hennes fötter, man framsatte förfriskningar af alla slag, man böjde sig för henne som för en gudinna, och den äkta mannen försäkrade sig vara oerhördt smickrad, när hon tillät honom att följa henne hem.

O, dessa härliga sjuttiotusen kronor, som moster Malin disponerade! De voro för henne som ett inträdeskort till ett angenämt lif, till att städe finna ömma omfamningar, förekommande bemötande, läck-

ra rätter och glada ansigten. När hon än uppträdde, visade husfadern sin helgdagsmin, husfrun, som afskydde kort, satt timvis och lade för henne patience, och barnen, som tyckte om att skratta, voro tysta som små skrämda rättor. Hon var lik en väderflöjel, dit hon vände sig vände sig alla — åtminstone dem, som spekulerade på att en gång få ega dessa sjuttiotusen kronor, och hvem spekulerar icke! — Hvad fru Stribbern och hennes dotter särskildt angick, så sade de hvarandra på tu man hand, att den största orättvisa i verlden skulle ske, derest de ej skulle få ärfva henne, den kära mostern.

De båda fruarne lemnade emellertid rummet för en stund och begåfvo sig ut i köskammaren för att höra hvad det egentligen var för en "dam", som herrn i huset behagat släpa med sig hem. Ett slags förhör med många korsande frågor började, men utom att flickans namn var Georgina fingo de båda kvinnorna icke några bestämda uppgifter. De visste hvarken hvarifrån hon kom eller hvart-hän hon ämnade sig. Snart kom husbonden hem efter det ridderliga beskydd han egnat moster Malin, samt sällade sig till husets båda fruntimmer. Han bad Georgina vara fullkomligt trygg och icke tänka på att ge sig bort, förrän sådant vore henne lämpligt, hvarpå han önskade henne en god sömn. Man stötte sig icke öfver hans vänlighet. Harmonien inom den lilla familjen tycktes i denna stund vara fullkomligt återkommen, medan herrn i huset berättade, att man som säker egodel kunde anse moster Malins kapital.

"Ack, vi kunna icke vara nog artiga mot henne", menade fru Stribbern, och som det härutinnan rådde fullkomlig sympati, sade man och hustru:

"Det är sant, fullkomligt sant!"

NIONDE KAPITLET.

“Georgina kommer snart igen, och jag skall då taga emot henne med varma servietter“. Så hade fru Rignell tänkt mer än en gång den dag, flickan skyndade bort, men då det led mot qvällen, kunde hon icke värja sig från en känsla af oro.

“Hvart kan hon hafva gått?“

Till någon af granngårdarne var väl knappast en möjlighet. Walles hade i sina vilkor, när han lemnat Georgina som två års gammalt barn i hennes vård, strängt hållit på, att icke något umgänge med folket der i trakten skulle få sökas, ett förbehåll, som fru Rignell gerna hade underkastat sig, först och främst till följd af de stora fördelar, hon åtnjöt genom fosterbarnets vistande i hennes hus, hvilket icke skulle blifvit långvarigt, om hon ej hållit sina förbindelser, och för det andra derföre, att den värda frun af naturen icke var sällskaplig. Hon hörde till dem, hvilka icke hafva några andra behof än ett godt bord, en god säng och ett tak öfver hufvudet. Några andra njutningar hade icke någon lockelse för henne.

Medan barnen ännu voro små och under deras uppväxt, hade hon för beqvämlighetens skull en tjenstepiga. En sådan stannade dock sällan ett halfår hos henne. Den värda frun hade ett mindre godt lynne och var icke alltid så lätt att göra till lags; man flyttade, som sagdt, ofta der i huset. De lärarinnor, som skulle bibringa Georgina boklig uppfostran — hennes egen dotter, den stackars Mia, var alldeles omöjlig att bibringa något vetande — Georginas lärarinnor tycktes icke heller trifvas i den lilla isolerade familjen, de hade alla varit unga och utan tålmod, och hoppet om att göra ett bättre byte gjorde att de också flyttade en efter annan. Någon undervisning hade icke kommit i fråga under sistförflutna året, liksom man ej heller haft någon legd tje-

narinna. Georgina hade fått deltaga i de husliga sysslorna, hvilka nästan helt och hållet blifvit öfverlätna åt henne, medan fru Rignell, ganska rörlig och verksam, åtagit sig att i staden göra nödvändiga uppköp. Fru Rignells dåliga lynne urladdade sig till följd häraf uteslutande på Georgina, som endast då det gälde handarbeten, i hvilka den unga flickan egde lika mycken smak som färdighet, hade förtroendet att mottaga beställningar. De små inkomster, som inflöto för dessa, fann fru Rignell vara en ganska bra sparpning, den hon väl kunde behöfva.

På alla dessa förhållanden tänkte den värda damen, der hon stundom gläntade på dörren, men någon Georgina tycktes icke vara benägen att komma.

“Kan hon ligga i skogen i natt?... Hu då, det känns riktigt kyligt. Det var åt det hållet hon sprang. Sannerligen tror jag inte, att hon förlorat sitt förstånd!”

Ungefärligen så der muttrade hon och kände sig riktigt kuslig till mods — med stackars Mia kunde hon ju icke tala, och hon gick till sångs utan att finna någon nattro, i det hon oupphörligen tyckte, att någon bultade på dörren.

Då solen sken följande dagen, kände hon sig något bättre till mods. Hon kommer väl, tänkte hon, men när det åter led mot aftonen, frågade hon sig: “hvad skall jag göra? Skulle hon begifvit sig till Walles för att anmäla, hvad som skett? Detta vore kanske det bästa. Hvad skulle han säga? Skulle han undandra henne det årliga underhåll, han lemnat henne? “Antingen flickan lefver eller dör“, hade han ju sagt — ja, måtte hon ha legat på bår! Då hade fru Rignell varit säker på att ej hafva kommit till att lida nöd. Men nu var det allt något ovisst angående detta underhåll.

Emellertid ville hon dock icke förhasta sig, icke göra något allarm, om sådant ej behöfdes. Och så förgingo några dagar, medan hon begaf sig än till den ena granngården än till den andra, och gjorde sig till ärende att köpa ägg och smör. Det är sant, att man

ej stått i förbindelse med någon af folket der, men Georgina kunde ju ha varit påflugen — hon hade ju sagt sig vilja arbeta och icke längre vilja leva af nådegåfvor — hon kunde ju någonstädes hafva erbjudit sin tjenstaktighet. Men hvar helst fru Rignell tågade fram, såg hon dock icke en skymt af den försvunna flickan, och hennes fint framkastade frågor syntes man icke fatta.

“Hvart kan hon ha tagit vägen?” frågade hon sig. “Jag var en dum gås, som lät henne gå... men jag trodde, att hennes ord voro bara skrämskott, och jag ville visa henne, att jag icke var rädd. Nej, hon hade bort vara inspärrad hela sitt lif igenom — och höll jag henne inte också i flera dagar under lås och bom? Jag straffade henne på så sätt ofta, men denna första gång skedde det ej precis som ett straff, utan på farbroderns befallning... han ville ha henne ur vägen, när den främmande herrn kom hit... Jag undrade nog, hvarföre han önskade detta... men nu förstår jag det klart... karlen känner till rasen, och han visste på förhand, att man af henne kunde vänta sig hvilket dumt upptåg som helst.”

Huru fru Rignell än funderade och tvekade, måste hon dock en vacker dag infinna sig i Walles' arbetsrum, der hon inför honom lemnade en omständlig skildring öfver det, som timat. Hon talade, utan att blifva afbruten och höll derunder på att få ett hysteriskt anfall, men hämtade dock slutligen kraft till en fortsättning. Det hela var en skildring, i hvilken hon i fördelaktigaste dager framhöll sina egna förtjenster, medan hon öfver Georginas förhållande kastade den svartaste otack. Flickan, sade hon, egde en låghet och styfsinhet i karakteren, den hon trodde åren och ett mera utveckladt förstånd småningom skulle utplåna — sjelf hade hon svårt att tänka ondt om sin nästa — men de förhoppningar, hon hyst angående en förbättring af Georginas karaktärsfel, hade icke förverkligats. Var icke hennes rymning ett bevis derpå? Hela grannskapet var genom-sökt, utan att man vunnit den ringaste vägledning,

hvar man skulle finna henne. Hvad skulle man nu göra?

Wallis hade under detta talande icke bedt den värda frun att taga plats, men hennes darrande knän nödgade henne dertill, medan hon ängsligt frågade sig, om den stund nu skulle komma, då hon skulle mista sin goda säng, sin goda mat och det skyddande tak hon haft öfver sitt hufvud.

Wallis' uttryckslösa ansigte var något blekare än vanligt. Han kände sig illa till mods vid hvad han hörde och måhända behöfde han hämta sig, innan han talade.

Georgina Wallis, öfver hvilken han fått en fars rättigheter och hvars penningar han förvaltade på ett oinskränkt sätt med en fullmakt, som gjorde honom helt och hållet oansvarig för sitt handlingsätt, detta hans brors barn hade hittills aldrig gjort honom något hufvudbry. I denna stund kände han dock obehaget af att en fråga blifvit framkastad, den han hade ganska svårt att besvara. Ja, hvad skulle man nu göra?

Han sade sig, att fru Rignell lyckligtvis icke var något ljushufvud och att hon aldrig brukade se längre än man pekade. Han hade gjort hennes bekantskap för lång tid sedan, eller vid den tid, då han straxt efter broderns död flyttat till Stockholm. Vid den tiden, utan ordnad hushåll och egande hvarken bekantskaper eller andra relationer, än dem affärsverksamheten skaffat honom, förekom han fru Rignell, af hvilken han hyrde ett par rum, som en ganska oansenlig person. Fru Rignell hade vid denna tidpunkt af sitt lif sjelf stora bekymmer, hon hade nyligen blifvit enka, och då Wallis flyttade från henne, i det han i hennes vård anförtrodde Georgina, fann hon detta uppdrag rent af vara en himlens skickelse, ty härigenom fick hon en bestämd årlig inkomst. Wallis hade visserligen sagt, att Georgina var hans brorsbarn, som utom honom stod ensam i världen, men att den lilla varelsen hade tillräckligt penningar för att bekosta sitt underhåll och mera dertill,

derom hade den värda frun icke någon aning. I Georginas förhållande till sin släkting fann hon en viss hemlighetsfullhet, som föranledde fostermodern att tänka både hit och dit. Resultatet af alla dessa funderingar var, att hon ansåg Georgina ännu närmare befreundad med Walles, än hvad han föregaf. Nå, detta rörde henne egentligen icke, fastän det ännu mera stärkte Georginas kredit, ty hon hade småningom gjort sig underkunnig om, att Walles ansågs som en rik man. Hvad flickan angick, så behandlades hon vid denna tid med ett visst undseende af sin fostermor, och då Skogshyddan blef öfverlåten till fruns disposition, denna nätta villa med dess trädgård, hvilken gaf tillräcklig afkastning af grönsaker till dagliga behof och frukt till insyltning, samt dess bakgård, der svin kunde gödas och höns fostras upp, så ansåg fru Rignell sig rent af hafva kommit i ett Eldorado. Vid denna tid gjorde Walles ett och annat besök, hvilket fylde fostermodern med häfvan, att han skulle finna något ämne till anmärkning, medan Georgina intogs af förskräckelse, ty det var med farbroderns namn man skrämde henne, då hon icke var lydig, med farbroderns namn man böjde hennes sinne. Sig ovetande föreställes ofta Walles som en buse för Georgina: "Om du icke gör det eller det, så kommer han och kastar ut dig på landsvägen", sade man till barnet, "allt hvad du har är en gåfva af honom, och han kan ta det ifrån dig, när han vill." Till följd af detta ständiga hot uppstod en viss osäkerhet i barnets själ, en känsla af vantrefnad smög sig småningom öfver henne, och hennes leenden blefvo allt sällspordare. Att fru Rignell följde Walles' görande och låtande på ett aflägsset och ödmjukt sätt faller af sig sjelft. När han köpte det palatslika huset, i hvilket han sedan fortfarit att bo, var det en epok i hennes lif, likaledes den dag, han fick bära vasastjernen på sitt bröst, och när han icke blef utnämnd till stadsfullmäktig, kände hon sig besviken; han var för henne en idol, omkring hvilken alla hennes känslor rörde sig, och när han

allt mer och mer började negligera Georgina, gjorde äfvenledes hon allt mindre och mindre afseende vid henne, tills den stora händelsen inträffade, då han firade sitt bröllop. Med detta ansåg hon att Georginas tillvaro icke skulle vara särdeles angenäm för honom, och från den stunden fick flickan på ett ganska kännbart sätt uppbära hennes dåliga lynne.

Den värda frun satt nu och stirrade på Walles, som äntligen hof upp sin röst. "Jag kan knappast fatta", sade han, "hvad som har händt. Flickan bortsprungen, säger ni..." Härpå vältrade han skulden af hela denna fatala händelse på fru Rignells axlar, en börda, hvilken hon bar under tystnad, men på hans förmodan, att Georgina sprungit omkring i granngårdarne och beskärmat sig öfver tilldragelsen, svarade hon ett bestämdt nej.

"Jag är inte bland dem, som blanda sig in med kreti och pleti, ni har ju en gång önskat, jag icke skulle göra det... har för resten bäst trifts för mig sjelf. Åh, jag är mycket olycklig... Ni är naturligtvis missnöjd med mig."

Hennes tankar vände sig endast omkring de materiella fördelar, hon kanske för alltid skulle förlora; hon förbannade i sitt hjerta Georgina och föll i hysterisk gråt.

Walles behandlade emellertid fru Rignell på ett öfverlägset sätt, och befallde henne vara lugn, men uttalade på samma gång sin ledsnad öfver Georginas lynne och karaktär. "Jag har blifvit grymt besviken på henne," sade han och glömde icke att tala om huru faderligt han sört för henne, till hvilket tal fru Rignell ideligen sade: ja, ja!

"Jag har mina skäl", fullföljde han, "hvarför jag inte gerna vill, att man skall röra upp himmel och jord öfver det som skett..."

Fru Rignell mumlade, att hon fattade dessa skäl, häntydde på hans faderliga handlingssätt samt ordade om att flickans tillvaro vis å vis en ung fru ju vore en särdeles ömtälig sak...

Huruvida Walles fattade dessa fruns häntydning-

gar, är svårt att afgöra, men om han gjorde det, fann han dock ej orsak till att jäfva dem. Fru Rignells tanke var honom kanske fullkomligt likgiltig, endast hon handlade i öfverensstämmelse med hans önsningar.

Att han icke helt och hållet var egare till den stora förmögenhet han disponerade, hade han nästan glömt. Endast när någon yttre händelse påminde honom derom, som till exempel i dag, då fru Rignell anmälde Georginas försvinnande, eller då Daniel Wigert nyss hade kommit med önskan att blifva presenterad för henne, endast vid sådana tillfällen blandade sig i hans föreställningar vissa obehagliga känslor om delade inkomster och minskadt kapital.

En redogörelsens dag ville han hålla så långt af lägsnad som möjligt. Till följd deraf hade han skickligt vetat undandraga sig Wigerts påflugenhet, vetat tillintetgöra ett intresse, som i sin fortgång skulle hafva fört i dagen vissa förhållanden och gjort att Georgina blifvit underrättad om, att hon vore en rik arftagerska. "Ån sedan", sade han sig, "jag har ju icke förstört något af hennes egodelar — om det fallit mig in att uppfostra henne i all enkelhet, så kan ju detta hafva varit hennes fars sista vilja."

Walles visste för öfrigt att ge sig tillfredsställande svar på hvilka frågor, han än behagade framkasta, och han var ju för öfrigt en rik man, som kunde skratta åt allt. Emellertid var Georginas försvinnande för honom särdeles oangenämt, och till hvad pris som helst måste han åter hafva henne i sina händer. Han yttrade till den darrande fru Rignell sin förhoppning att den kära flickan en dag skulle återvända; för öfrigt ville han på egen hand göra efterforskningar, förbjöd fru Rignell att taga verksam del i dem, bad henne så litet som möjligt väcka skandal och lofvade, att så länge hela saken ej blefve en visa i staden, hon, med samma rättighet och myndighet som hittills, skulle få vistas på Skogshyddan. Han anmodade henne desslikes, i händelse det skulle falla Wigert in att förnya sitt besök, att hon icke skulle inlåta sig i sam-

tal med honom, samt afskedade henne, förnyande löftet, att allt skulle få förblifva på den gamla foten emellan dem, endast hon behagade lägga hans ord på minnet.

“Hvilken hederlig karl är han icke!” tänkte den värda enkan, i det hon, hufvudyr af sinnesrörelse och afgifna löften, tumlade ut.

Den hederlige mannen stödde sitt hufvud några sekunder mot sina händer. Från ungdomen, då händelsen låtit en stor förmögenhet komma till hans disposition, hade han älskat penningen. Han hade aldrig sagt sig i klara ord: “jag ämnar roffa till mig min brorsdotters förmögenhet”. Han hade blott erkänt, att affärsställningen var bäst sådan den var, och för att bibehålla den i samma skick, lät han Georgina, för dem, som ihågkommo att hon fans till, inhöljas i ett dunkel eller framstå som en sinnesförvirrad varelse, hvilken man gjorde bäst att helt och hållet bortglömma.

Hvad flickan för öfrigt angick, så hade han ansett det nog att hon icke saknade det nödvändigaste. Han hade härvid aldrig tagit i beräkning, att något kunde inträffa, som på ett eller annat sätt kunde omstörta hans planer eller ge dem en utgång, hvilken han icke sjelf beräknat. Detta hade dock nu skett. Hvilket dumt streck hade hon icke begått!

Om hon emellertid kastat sig in i några obehagligheter, så tvådde han sina händer. Kanske var hon verkligen förryckt, såsom fru Rignell hade påstått. Han önskade förhållandet vore sådant — på ett bättre sätt kunde icke hans planer främjas. Men hvad fruktade han då egentligen? Flickan var ju uppfostrad i enslighet, hade icke ringaste aning om det arf, som genom hennes far tillfallit henne — ett två års gammalt barn hade ju icke något minne af det som förflutit, eller de ord, som vid den tiden blifvit fälda i hennes närvaro. Hvad fru Rignell beträffade, hade han dragit försorg om, att hennes funderingar angående Georgina gingo ut på allt annat än att denna kunde vara en arftagerska — ja, han hade dragit

försorg om att både fostermodern och brorsdottern i denna angelägenhet voro mindre klarseende.

De kära penningarne, de kära penningarne skulle man icke så lätt göra honom stridiga!

Hvilka utgifter hade han också icke! Han förde ju nästan en furstlig stat, och till sin unga hustrus förfogande måste han ställa dryga summor.

Men huru han nu än funderade öfver utgifter och öfver undanhållna penningar, ett var säkert: Georgina borde i evig tid hafva stannat på "Skogshyddan" och allt fått fortgå så som det gick — ett urverk, hvilket han stält i gång.

"Nå ja, i hvilket fall som helst, skall jag nog förstå att reda mig", och han smålog vid känslan af *guldets makt*.

TIONDE KAPITLET.

"Jag vet icke hvad vi egentligen skola tro om den der flickan, som Leonard förde med sig i går", sade den färglösa unga frun, i det hon obeslutsamt blickade på sin mor.

"För min del tror jag icke precis man kan tänka något godt om en flicka, som ligger raklång på landsvägen och låter föra bort sig af den första bästa karl, som möter på hennes väg", svarade fru Stribbern med ett uttryck i sitt ansigte, som kom den stora vårta, hon hade på hakan, att resa sig, hvilket i vanligaste fall var ett tecken på, att hon icke tålde några gensägelser.

"Det förstås", genmälde undfallande den unga frun, "man blir icke heller klok på, om hon är fogel eller fisk."

"Hon är en fisk, som är ganska svår att fjälla,

anser jag; en inbunden varelse, som man hvarken med lock eller pock kan få reda på.“

“Det är nog så... men hon har dock en viss bildning, är icke utan kunskaper och Leonard finner, att vi kunde behålla henne för att lära våra barn de första grunderna...”

“Jo jo, Leonard synes ha fattat ett visst intresse för henne!”

Den unga frun blickade förskräckt upp, och en matt färgskiftning flög öfver hennes färglösa ansigte.

“Leonard har ett godt hjerta, men jag tror inte, att det, att det...”

“Karlarna äro sig öfver allt lika... salig Stribbern, din far, hade också ett vekt hjerta, och ett sådant förleder lätt till små afvikelser. Lyckligtvis lät jag aldrig föra mig bakom ljuset af denna hans känslfullhet, jag höll den inom tillbörliga skrankor. Den fick urladda sig i hemmet och jag var klok nog att aldrig lemna honom ur sigte. För resten visste nog Stribbern, hvad som kunde hända, i händelse han skulle våga någon afvikelse... jag förstod lyckligtvis att implanta hos honom, att han borde vara rädd om sina ögon... jag tror sannerligen att han under hela sitt äktenskap icke ett enda ögonblick var riktigt lugn för dem...”

Denna förmodan tycktes skänka den värda damen en sann tillfredsställelse och hon nickade mot dottern till en uppmuntrande efterföljd.

“Jag vill så ogerna göra emot Leonards önskan“, sade den unga frun, som icke tycktes ega den behöfliga kraften att styra en känslfull man, och som hon dertill kanske egde inom sig en del sparsamhetsprinciper, tillade hon: “Vi skulle kunna få Georgina till att stanna hos oss på särdeles billiga vilkor, kanske hon skulle läsa med barnen för så godt som ingenting.”

“Hon skulle kunna bli dyrköpt nog... men jag har mina åsigter och du dina... i dina angelägenheter gör du naturligtvis som du sjelf vill...”

“Mina kära vänner“, hördes från det närliggande rummet moster Malins röst, “jag glömde mina glas-

ögon här i går“ — moster Malin hade, i parentes sagdt, för vana att stundom glömma en och annan af sina tillhörigheter för att med dess afhämtande helt å propos kunna öfverraska sina fränder och vänner vid stunder, då man icke hade ringaste aning om hennes besök — “ack, mina glasögon, jag har icke kunnat läsa en enda morgontidning!”

Fru Stribbern och hennes dotter kastade en hastig blick öfver rummet, funno dervid allt i tillbörligt skick och hastade att välkomna den kära anförvanden. Glasögonetuiet låg också helt prydligt på divanbordet, kring hvilket de trenne fruarne slogo sig ned.

“Vi sitta just och tala om en sak, en ganska mystisk sak“, sade fru Stribbern, “vi glömde alldeles bort att tala om den i går, vi hade så mycket annat att språka om.“ Som moster Malin tyckte om nyheter, särdeles de mystiska, makade hon sig helt nära intill de talande, hvarpå hon med spänd uppmärksamhet åhörde berättelsen om den på landsvägen funna afdånade flickan, hvilken herr Böhme hade hemfört i sin vagn.

“Nu är det som så“, fortfor fru Stribbern, “att Leonard i sitt hjertas godhet vill behålla henne här för att läsa med barnen, men jag har afrådt, och jag tror, att du, kära Malin, gör detsamma. Att taga vildt främmande människor i sitt hus och till på köpet sådana, som man inte rätt kan veta, hvad de hafva begått, innan de börjat stryka omkring på vägar och stigar... det är ganska riskabelt... ett riktigt brott kan gömma sig under allt det här... hvem vet!”

“Ett brott... åh bevars!“ Den unga frun syntes helt skrämnd och betänksam... “ja, det är kanske inte värdt, att vi tänka behålla henne kvar som lärarinna... Och, kära moster Malin, flickan är verkligen ytterst förbehållsam... om det förgångna har hon nekat att redogöra, det enda vi veta är, att hon heter Georgina.“

“Ett grannt namn... sådant folk bär alltid granna namn“, sade fru Stribbern afgörande.

“Jag har verkligen lust att se henne“, inföll

moster Malin, och som den förmögna damens önskan var en lag, och man för resten hade lust att höra på hvad sätt hon skulle bedöma flickan, så bad man den gamla damen följa med in i barnkammaren, der föremålet för deras samtal, redan till hälften installerad i sitt embete, satt med den yngste herr Böhme på sitt knä, medan den något äldre brodern drog henne i armen, för att rycka henne bort från den plats, hon intagit, emedan han ansåg sig behöfva hennes stol till vagn.

Moster Malin hade emellertid satt glasögonen på sin näsa, antagit en kritisk min och, tågande i spetsen för det lilla sällskapet, öppnade hon nu dörren.

Georgina hade rest sig upp. Hon höll den lille gossen ännu på armen, den andre kröp bakom hennes kjortel, under det äldsta fröken Böhme, moster Malins guddotter och uppkallad efter henne, sysselsatt att knyta tillsamman ett par tömmar, upphörde med denna sysselsättning och gick med ett visst salongsskick fram för att helsa.

Den kära moster Malin, som blifvit för det uppväxande unga släktet skildrad som en buse, hvilken det var rådligast man ej gjorde emot, var också för de små ett slags fogelskrämma, hvilken man ej borde komma för nära, och den lilla flickan hoppade efter en knapphändig nigning bort på ett ben till sina bröder. Hon hade ju begått ett verkligt vågstycke.

“Jag tycker visst om barn, Gud välsigne dem, men dessa äro de skrofulösaste jag någonsin sett!” sade moster Malin, under det hon synade Georgina från topp till tå, medan denna rodnande reste sig och helsade, hvilket besvarades med en knapphändig nickning.

“Således alldeles som fallen från skyn“, sade moster Malin, “hm!... och ni vill inte göra någon reda för er... dertill skulle man nog kunna tvinga er, derest man hade lust.”

Georgina hade blifvit riktigt het om hufvudet. Hon visste icke om det här i verlden fans till en sådan makt, och fastän hon icke hade något att dölja,

som på ett eller annat sätt var ofördelaktigt eller som man kunde lägga henne till last, så kände hon en obestämd fruktan, att man kanske skulle sända henne tillbaka till Skogshyddan igen. Hon hade brutit med gamla förhållanden, hon ville icke längre äta nådebröd, hon ville söka till att genom arbete försörja sig sjelf. Detta var det program, hon hade uppstått och äfven ville genomföra för det tillkommande. Den unga flickan slog icke ned ögonen för de skarpa blickar, man fäste på henne, hon kände en oskyldig förundran öfver den misstro, hon såg sig ingifva, men hennes rena medvetande tillät henne bära hufvudet högt och förlänade henne ett visst uttryck af spänstighet och kraft.

Man hade der i huset till hälften erbjudit henne den nyss nämnda platsen af en barnkammarguvernans, och hon hade redan tänkt sig in i denna nya ställning. Det kunde icke precis blifva något glädjerikt lif så här innesluten mellan fyra väggar i sällskap med dessa barn, små bortskämda tyranner, af hvilka hvar och en tycktes hafva sin egen vilja, hvilka redan ryckt sönder hennes klädning och icke unnade henne någon ro; men hon hade sagt sig sjelf, att hon ville finna sig i sitt öde, och att hon egentligen borde vara tacksam, hvarföre hon också med allt nit ville åtaga sig detta henne ombetrodda värf.

Så der ungefärligen hade Georgina, nyss i sin ensamhet, resonnerat med sig sjelf. Hon hade tämligen klart öfvertänkt allt, men innan hon hann svara på moster Malins med hög röst uttalade ord, hade denna redan hunnit att fråga, om hon kunde läsa och skrifva, om hon kunde spela piano och brodera — frågor som Georgina kunde besvara jakande och som fortsattes med, om hon måhända också kunde undervisa i franska och tyska. Den unga flickan kunde knappast återhålla ett småleende, vid de trenne damernas stora ögon, när hon svarade, det hon åtminstone trodde sig om att kunna undervisa nybörjare i de nämnda språken.

“Ni har, efter hvad jag antager fått en någor-

lunda vårdad uppfostran“, sade moster Malin, “ni är ännu helt ung, nästan ett barn, ni har af en nyck lemnat er familj eller dem, som hade vård om er. Jag anser, att ni icke handlat rätt, och jag spår, att ni skall ångra er.“

“Ah aldrig!“ inföll Georgina, “kanske jag skall få svårigheter, men jag skall aldrig önska mig åter till de förhållanden, jag lemnat... var öfvertygad“, tillade hon med sakta, bönfallande röst, “att jag icke kunnat handla annorlunda, än jag gjort...“

“Klart, att man alltid vill ursäkta sig... men hör på... tror ni er om att kunna trifvas tillsammans med ett gammalt ensamt fruntimmer, läsa högt för henne, spela piquet med henne, lägga patience... ja, vi få se, vi få tänka på saken...“

“Det är omöjligt“, inföll lifligt fru Stribbern, “det är redan afgjort, att Georgina skall stanna här...“

“Ja, vi få se, vi få i alla fall tänka på saken“, och med en liten nick mot den unga flickan seglade moster Malin åter ut, åtföljd af de båda andra damerna, som med en viss häpenhet utbytte en hastig blick.

Kanhända att moster Malin verkligen fann sig intagen af Georginas täcka ansigte och blygsamma sätt, kanhända hon också hade framkastat sitt förslag i akt och mening att framkalla förtret hos sina anförvandter, en känsla, hvilken hon, så fort något tillfälle yppade sig, med verklig förkärlek såg hos dem, och i det hon fortfor att låta glasögonen pryda sin näsa, blickade hon från fru Stribbern till hennes dotter. “En söt och behaglig flicka, efter hvad jag kunde döma“, sade hon, “fått god uppfostran, har fint sätt. Det ligger något verkligt romantiskt öfver henne... något intresseväckande... ni skakar på hufvudet... ja, hvar och en har sin smak, jag tycker bra om henne och har lust att taga henne till mig... jag har lyckligtvis råd att hålla mig ett angenämt sällskap, om det faller mig in. Jag kan fritt disponera öfver det jag eger, både nu och efter min död.“

Detta fann fru Stribbern kanske något väl svårt

att smälta, ty hennes händer darrade nervöst, i det hon sade: "ja, tag du henne, tag du henne, kära Malin... jag önskar, att hon icke så att säga måtte bli en orm i din egen barm."

"Du synes ha en märkvärdig aversion för flickan, och ändå påstod du nyss helt oväntadt... ja, verkligen helt oväntadt, att hon skulle stanna här... du talar lite hit och dit, min söta vän. Jag sade nyss att hon var som fallen ifrån skyn, jag gör det ännu en gång och tillägger, att hennes vandel är säkert lika ren, som den klaraste vattendroppe."

Fru Stribbern svarade icke ett ord, men hennes läppar voro hårdt sammanpressade, och den stora värtan på hennes haka hade rest sig på ett särdeles beslutsamt och energiskt sätt.

"Redan i morgon kan du visa flickan till mig..."

"Ja, kära moster", svarade den färglösa unga frun, som i sitt matta hufvud ännu icke utarbetat en själfständig tanke öfver detta ämne, och som grubblade på orden: "fritt disponera öfver det jag eger, både nu och efter min död", om de orden kunde innebära något, som kunde lända henne och hennes afkomma till förfång.

"Kära Malin", sade fru Stribbern, och blef i hast så söt som honung, "du gör naturligtvis i den saken så som du behagar", och hon gaf till afsked den gamla damen stora famnen samt betedde sig i allt, som om hon ansåge denna för ett orakel, medan den matta, unga frun var idel småleenden, allt under det hon tänkte på moster Malins sjuttiotusen kronor samt flög omkring henne med ytterplagg och galoscher och fjäskade och neg på det mest intagande sätt.

"Jag tror jag spricker af förargelse", utbrast fru Stribbern, så fort moster Malin var ur sigte, "jag visste, att den der jäntan kommit hit i huset endast för att ställa till förargelse... komma till Malin... i tid och evighet aldrig! Jag är inte den, som låter lura mig till att göra dumheter!... Hvarför går du fram för fötterna på mig, Agneta? Du är då den dummaste gås jag sett... du skulle nog hafva släppt

den der äfventyrerskan åstad för att låta uttränga både dig och barnen, men jag, men jag!...“ Orden liksom stockade sig i fru Stribberns hals, hon knäppte händerna tillsammans och tackade himlen, för att hon icke var skapad så som andra menniskor, hvarpå hon förklarade sig vilja göra saken kort samt helt enkelt visa upphofvet till all denna oreda på dörren.

“Malin är full af kapriser, hon skulle kunna slösa all sin ynnest på den der äfventyrerskan“, ropade slutligen den gamla damen, “men det är just det jag skall förebygga.“

“Bara inte Leonard blir missnöjd...“

“Prat!... Tror du, han vill låta rövva ifrån sig något? Nej, dertill känner jag honom för väl... men missnöjd eller icke, så är det genom dig han fått penningar och kommit på grön qvist; ännu eger också jag disponibelt kapital... nej, hvarken du eller jag behöfver krusa för någon.“

Under det fru Stribbern på detta sätt gaf sina känslor luft, satt Georgina fortfarande inne i den lilla qvafva barnkammaren. Hon hade redan gjort sig förtrogen med sina pligter och sökte med berättandet af några historier intressera barnen, under det hennes tankar stundom flögo till de sista dagarnes händelser. Icke mindre än tvenne platser hade man erbjudit henne, och ehuru hon mera kände sig benägen för att blifva ett sällskap åt det äldre fruntimret, så fann hon, att herrskapet Böhme hade visat henne så mycket vänlighet, att hon helt och hållet ville foga sig efter hvilket beslut, man än fattade. Georgina hade på vinst och förlust gifvit sig ut i verlden, en verklig medgång hade ju följt henne, och hennes sinne var gladt och förtröstansfullt. Med ett småleende på läpparna såg hon fru Stribbern inträda, men småleendet dog bort vid den blick af vrede och förakt, som den värda damen kastade på henne.

“Här i huset, tror jag icke är er plats, min sköna“, sade hon; “om ni icke vill bli utkastad, så var god och begagna er ögonblickligen af dörren; för resten,

att drifva omkring på landsvägar och gator är nog mera i er smak än att stanna i ett ordnad hem . . .“

De små barnen stirrade på Georgina, som blek och nästan andlös stod framme vid fönstret, utan förmåga att röra sig ur stället. Af hvad orsak talade man till henne dylika ord, hvad hade hon väl förbrutit? Hon ville göra en fråga, men förmådde det icke, hon kände blott, att det fäste, hon fått, hade glidit undan henne, och att hon var värnlös och öfvergifven.

“Nå, mamsell, packa er i väg och stå inte der som ett träbeläte . . . eller kanske ni föredrager, att man sänder efter polis för att föra er bort . . . det är i alla fall dumt att man ej anmält er i polisen, den hade nog kunnat taga reda på er och de streck, ni begått . . . tyst, inte ett ord! Tror ni, att en förstån dig människa ej inser, att ni på ett eller annat sätt . . .“

Georgina hörde icke mera ett ord. Det gick rundt omkring i hennes hufvud, och all den bittra galla fru Stribbern vidare fann behag i att ösa öfver henne, alla de orättvisa beskyllningar, hon sedan gjorde, halkade förbi som en storm, hvars vrede hon kände, utan att hon rätt kunde fatta dess rasande kraft. Hennes armar sjönko matta åt sidan, hon erfor smärta vid, att man fattade i dem, hon hade ett svagt medvetande af, att hon blef skakad och ryckt hit och dit, hon visste icke riktigt, om det var hon sjelf eller någon annan, som svepte schalen om hennes axlar, och satte hatten på hennes hufvud, under det hon kände sig släpad ut i tamburen, der man smälde igen dörren efter henne och en röst lik en domsbasun skrek i hennes öra: “Våga aldrig mera visa er under detta tak!“

Utkommen i förstugan, raglade hon framåt. Det förekom henne, som en stiltje efter stormen hade inträffat, och hon drog ett djupt och lättande andetag.

Medan detta skedde utanför tamburdörren, stod innanför densamma fru Stribbern. Äfven hon hämtade djupt efter andan. Den roll af furie, i hvilken hon uppträdt, hade möjligtvis angripit hennes nerver,

men ett tillfredsstäldt leende låg på hennes tunna läppar. "Åh nej, jag är alldeles för klok till att låta lura mig", mumlade hon, "man skall inte så lätt rycka sjuttiotusen kronor ifrån oss... lyckligtvis hör jag till dem, som hafva förutseende och vet att förekomma. Det är emellertid bra obehagligt att man skall behöfva anstränga sig så här..."

Emellertid ilade Georgina som en vind nedför trapporna, hennes hufvud var fortfarande tungt och i sammanhängande följd kommo icke tankarne. Allt hvad hon egentligen förstätt var, att hon borde skynda bort, att man stött ut henne, och att hon hade intet i världen, till hvilket hon egentligen kunde trygga sig.

Det var en mulen höstdag med skarp blåst, som genomträngde hennes lemmar på ett för henne upptråkande sätt. Det dröjde likväl innan den mattighet, hon nyss hade känt, vek undan, och med något stapplande steg uppnådde hon Karlarnes torg, der hon sjönk ned på den första bästa soffa, som fans i hennes väg.

De raka alléerna lågo framför henne. Elegant klädda promenerande gingo der fram och tillbaka, Blanchs kafés fönsterrutor glittrade, och mellan vagnars rasslande ljud trängde då och då en brusande musik fram till henne — allt som omgaf henne hade en prägel af glädtighet, verksamhet, rikedom och välmåga, som några ögonblick ryckte hennes unga sinne med sig samt liksom muntrade det, medan hon undrade om många sorgbundna varelser, liksom hon, hade hvilat sina trötta lemmar under dessa träd, om de hopplöst blickat på den omgifvande glansen och härligheten samt känt fattigdomens och ensamhetens börda midt i detta vimmel, som hon knappast kunde följa. Men snart tänkte hon icke på dessa medmeniskor i bedröfvelse, utan hennes eget öde började tränga sig på henne.

Hvarföre hade man bortstött henne? Med denna fråga bråkade hon förgäfves sin hjerna utan att finna ett svar, liksom det var henne omöjligt att utgrunda hvarmed hon egentligen hade förtörnat den stränga, äldriga fru Stribbern. Och Georgina, som

denna dag med en känsla af trygghet motsett framtiden, som hade haft tvenne platser, mellan hvilka hon kunnat välja, hon egde ej mera något skydd, ej ett tak öfver hufvudet, och ensamhetens qval kommo öfver henne med hela sin förlamande kraft.

Huru länge hon så nästan utan medvetande orörligt setat lutad mot hörnet af den målade träsoffan, visste icke den unga flickan, och då hon, med ett någorlunda redigt intryck, såg sig omkring, voro gaslyktor tända, ett vimmel af skrattlystna qvinnor och lorgnetterande herrar rörde sig utanför kafét som strålade på långt håll som ett eldhaf, medan skenet af elektriska ljus kastade en bländande belysning öfver den snörräta alléen och den bullrande menniskoskaran. Musik strömmade ut från kafét, som syntes vara den medelpunkt, omkring hvilken allt detta lif koncentrerade sig, musik svarade som ett eko från Berzelii park, medan ett svagt ljud af trummor förnams från den mera aflägsna Strömparterren.

Uppfostrad i enslighet på Skogshyddan, hade Georgina ej mycket sett af den stora staden, hvilken om morgnarne vid en hastig genomvandring hade ett helt annat utseende, eller rättare sågdt gaf ett helt annat intryck än om aftonen vid gaslysning; åtminstone här utanför kafét tedde sig en halft beslöjad bild af "Stockholm nattetid", och ehuru Georgina icke hade blifvit gjord uppmärksam på hvad som passade sig eller ej, så kände hon dock, att här på denna bänk icke var någon plats, der hon kunde dröja.

Under det Georgina, trött och darrande af köld, reste sig upp, kom genom hennes hufvud tanken på den äldre damen, som inne i herrskapet Böhmes barnkammare på ett till hälften vänligt, till hälften skarpt sätt talat till henne. "Skulle hon våga att erbjuda sig som sällskap åt henne?" Men härtill kom en annan fråga: "Hvad var hennes namn, hvar var hon boende?" Om hon också skulle vågat det första, så var det dock ogörligt, ty hennes namn och bostad voro för Georgina fullkomligt obekanta. Med en suck öfver omöjligheten att utföra detta förslag smög Ge-

orgina sig bort mellan trädens djupa skuggor. Hon märkte att hon väckte en viss uppmärksamhet och en och annan hade halfhögt helsat henne ett "god afton".

Den unga, ensliga, öfvergifna varelsen kände dock midt i sin bedröfvelse en dragningskraft till att vara i närheten af detta vimmel, hon glömde liksom sig sjelf och sin tryckande belägenhet.

Hvilket rörligt lif af musik och glädtighet! De aflägsna tonerna af en vals af Strauss drogo henne dock i denna stund liksom till sig, och hon vandrade långsamt bort till Berzelii park, der ännu en gång ett ljushaf strömmade mot henne, och den luftiga balkongen reste sig med skimrande rutor, som gäfvohenne en föreställning om ett af sagans förtrollade slott. Också der utanför var trängsel, men lorgnetterande eleganter voro här mera sällsynta, under det raska, norska jägare och gardesmilitärer gjorde förföriska ställningssteg för damer, hvilkas kappor kanske voro något trådslitna, och hvilkas hattar måhända icke hade årets modernaste fason, men som dock på intet sätt saknade de rödaste rosor eller de mest svajande tuffjädrar. Qvickheter och *bon mots* flödade öfver mustaschbeprydda läppar och rosenkinder fingo djupa gropar, medan kanske icke de hvitaste händer en och annan gång hårdhänt nog fäktade omkring sig för att hålla de uppslupna kavaljererna på behörigt afstånd.

Nej, icke här heller var någon plats för henne att dröja. Musiken strömmade fulltonig mot henne, hennes fötter kände nästan en benägenhet att lyfta sig, och ändå hade hon sinnesstyrka nog att sedesamt aflägsna sig, medan hon kände sig nästan lätt om hjertat. O, ungdomens och dårskapens tid, då hjertat är som en blomma, hvilken under ovädret sammankrymper och sluter tillsammans sina blad för att vid den minsta solstråle åter höja sin blomkalk! Med en stråle nästan af glädtighet i sitt öga begaf sig Georgina allt längre och längre bort, och sättande sig på en aflägsen bänk, der musikens toner ännu nådde henne, sökte hon samla sina tankar.

Hvad skulle hon taga sig till? Utan penningar, utan bekantskaper, var det med en rysning hon beredde sig att tillbringa denna långa höstnatt under bar himmel. Med den återvändande dagen skulle, tyckte hon, det väl blifva något råd för henne. Äfven det ringaste arbete skulle hon med tacksamhet antaga, hon hade i tidningarne läst annonser om kommissionskontor, och det var till ett sådant, hon ville vända sig. Detta hade varit hennes plan, då hon begifvit sig från Skogshyddan, och nu ville hon fullfölja den. Det var i alla fall icke värdt att förlora modet.

Ju mera kritisk ställningen gestaltar sig omkring menniskan, ju mera benägen är hon att intala sig hopp, och innan man dukar under, drifver sjelfbevarelseinstinkten oss att sträfva emot.

Denna långa qväll, drifvande omkring utanför förlusteställen med en känsla af, att hon dermed förkortade tiden, denna långa qväll var snart förliden och en ännu längre natt skulle följa. Hon svepte tätt omkring sig schalen, och hon gömde sina händer under den. Musiken hade tystnat, de glindrande ljusen hade slocknat, och den skarpa blåsten hade småningom afstannat. Bullret från närliggande gator blef allt svagare, och blott ljudet af vandrares steg nådde då och då hennes öra. Parken syntes henne öde, en känsla af förskräckelse genombäfvade henne, och skälfvande af köld, böjde hon i ångest sitt hufvud.

"God afton, min sköna", sade nu en rosslig röst helt nära henne. Georgina hade sprungit upp och ilande framåt, alltjemt hörande sig förföljd, uppnådde hon åter Karl XIII:s torg, och ilande tvärs öfver det, var hon snart på Hamngatans trottoar.

"Gör er inte till", sade rösten, nu alldeles bredvid henne, "jag känner till de der konstgreppen!"

Utom sig af förskräckelse vågade den unga flickan icke se sig åt sidan, medan räddningen tycktes uppenbara sig för henne i en grupp af herrar och damer, som, upprymdt samspråkande, säkert voro stadda på hemvägen från någon familjebjudning.

“Rädda mig, rädda mig!” stammade Georgina, i den stund hennes förföljare fattat hennes arm. “Att man så vågar förfördela...”

“Det var hon, som talade till mig först, men jag är icke alls angelägen att vara i hennes sällskap”, och förföljaren, som fann sig omringad af ett anseeligt antal herrar och damer, fann det troligen rådligast att hastigt begifva sig bort.

“Hvar bor ni?” frågade en ung kavaljer.

“Bor?... ack!... ingenstädes!”

De medlidsamma damerna ryggade något tillbaka, medan en af dem tog ett steg närmare Georgina.

“Inför min lefvande”, sade nu en skarp röst, “är det icke samma unga flicka, som jag i förmiddags såg hos Böhmes!”

En blyxt af glädje slog ned i Georginas själ. “Ja”, sade hon snyftande, “ja!”

“Och jag finner er på gatan i sällskap med... med... nej, detta går för långt...”

“Man visade mig bort... jag vet icke hvart jag skall taga vägen... ni har tillbjudit mig en plats... ack, haf förbarmande!”

Upprörd, som Georgina var, tänkte hon icke på, att hon stälde till en scen. Den ångest, som låg i hennes hjerta, hade sprungit upp på hennes läppar, och med sammanknäppta händer mumlade hon ännu en gång: “förbarmande!”

“Stryka omkring på gator och stigar...”, sade moster Malin, ty det var verkligen hon, “och inte blygas att vädja till mig... visst har jag ett godt hjerta, men att under sådana förhållanden taga er i mitt hem... omöjligt! Hvad tänker ni på? Gå ur vägen!”

Och den gamla damen, i känslan af sitt eget stora värde, vände ryggen mot Georgina, ett exempel, hvilket följdes af alla de närvarande, bland hvilka samtliga damerna kände sig förnärmade öfver en gatstrykerskas djerfhet, medan kavaljererna ansågo fullkomligt obehöfligt att lemna en dylik varelse något skydd.

Den hoppets stråle, som vid åsynen af moster Malin tändts i Georginas själ, var slocknad och lemnade rum för en dyster förtviflan.

“Intet förbarmande“, mumlade hon, “intet!”

Tornuret slog i detta ögonblick tolf. Georgina räknade slagen på ett tankspridit sätt, den ångest hon utstått hade nästan medtagit hennes fysiska krafter och återverkade på själen, så att hon icke längre kunde i lugn beräkna och öfverväga sin ställning.

Att hon icke mera vågade taga plats på någon bänk, det fann hon, och hon föresatte sig att gå, oupphörligen vandra fram och tillbaka, hvarvid hon valde de gator, som voro mest upplysta. På detta sätt skyndade hon framåt och ångesten bevingade hennes steg.

Hvad skulle hon taga sig till, förutsatt att hon ej skulle finna något arbete... skulle hon kanske upplefva ännu en dag af strider, ännu en natt af qval?

I oupphörlig kretsgång vände sig dessa hennes tankar, verkligheten trängde sig på henne med en förskräckande tyngd och höljde hennes själ liksom i en töcknig natt. Med svårighet hämtade hon andan, tills den alldeles förqvädfes, natten blef ogenomtränglig och de plågande tankarne förintades.

ELFTE KAPITLET.

Ungefär i samma ögonblick Georgina Walles vid början af Stadsgården, dit hon under sitt irrande denna natt småningom hunnit, sanslös sjönk ned, hade i den eleganta société, som var samlad i hennes förmyndares och farbroders hus, glädjen hunnit sin kulminationspunkt. Supén var nyligen intagen

och med gnistrande viner hade man nedsköljt den utvalda anrättningen.

Också här i denna praktfullt ornerade sal brusade musikens toner. Leonora Walles begaf sig ut i danssalen, medan en svag rodnad färgade hennes kinder och ännu mera förhöjde de ljufva anletsdragens behag. Det var vid en gardesofficers arm, som den unga friherrinnan vandrade framåt, medan hon gaf sin herre och man en vänlig nick, hvilken kom Walles' uttryckslösa ansigte att få en anstrykning af intresse, och han följde med ögonen den dansande kvinnans smidiga rörelser. En känsla af nöje höjde den rike mannens bröst. I mer än ett afseende kände han sig belåten. Han visste mer än väl, att få af börsaristokratiens salonger kunde samla en mera utsökt krets än den, som denna natt tog hans gästfrihet i anspråk; han visste äfven att hans hustru en gång burit ett bland de äldsta och mest lysande namn, ett namn, hvilket en genomgången fattigdom icke kunde fördunkla och som, förenadt med hans, gaf en förhöjd glans åt hans rikedom. Ofta nog trängde sig den tanken på honom, att det var guldets makt, som förskaffat honom denna makt, men han kände deraf på intet sätt sin lycka förringad. Tvärtom, denna makt föll tillbaka öfver honom sjelf, svepte honom liksom i en herskares mantel, gaf åt honom en herskares blick och, bärande sitt hufvud högt, kände han hela vällusten af penningens egande. Nej, och tusen gånger nej! De skatter, han hopat, skulle man icke kunna rycka från honom — och midt i detta nöje, detta bullrande samqväm, ilade hans tankar till Georgina, bygde han sitt hopp på, att hon, enligt fostermoderns utsago, verkligen vore förryckt. Men äfven om detta icke skulle vara fallet, aldrig skulle han vika ur den mäktiga ställning, dit slumpen och den afdöde broderns guld försatt honom. Under utbytta artigheter med en förnäm enkenåd, föresatte han sig att på det ihärdigaste söka spåra upp den förrymda flickan, som han på ett eller annat sätt nog skulle förstå att göra oskadlig.

Under dessa tankar och detta funderande följde hans blickar den unga hustrun, som å sin sida icke syntes besvärad af det ringaste grubbel. Framtiden låg alltid för henne som en fortfarande fest; det förgångna hade hon nästan glömt, Gabriel Dessler inberäknad. Om tanken på honom och den ömsesidiga kärlek, som en gång funnits emellan dem, någon gång ville tränga sig på henne, visade hon detta minne tillbaka som en dårskap — den stackars Gabriel, som säkert icke ens kunde drömma om det lif af komfort, hvilket hon förde, och som aldrig skulle kunna svinga sig upp till den krets, i hvilken hon nu rörde sig! Det var med en viss ömkan öfver sig sjelf och honom, som hon tänkte på det förflutna: "Jag skulle vinnat bort och dött på en vindskammare", tänkte hon vid sådana tillfällen, "lyckligtvis hade jag nog beslutsamhet att undandraga mig en dylik lott."

Men denna natt tänkte den sköna Leonora dock allra minst på det lif, som kanske varit hennes, derest hon icke bestämt sig för att slita de tryckande banden af en dåraktig kärlek. Icke en enda tanke ilade bort till den forne vännen. Lik en fladdrande fjäril fann hon ett uteslutande behag att icke låta sina känslor svinga sig utom hennes synkrets, medvetandet af att behaga fylde henne med nöje och utbytande skämtsamma infall med sina gäster, undvek hon på ett intagande sätt det smicker man strödde omkring henne, hvilket gjorde, att omdömet öfver henne utföll öfver all höfvan till hennes fördel.

Denna bjudning var egentligen en exposition af hvad herrskapet Walles förmådde utveckla i lyx, och *la haute volée* hade samlats med en viss kritisk hållning. Leonora hade visserligen burit ett framstående namn, men man hade icke glömt att vid hennes möderne var fästadt ett visst dunkel med en anstrykning af äfventyrlighet. Denna bjudning skulle på visst sätt afgöra om man i högaristoratiska familjer verkligen till full nåd skulle upptaga den unga qvinnan, som strängt taget blott hade i rikedomen ett ryggstöd. Men försöket utföll gynnsamt, och högvälborna damer

omhuldade och beskyddade Leonora på det mest intagande sätt, medan rika grossörers fruvar fjäsade för henne och icke räknade så noga, om deras män ej på öret kände summan af Walles' förmögenhet; ty huru undangömd Georgina än varit, hade dock ett ovisst rykte om några outredda arftransaktioner kastat något obestämdt öfver hans ställning, hvilken man det oakadt icke kunde underlåta att kalla solid. I alla fall, huru man än betraktade det äkta parets förhållanden, fann man dock, att festen var lyckad, anordningen utan det ringaste klander, och lyxen bländande. I den sorglösaste sinnesstämning njöt man öfver hufvud taget af den flyende stunden samt var benägen att gilla allt hvad man såg, framför allt den sköna Leonora.

Men också här i denna festsal tystnade musiken, rullande vagnar förde bort tillfredsställda gäster och ljusen släcktes, under det Leonora, alltjemt leende och strålände, drog sig tillbaka i ett kabinett, der hon i en stor spegel synade sin smärta gestalt. Ack ja, detta var att lefva, och man lefver endast en gång!

Kanske var det hågkomsten af en genomgången fattigdom, som kom den unga qvinnan att rysa och att svepa peignoiren tätt omkring sin bländhvita hals, kanske var det denna hågkomst, som kom henne att tillägga: "Man lefver endast en gång och mången får framsläpa sitt lif i fattigdom och nöd!"

En lätt suck halföppnade hennes läppar och med ett drömmande uttryck blickade hon ut genom fönstret, der en matt strimma af den gråaktiga höstdagen började skymtas vid horisonten.

"Jag fryser", munlade Leonora.

"Jag fryser", hviskade i samma ögonblick också Georgina, der hon vaknade ur sin dvala och med frånvarande blickar såg sig omkring. Blott småningom och med möda kunde hon draga sig till minnes hvad som häde händt. Hon hade rest sig upp från en liten utskjutande plats nere vid Stadsgårdshamnen, der hon under sin sanslöshet hade dignat ned. Den

gråaktiga dagern blef emellertid allt klarare, under det tystnaden omkring henne var djup och stilla. Man hade ännu icke vaknat till dagens värf, den stora staden tycktes sofva, de slokande seglen hängde domnade på sina master, vattnet stod stilla i rännstenarne och ur skorstenarne hvirflade icke någon rök — blott uppe i skyn sväfvade lätta moln, som ljusnade mera och mera, och det var dessa moln Georgina betraktade, i det hon tänkte: Gud vare tack, att det dagas! Ja, det dagades!

Också i Georginas själ kändes en återspeglung deraf, hon hade i denna stund fått liksom en ingivelse och mörkret hade flytt — det var som ett budskap att hon icke längre skulle vara värnlös och olycklig.

I hennes själ hade kommit en viss exaltation och hon ilade bort till ett ståtligt hus, hvars portar voro tillriglade, men hon ville vänta, tåligt vänta och hon satte sig långsamt ned på en utskjutande trappa.

Flere timmar förflöto sålunda innan lifvet åter vaknade, och de föreföllo Georgina som evigheter. Ändtligen rasslade de tunga portarne bakom henne och rädd att väcka uppmärksamhet drog hon sig försigtigt undan. Men nu var uppgången fri. Hon knäppte tillsammans sina frusna händer och tryckte dem hårdt mot bröstet, tviflets qual kommo återigen och sargade hennes själ — skulle hon här finna hvad hon sökte, skulle man icke också här stöta henne tillbaka?

Hennes halfstelnade lemmar betogos af en ännu djupare mattighet; färdig att digna, skred hon dock framåt, och tåren, som rann ned från hennes bleka kinder, tolkade själens oro.

Det var många trappor Georgina behöfde gå, men hämtande efter andan stod hon omsider vid målet, och med en rädd knackning väntade hon några sekunder, under det att hennes fantasi aftecknade för henne ett visst litet vindsrum, med härlig utsigt bort till Djurgårdslunderna, med glittrande vatten och en skog af master; ett litet vindsrum med bland-

hvita öfverdrag på snygga möbler, med doftande blommor på fönsterbrädet och i en bur en qvittrande fogel. Denna bild var dock nu icke längre en hägring utan en verklighet, dörren var öppen och ett sorgbundet ansigte med någon undran vändt emot henne.

“Mitt kära, kära barn, hur är det fatt?”

Och enkan, som förlorat sin dotter, enkan, med hvilken Georgina så många gånger sammanträffat i tapissriboden, stod framför henne, fattande hennes iskalla händer, i det hon frågande blickade på flickan.

“Låt mig få stanna här”, hviskade Georgina, “låt mig åtminstone få vara här någon tid, tills jag lyckats få en plats... låt mig få vara här... låt mig i någon mån få ersätta den förlust, ni lidit... i er aflidna dotters namn, haf medlidande med mig!”

Den gamla qvinnan tryckte Georgina intill sig. “Mitt stackars barn!” sade hon, “lugna er... nej tala icke nu... ni behöfver hvila och lugn... ni ser ju alldeles förstörd ut... jag höll knappast på att känna igen er... inte ett ord... vi kunna sedan språka med hvarandra.”

Och skjutande en kudde under den unga flickans hufvud, höljde hon på ett moderligt sätt ett täcke öfver flickans smärta, af köld och ångest skakande gestalt. En tåreflod skulle hafva lättat hennes hjerta, men tåren hade stelnat på hennes frusna kind och det brann feberglöd i de blickar hon fäste på den gamla qvinnan, som vänligt lutade sig fram öfver henne.

TOLFTE KAPITLET.

“Visst fick jag igen mina smålån och detta ’på ett bräde’ samt med ränta“, sade Daniel Wigert, som inne på källaren “Solen“ satt vid frukostbordet förtroligt samspråkande med sin vän, löjtnant Winkel, “men i alla fall har karlen burit sig futtigt åt. Jag vet den tiden, då han inte hade tak öfver hufvudet, och då min dörr var den enda, som öppnade sig för honom, och nu, när jag kom till honom lite på “dekis“, det är sant, så säger han inte ens så mycket som så: kom då och då hem till mig och spisa en tarflig middag. Nej, det är futtigt!“ Wigert sträckte härvid betydande sin hand ifrån sig samt upprepade: “det är futtigt!“

“Ja, min själ!“ inföll löjtnanten, hvars spetsiga mustascher skeno af pomada i full öfverensstämmelse med hans rödlätta och skinande ansigte, och fattande ett glas med hvitt fluidum och lukt af finkelolja, tömde han det i ett drag samt mumlade: “han är stursk!“

“Det är ordet!“ Wigert gaf till ett af sina hjertligaste skratt, men hade dock den klokheden att upphöra i samma stund, ty han blef något blå i ansigtet. “Wallas har verkligen blifvit en stram herre“, fortfor Daniel, “medgången är svår att bära, säger ordspråket. För min del har jag också haft mina “klangdagar“, men nog kunde jag röra på nacken för det, och aldrig har jag hållit mig för god att skaka hand med en gammal kamrat, om denne också presenterade sig som en trashank.“

Härvid nickade Wigert högeligen belåten med sig sjelf. “Lyckan svänger hit och dit“, fullföljde han, “i dag du, i morgon jag... emellertid har jag blifvit så pass pröfvad, att jag inte var den, som lät de futtiga styfrar, hvilka jag fick, glida ur händerna på mig, som om de varit en bit såpa... åh nej! Och jag

inbillar mig att det inte vore dumt att handla med vildt på Norrland... alla barn i början... till sommarn tänker jag att grönsaker ej vore oäfvvet... men detta hör icke hit. En ensam karl kan nog försörja sig, om han börjar i rätta ändan och har en liten grundplåt. Mången sitter som burgen man, hvilken endast har sitt goda hufvud att tacka för sin fortkomst här i världen. Min otur har blifvit vållad deraf, att jag haft alltför vågade spekulationer... när jag lyckats vinna några tusen dollars, har jag inte hållit på dem... på en enda insats har jag riskerat allt. Ja, skål, min hedersbror! Visst har jag på så sätt mången gång haft tur med mig, men också har jag stundom blifvit så slätrakad som min haka. Du vet i hvilket kritiskt ögonblick jag schappade hit... *god-dam!* jag ångrar inte kursen, och min utsigt för närvarande är, att jag ej behöfver krusa någon för att få ett dagligt bröd."

Wigert blinkade småleende, skar ifrigt ett stycke af en saftig biff samt fortfor tuggande: "Jag uppträdde vis å vis Walles icke som en tiggare, fastän jag spekulerade på hans hjälp... först låtsade han då, som om han knappast kom ihåg, att vi varit ungdomsvänner; när det dock icke föll mig in att låta afspisa mig, märkte jag nog att min närvaro var honom mindre behaglig... sedan... skål!... flög ett raptus på honom, då han blef sjelfva artigheten... jag inbillade mig, att karlen ångrade sin dumdryghet. Låt gå, tänkte jag, ty jag hör inte till dem, som äro långsinta, och då jag i den vefvan ville vigilera hos honom, vet du huru den planen aflopp... allt igenom affärsman, syntes han icke längre komma ihåg det förflutna mera än det, hvilket aldrig hade funnits, och nu ett par dagar å rad, som jag tänkte titta in till honom... det kan ju alltid vara roligt att prata bort en stund... nu har jag blifvit afvisad, snöpligt afvisad. Walles har behandlat mig futtigt!" Biffen var nu förtärd, Wigert slängde knif och gaffel ifrån sig; "jag säger ännu en gång — ytterst futtigt!"

“På det mest simpla manér“, sade löjtnanten, petande tänderna.

“Ja, Janne skulle ha behandlat mig på ett helt annat sätt“, påstod Wigert; “han var en hederspascha, och det gör mig riktigt ondt, att dottern skall vara så dåligt utrustad å hufvudets vägnar... derigenom roffar Walles till sig hela förmögenheten. Stackars flicka, hon skall aldrig förstå att ens använda så mycket som en krona...“

Denna slutsats tycktes göra Daniel helt melanholisk. Utan sitt vanliga glädtiga uttryck betalade han sin räkning, knusslade i förtreten in på drickspenningarne och märkte icke det lilla småleende, som spelade på löjtnantens läppar, då han, förebärande förhinder att stanna, ute på källartrappan sade: “farväl på en stund!“

Daniel Wigert var fortfarande helt betänksam der han, till hälften trippande, till hälften vaggande, vandrade framåt. Hans andhämtning var en smula tung, den starka frukosten, som hade blifvit nedsköljd med icke de lättaste dryckesvaror, gaf en viss tröghet åt hans blod. Om det nu var för att undvika en kongestion åt hjernan eller om det var af deltagande för den beklagansvärda unga flickan, som blifvit presenterad för honom som Georgina Walles, alltnog, han var snart på väg för att göra en längre promenad och styrde kursen mot Skogshyddan.

Den första snön hade fallit och låg som ett tunnt lager öfver landsvägen, himlen var gråaktig och i luften hängde en obehaglig dimma. I sällskap med Walles, åkande i den bekväma vagnen, hade vägen icke förefallit Daniel på långt när så dryg, som den i verkligheten var. Småknötande blickade han sig ofta omkring. Den lilla villan låg afsides bakom några kullar och kunde icke upptäckas från den plats, der han nu stod, till hälften frestad att vända om mot hemmet igen.

“Tusan, jag brukar eljes ha godt lokalsinne“, mumlade han, “men skall jag nu vika af till höger eller venster?“

Ja, detta var frågan. En förbikörande bonde stirrade på honom utan att svara, strax bakom kom en fotgängare, bärande en stor korg, och för att invänta honom saktade Wigert sina steg.

“Skogshyddan?” sade karlen, “jo, vik af till venter derborta... ni ser det lilla rödmålade huset med gafveln, det tillhör mig och strax bakom ligger vägen... jag är närmaste grannen.

“Nå”, sade Wigert, “då är det väl inte så synnerligen långt...?”

“Om herrn kilar duktigt på, går inte qvarnen åt... kanske att huset skall säljas och herrn är en spekulant?”

Daniel skakade på hufvudet.

“Frun derborta har bott der före min tid... herrn är kanske en slägtinge?... en rar och präktig fru skall hon vara och har ruter i sig, men eljes lär det inte vara hennes eget ställe, utan en rik karl lär rå om det...”

Den talföre mannen, hvilken med landtlig nyfikenhet då och då kastade en blick på Wigerts korpulenta gestalt, fann i dess tilltagna omkrets kanske något imponerande, ty han tog nu handen till mössan: “Men kanske herrn är egaren?...”

“Om jag det vore, behöfde jag väl inte fråga efter vägen...”

“Nej, det är väl sant! Jaså, bara en bekant då”, fortfor mannen, som tycktes hafva en afgjord benägenhet för att språka. “Det kommer eljes icke så många besök till stället derborta... för se, vi kunna godt märka det... alldeles förbi våra fönster bär ju vägen, och den sträcker sig inte längre än till “Skogshyddan”... ja, inte många, sa’ jag, men jag kan säga, så godt som ingen... det är en hurtig fru derborta, som reder sig bra... tjenstfolk lär hon haft förr, men inte sedan jag flyttade hit, och jag kan tro att de unga jäntorna hjelpta henne tillrätta... åtminstone ha de väl gjort det tills för en månad sedan, fastän...”

“Jäntorna?” upprepade Wigert.

“Ja, se den ena lär inte vara riktig, det har jag hört

för säkert, men den andra var då flink och rapp och såg ut som sjelfva lifvet... men jag har inte sett henne sedan en gång på senhösten, då hon sprang förbi mig liksom också hon fått en skruf lös... hon brukade eljes nicka rätt vänligt... jag åkte ändå med Kristina, som är mjölksurra och min köttsliga kusin, och hon sa: "denderinga ser ackurat ut som om hon hade gjort något ondt", och jag svarade: "det är nog ett feltag", och så såg jag mig om efter henne."

Mannen flyttade nu korgen från den ena armen till den andra. "Min tro är", fortfor han, "att flickan schappade sin väg den dagen, för sedan har hon inte synts till och frun på stället lär nu söka efter en piga... en sådan får hon inte lätt från den här trakten..."

"Och hvarföre inte?" frågade Wigert. Alla upplysningar, som rörde den familj, der hans ungdomsväns olyckliga dotter vårdades, intresserade honom till en viss grad, och han upprepade: "Nå hvarför inte?"

"Frun lär vara sträng husmor, efter hvad jag sport, och lägger icke fingrarna emellan hvarken på ett eller annat sätt... ja, inte vill jag tala illa om henne, jag säger bara efter hvad jag hört, men litet mat och sedan bli grälad på från morgon till qväll, det är just inte så roligt..."

"Deri har ni, min själ, rätt!" sade Wigert skrottande. "En tienstpiga har således nyss rymt..."

"En tienstpiga var hon precis inte... hon var kanske något bättre upp, åtminstone var hon klädd som en mamsell och hette Georgina..."

"Min gubbe lille, nu är du inte så alldeles rätt underrättad", skrottade Wigert, "det är den andra stackars flickan, som bär det namnet..."

"Då bära båda samma namn", menade karlen, "för Lotta vid grindarne, som kände till allt, har sagt, att flickan kallades Georgina, och jag har sjelf en gång, om inte ett par, hört frun ropa in henne

från trädgården, då jag varit der uppe och bjudit ut höns . . .“

Wigerts små ögon blinkade på ett leende sätt, han syntes hafva fått igen hela sitt goda lynne. “Bor Lotta vid grindarne långt borta?” frågade han. I det hela hade han ju ej någon brådska, han hade ju denna dag gått ut för att skaffa sig motion, och ett samtal med den allvetande Lotta kunde kanske vara intressant nog.

“Grindarne . . . jo, på vägen mot staden är det tredje stället härifrån, men Lotta, stackare, är död och hon begrofs sjelfva midsommardagen . . .“

“Nå ja, för mig må hon gerna vara både död och begravnen“, tänkte Wigert, “dumt bondfolk prata en hop skräp och röra tillsammans allt hvad de höra“, och då de båda männen nu hunnit till vägskilnaden, fortsatte han allena vägen fram till villan.

Fru Rignell tycktes der städse vakta ingången, ty vid första slaget han gjorde på förstugudörren, var det hon som öppnade den, och görande en af sina ödmjuka nigningar gaf hon honom en förstulen blick, i hvilken kanske låg en smula förvåning.

“Det föll mig i dag in att göra en längre promenad och jag tänkte, att jag kanske borde titta in till lilla fröken Waller“, sade Daniel sanningsenligt; “att slå två flugor i en smäll är min svaga sida . . . stackars flicka, jag gör henne just icke någon fröjd, men under det jag hvilar, kan jag få språka med er, min värda fru“, och han gjorde en artig böjning på sitt hufvud, “på samma gång jag anser mig uppfylla en pligt mot Georginas aflidne far, som var en af mina intimaste ungdomsvänner.“

Fru Rignell, som ansåg Georgina vara ännu närmare befreundad med Waller än hvad han uppgifvit för henne, gjorde ej någon fråga angående denne “aflidne fader“, och misstänksam till sin natur, föll det henne just in, att den rike mannen sändt sin vän Wigert ut till henne, som en slags spion öfver hvad hon skulle yttra, och att hennes plats och ställning

möjligtvis berodde på hennes försigtighet. I allmänna ord menade hon derföre nu, att det visst var menniskans skyldighet att uppfylla sina pligter, men att hon ofta nog försummade dem samt att det var ett vackert drag i Wigerts karaktär att tänka på sin aflidne väns olyckligt lottade barn. Detta var ett språk, som förde Daniel in på ämnet om sin egen karaktär, hvilken han icke kunde underlåta att kalla tämligen fast och pålitlig, medan han satt framför den sinnesslöa flickan, som, utan att fatta hans ord, blickade på honom med sina tanklösa ögon och skratade på sitt halfhöga sätt, när den främmande smeksamt lade sin hand på hennes arm. Allt hvad Wigert behagade yttra fann fru Rignell utan allt tvifvel öfverenstämma med verkliga förhållandet, ty hon jakade och smålog, och som gästen var i en ridderlig sinnesstämning, sade han, att den värda damen var en särdeles angenäm qvinna samt att han på intet sätt ångrade den långa promenaden, hvarefter han helt å propos frågade:

“Utom fröken Walles fans ju här för en tid sedan äfven en annan ung flicka?”

Fru Rignell, som just höll på att servera någon förfriskning, såg med sina mattblå ögon upp till sin gäst, som plirande och småleende blickade på henne.

“Ja, mycket riktigt”, svarade hon lugnt.

“Och hon är borta nu?”

En liten artig böjning på värdinnans hufvud var det enda svar han bekom.

“Ni vet naturligtvis, hvar hon vistas?”

“Naturligtvis...” Fru Rignell skänkte vid detta ord åt Daniel ett af sina vackraste leenden, “naturligtvis, det var ju min dotter... för närvarande vistas hon som sällskap åt en nygift fru nere i Småland. En ung flicka flyger gerna ur boet... en fattig flicka för resten får i tid tänka på sin framtid... får skaffa sig egna förtjenster... jag hade nyss bref”, fru Rignell stack handen i sin klädningsficka med ett uttryck, liksom hade hon der förvarat de kära raderna, “man bemöter henne på det vänligaste..

hon blir behandlad som en familjemedlem... ja, det är icke stora nyheter, men för ett modershjerta... ni förstår...“

Fru Rignell dukade upp sin lilla historia på ett lugnt vis utan att hennes samvete på något sätt besvärades af dess osannfärdighet, och likväl slog hennes hjerta tämligen fort. Det var henne omöjligt att utfundera orsaken till Wigerts frågor.

Var han då icke utskickad af Walles för att sätta hennes sinnesnärvaro på prof? Men när hon närmade öfvertänkte saken, så ville ju hennes rike beskyddare icke att denne främling skulle göra några besök på Skogshyddan, och Georgina hade ju blifvit undandold för att han skulle förlora allt intresse för nämnda utflykter. Hvem var då denne ovälkomne gäst, och hvad hade herr Walles egentligen att anmärka emot honom, eftersom detta undvikande föranledt verkliga intriger?

Dessa tankar och flere dertill flögo genom fru Rignells välfriserade hufvud, och rosetterna på hennes mössa vippade fram och tillbaka under det hon föresatte sig att intaga en observerande ställning samt att så mycket som möjligt vara njugg på ord. “Att tala är silfver, men tiga är guld“, tänkte hon, och med en del “hm... hm...” besvarade hon de flesta anmärkningar, som Wigert stälde till henne.

“Och er dotters förnamn, om jag förs fråga?”

“Georgina Maria...”

Wigert spetsade läpparne till en ohörbar hvissling — allt var ju härmed förklaradt, flickorna buro alldeles samma dopnamn, och om detta hade skett af en slump eller af föresats qvittade honom lika.

“Den här stackars flickans namn är endast Georgina“, fortför fru Rignell, “men hon har fått i sitt fattiga, lilla hufvud att kalla sig för Mia, och vi ha fått samma ovana... icke sant, lilla Mia?” och nu neg den värda damen, i det hon på ett ödmjukt sätt höjde sitt glas mot Daniel samt önskade, att när hans vägar buro åt det håll, der Skogshyddan låg, han icke måtte underlåta att titta in.

“Skall ske, min bästa fru, skall ske“, upprepade Daniel, som begaf sig på hemvägen, och i det han nickade för sig sjelf ett par gånger, erkände han, att antingen man infann sig som väntad gäst eller kom helt à propos, så syntes den stackars tanklösa flickan på allt sätt väl behandlad. “Emellertid kommer hon aldrig att sjelf disponera sin förmögenhet.“ Detta fatala resultat hade mer än en gång hejdat hans spekulationsförmåga, hvarpå han fördjupade sig i betraktelser öfver menckliga beräkningars vansklighet, under det fru Rignell från gafvelfönstret blickade efter hans korpulenta gestalt, som nu försvann vid en krökning af vägen. Äfven hon för sin del var fördjupad i betraktelser, hvilkas slutföljd blef att hon ögonblickligen borde underrätta grosshandlare Walles om Wigerts uppträdande samt hans frågor efter den försvunna flickan. Fru Rignell hade ej något emot, derest man skulle finna henne intressant, och som det låg henne särdeles om hjertat att få fortleva i ostördt lugn, fick hennes eljes slöa minne en viss skärpa och redan samma afton visste Walles allt, hvad Daniel hade yttrat.

Huru detta meddelande upptogs, derom sväfvade fru Rignell dock i ovisshet, ty den rike mannen bevärdigade henne knappast med en blick, der hon stod invid hans pulpet, och först en lång stund sedan hon upphört att tala, sade han:

“Eftersom ni, min bästa fru, uppgifvit, att er dotter uppehåller sig i Småland, bör ni föranstalta om ett utflyttningsbetyg . . .“

“Men . . .“

“Ni finner er ju väl på Skogshyddan och er dotter, som efter detta bär min brorsdotters namn, har ju ej något att klaga öfver? Godt . . . det ena namnet kan vara så bra som det andra . . .“

“Förstås“, sade fru Rignell, som nästan kände sig smickrad af att hennes stackars dotter fick bära det ansedda Walleska namnet.

“Dock i samma ögonblick som någon mer än ni och jag känner till den saken . . . eller har den rin-

gaste lilla misstanke om förhållandet — så får ni söka efter ett annat hem för er och er dotter... begriper ni?"

"Åh, åh!" suckade den värda frun, som nog kände till att det icke var så lätt att finna ett annat tak öfver hufvudet, "åh!"

"Ni har naturligtvis ganska lätt för att skaffa er en annan verkningskrets, och jag vill på intet sätt öfvertala er att gå in på mina idéer, hvilka måhända ej..."

"Åh, jag skall på allt sätt beflita mig om att vara till nöjes..."

"Således, för att ej gifva dementi åt er uppgift om, att er dotter rest till Småland, bör ni uttaga det betyg jag nyss nämnde... betyget får ni öfverlemna åt mig..."

"Jag har aflägsna släktingar..."

"Bra... farväl!"

Ett litet småleende flög öfver Walles' läppar. Han erkände inför sig sjelf, att fru Rignell omedvetet på ett ganska fintligt sätt, hvilket han sannerligen icke väntat sig från detta håll, hjälpt honom ur en kinkig belägenhet, och att Wigerts efterforskningar, dessa måtte nu till och med sträcka sig till presterskapet, icke så lätt skulle leda till en farlig visshet. "Ja, min käre Daniel, nog är jag dig vuxen!" mumlade han och sköt åt sidan ett färdigskrifvet bref samt beredde sig att i det bästa lynne bege sig en trappa upp till sin vackra hustru, som väntade honom vid thébordet, der han på det mest älskvärda sätt framhöll sitt goda hjerta samt instämde i sin hustrus åsigt att med en gåfva af några tusen kronor bidraga till ordnandet af en bazar för välgörande ändamål. "Att kunna göra en eller annan uppoffring för mensklighetens väl", sade han, "är en verklig tillfredsställelse för själen."

TRETTONDE KAPITLET.

I fru Ebers' kammare brann en skymningsbrasa, den var icke särdeles stort tilltagen, men den sprakade muntert och kaffekitteln puttrade, medan Georgina framme vid fönsterbordet ordnade kopparne. Den unga flickans ansigte var blekt, hennes ögon hade blifvit större, men det låg i dem ett lugnt och glädtigt uttryck, som sköt fram i en liten stråle under hennes halfsänkta ögonlock.

"Ack, jag kan icke nog tacka Gud!" sade hon plötsligt och läpparna logo och groparna trädde fram på hennes kinder. Hon var just skapad att småle, tänkte fru Ebers, der hon beqvämt hade satt sig i ett soffhörn. "Hvad skulle det blifvit af mig?" fortfor Georgina allvarligare. "Hvart skulle jag tagit vägen, derest icke denna dörr hade öppnats för mig? Sjuk... olycklig och... och..."

"Låt det förflutna vara, kära barn... vi ha ju kommit öfverens derom..."

"Ni tog emot mig... trodde icke det ringaste ondt, fastän jag kom..."

"Du kom som en verklig välsignelse..."

"Jag gjorde er stort besvär... och ni tröttnade icke under min långa sjukdom... ack, låt mig tala! Ni behandlade mig så ömt, som om jag varit er dotter..."

En suck höjde fru Ebers' bröst, och hon blickade bort till den aflidna dotterns bleka bild, som svagt upplystes af den flammande elden.

"Jag vet nog, att jag icke kan ersätta henne", fortfor Georgina, som i flykten hade uppfångat fru Ebers' blick, "men jag vill arbeta för er, jag vill söka till att ni icke alltför mycket skall sakna... alltför mycket hängifva er åt sorgen... jag vill söka att vara ett stöd för er, att i någon mån mildra er saknad. Vi ha ju många lediga stunder liksom nu... var så

god, fru Ebers, och stig fram, kaffebordet är serveradt", och Georgina gjorde en liten nigning, sedan hon skjutit bordet fram till brasan.

"Mitt kära, kära barn, jag tror icke, att Selma har något emot, om jag kallar dig dotter..."

Gråtande och skrattande slöt Georgina sig intill den vänliga qvinnan, "lilla mamma", hviskade hon, "lilla mamma!"

I samma ögonblick förnams en lätt knackning, och i den öppnade dörren stod en ung man.

"Nej, se Gabriel!" sade fru Ebers. "Snällt att du tittade hit... en evighet sedan du var här sist... mycket är förändradt, men jag är ej fullt så ensam, som..."

Fru Ebers var ännu helt upprörd öfver de sista ord, hon vexlat med Georgina, hon talade fort och gjorde en liten paus, under hvilken hon hämtade djupt efter andan. "Här har jag fått mig ett litet sällskap... Georgina, detta är Gabriel Dessler, min brorson, om hvilken jag ofta talat med dig."

Georgina hade satt fram till bordet en stol åt den unge mannen. Gabriel var egentligen den förste unge man, som blifvit presenterad för henne, och hon föreföll sig tafatt samt förmådde icke yttra ett ord, men fru Ebers syntes vara glädtigt stämd och menade att de unga borde anse sig så godt som kusiner, och rodnande och blyg räckte Georgina honom brickan med den varma, doftande drycken. Snart var dock bryderiet borta och samspråket i full gång. Den unge mannen berättade om en tillfällig anställning han fått i en tidning, en anställning som gaf honom en någorlunda hygglig utkomst, tyckte han, "jag kan då och då få äta mig mätt", sade han skämtsamt, "och utsigten att svälta ihjäl viker allt mera i fjerran."

"Det var en verklig lyckträff, att jag fick denna plats", återtog han efter en liten paus, "jag hade hos de flesta af våra förläggare och tidningsutgifvare bjudit ut mina noveller..."

"Och nu får du dem ändtligen sålda?"

“Jo, vackert, man vill icke ens se åt dem, men jag kom i samspråk med redaktören och fick löfte att försöka, om man kan använda mig...”

“Du har ju alltid haft håg för författande...”

“För ett visst slags författande, det är sant, men endast när jag kan låta min fantasi fritt sväfva ut. Om jag är lämplig för att inom en trång ram sammanfatta dagens företeelser, det är en annan sak. Naturligtvis vill jag göra min flit... det ena sättet att skriva ger bröd, medan det andra ofta... nå ja, hvem har icke sina drömmar som icke alltid låta realisera sig!”

Gabriel stödde sitt huvud tankfullt mot handen, och då lampan nu tändes och de båda kvinnorna fattade sina broderier, sköt han sin stol fram till arbetsbordet, språkade en stund om de brokiga mönstren, det hjerta garnet och det glänsande silket, önskade dem god förtjenst och lofvade att stundom återkomma samt att läsa högt för dem ur någon treflig bok.

Med en liten suck såg fru Ebers efter hans högresta, smärta gestalt. “Jag fruktar”, sade hon halfhögt, “att min stackars Selma alltför mycket hade fäst sig vid Gabriel”, och då nu Georgina frågande såg upp, tillade hon: “det gick icke någon dag förbi, då han ej kom hit, då han ej upptog alla våra tankar... vi delade hans framtidsdrömmar, hans planer, och Selma fick hela hans förtroende, och just derföre... ja, just derföre tvinade hon bort, af brist på glädje... den brist på glädje, som vållas af en obesvarad kärlek. Gabriel hyste för Selma blott en brors känslor, det föll honom aldrig in, att han genom sin beskrifning om, huru han dyrkade en annan kvinna, kom Selmas hjerta småningom att brista... så var det... ja, helt säkert var det så...”

Fru Ebers talade med små uppehåll, liksom om hon först efter ett starkt begrundande kommit till detta resultat. “Jag förstår nu allt... allt, när det är för sent.”

Georgina frågade icke, men hennes tankar rörde sig kring denna kvinna, som kommit Selmas hjerta

att brista. Det låg ju något romantiskt i ett sådant döds sätt och den unga flickans lifliga fantasi sväfvade kring Gabriels mörka hufvud och blixtrande ögon, kring Selmas bleka ansigte och aftynande lif. Och med en känsla af ovilja frågade hon sig, om han skulle blifva lycklig med den andra, med henne, som han hade föredragit? Denna fråga smög sig snart fram i ord, men fru Ebers skakade sitt hufvud. "Den ena har kanske dött af obesvarad kärlek, medan den andra sviker och öfvergifver. Den flicka Gabriel älskat är nu gift . . . gift med en rik man . . . stackars gosse, det var ett hårdt slag för honom . . . jag tror, han sörjer henne ännu."

Georgina kände i sitt sinne en viss tyngd. Lifvet var fullt af sorger och bitterheter. Plötsligt smålog hon dock åter. "Må så vara", tänkte hon, "jag har pröfvat på litet af hvarje, men nu är jag lycklig och skall veta bibehålla min lycka!" Och hon blickade omkring sig i kammaren, der allt var ljus och fridfullt, gaf fru Ebers en glad nickning samt hviskade: "Lilla mamma!"

FJORTONDE KAPITLET.

"Du har väl undrat, hvarföre jag dröjde så länge borta, Georgina", sade fru Ebers några dagar härefter, då hon en morgon varit ute för att hämta nytt tapisseriarbete, "men jag har varit på ett kafé, dit jag blef inbjuden af . . . åh, huru allt kan förändras!"

Med detta lilla utrop sjönk fru Ebers ned på en stol och hon fullföljde småleende: "På Vesterlånggatan mötte jag en särdeles elegant dam, som stannade midt framför mig: "Är icke detta fru Ebers? Jo, jag trodde nog, att jag ej misstog mig", sade

hon, "måhända är jag igenkänd? Icke? . . . Mitt namn är Wengelin, och när fru Ebers var nygift, så . . . så konditionerade jag i herrskapets hus." Det föll som fjäll från mina ögon, qvinnan i sammet och siden, hade jag förr sett med korg på armen och knuten schalettt öfver sitt hufvud. "Ah, Lina!" svarade jag, "fru Wengelin ville jag säga." "Ja, jag har nog icke mycket förändrat mig", genmälde hon med ett litet själfbelåtet småleende, "men fru Ebers oerhördt! Nå, här stå vi midt framför ett kafé. Går det inte an att stiga in?" Och huru det var, fann jag mig snart sitta midt framför min f. d. tjenarinna, som gent emot mig syntes finna ett nöje af att uppträda som beskyddarinna, och, under det hon synade min toalett från topp till tå, talade hon om att hon var enka och hus-egarinna, hvarpå hon icke dolde, att hon var nogräknad med afseende på den umgängeskrets, hon valde, beklagade att jag för mitt uppehälle måste sysselsätta mig med sömnad, mönstrade återigen min klädsel, säkerligen ganska nöjd öfver att vi sutto i skygd för nyfikna blickar, sade, att hon aldrig hade tänkt sig möjligheten, att jag själf skulle behöfva "knoga" för mitt uppehälle och lofvade slutligen i nåder, om tillfället en gång skulle så foga, att titta upp till mig."

Fru Ebers smålog fortfarande. "Och det var dock verkligen min gamla Lina, som talade på detta sätt, jag kände mig alldeles som i en dröm . . . åh, kära barn, hvilken makt är icke penningen!"

Ja, hvilken makt är icke penningen! Sanningen häraf kände också fru Wengelin, medan hon vandrade Tavastgatan fram, der takåsen på hennes stora stenhus reste sig högt och fönstren glittrade i vintersolskenet. Ja, hvilken makt är icke penningen! Den värda damen sade till sig själf, att hon ej behöfde krusa för någon. Hvad betydelse hade väl det för-gångna? Hon var ju den hon var och dermed punkt. En drottning kunde sannerligen icke vara nöjdare med sin lott än den intagande enkan, och då hon nu böjde sitt hufvud till en helsning åt löjtnant Winkel, som måhända posterat i någon portgång i afsigt att

afvakta detta lyckliga möte, var det en suveräns helsning på en undersäte, medan undersäten för sin del hade ett ganska sjelfbelåtet utseende. "Vågar jag," frågade löjtnanten halfhögt, "taga mig friheten att vända om, för att några ögonblick få samma väg som ni, min nådiga?"

Vid ett så artigt tilltal, som säkert var helt *comme il faut*, kunde fru Wengelin icke annat än småmysa. "Gatan är bred", svarade hon med en liten knyck på nacken, "och jag kan inte hindra er att gå hvilken väg ni behagar."

Löjtnant Winkel smålog med en segrares uttryck, hans fönsterparader hade fört till ett närmande och han hade nu hunnit så långt i sin hyllning, att vid ett tillfälligt möte några ord alltid vexlades mellan dem.

Det vackra vintervädret, bjellrors klang och sällskapslifvet voro då ofta de ämnen, som löjtnanten afhandlade, han rörde sig i sina samtal helst inom den högre societeten och han tillstod, att man der bäst förstod att roa sig, talade utförligt om de hofbaler, han bevistat, och att han i sin uniform kunde uppträda på en Oskarsbal, i händelse sådant skulle falla honom in, häntydde på de grefvinnor och friherrinnor, som svärmat för hans älskvärda personlighet, strök sina fint spetsade mustascher samt spände ut sitt bröst med en känsla af värdighet, hvilken kom den rika enkans bröst att i sin ordning höjas af en suck af beundran, under det hon nu i sin tur talade om att hon var ytterst noggrann, då det gälde att välja sig en sällskapskrets, att hon för sin del aldrig blandade sig med "kreti och pleti" samt lät förstå att hon hade tillräckligt mynt för att tillfredsställa de fordringar en qvinna i hennes ställning naturligtvis borde hysa samt visade sig i denna stund icke obenägen att tillåta löjtnant Winkel göra en visitt i hennes hem. Och då han vid förstugudörren på det artigaste rekommenderade sig, trippade den intagande enkan med en förvånansvärd lätthet uppför trapporna, kännande ett verkligt nöje öfver att i sin

societet införa en person, som lefvat bland *la haute volée* och bevistat kungabaler.

Ostörda af den högre societeten, utan att egna den en tanke en gång, suto fru Ebers och Georgina i denna stund vid sitt arbete. De hade långt före detta upphört att språka om fru Wengelin, och de genom hennes uppträdande förorsakade reflexionerna öfver lifvets vexlingar voro länge sedan uttömda. För resten hade de ej mycken tid öfrig för samtal. Att räkna stygn i ett brokigt mönster, när man dertill har brådska, och alltid samma brådska — man arbetade ju för erhållandet af dagligt bröd — då var det bäst att låta nålen gå. Tankarne behöfde dock icke alltid vara koncentrerade kring denna stramalj, detta sefirgarn, detta räknande; det fans ju långa stunder, då man endast använde bottenfyllning, och derunder var Georgina icke sen att göra små utflykter i fantasiens och illusionernas värld. Gerna ville hon göra några besparingar, så att hon kunde öfverraska fru Ebers med en gåfva af ett par nya handskar eller en vacker slöja. Ack, hon kunde aldrig nog visa sin tacksamhet! I den stora staden fans också icke en vrå, som var så egnad att skänka lugn som detta arbetsamma och alltid sig lika hem. Den sinnesskakning hon under flykten från Skogshyddan erfarit jemte den natt, då hon, öfvergifven och full af rädsla och fasa, hade irrat gatorna omkring; denna genomgångna sinnesoro föreföll henne nu mera likna en dröm än en verklighet. Här var hon derjemte omsluten af en fast tillgifvenhet, af en ömhet, som hon dittills trängt efter, en ömhet, beslägtad med en moders; hon sade sig allt detta och en sorglös glädtighet, hvilken endast ungdomen kan känna, kom hennes hjerta att klappa jemnt och lätt, och hennes läppar blefvo vanda att småle.

Men icke nog med dessa tankeutflykter, der tacksamheten spelade en hufvudrol. Gabriel Dessler hade redan ett par dagar efter det besök, under hvilket Georgina för första gången sammanträffat med honom, infunnit sig hos de båda fruntimren, kort

innan aftonlampan blifvit tänd. Man hade då framför brasan utbytt en och annan tanke och skymningen hade på ett för Georgina välkommet sätt dolt hennes rodnad, framkallad af en flyktig förlägenhet som var fullt borta, då hon åter lutade sig öfver den bjerta sömnaden och han fattade någon bok för att derur läsa högt. Hvilken klar och välljudande röst hade han icke! Hans ansigte med den breda pannan, från hvilken det mörka håret föll bakut, hans blåa, mycket milda ögon, skuggade af tätta ögonbryn, hans ädelt böjda näsa, hvars fina näsvingar skälfdede vid den minsta sinnesrörelse, hans något stora mun och glänsande tänder, detta allt utgjorde ganska tilltalande enskildheter, som Georgina tog i betraktande, då hon en och annan gång påträdde sin brodernål, eller annars lät sina blickar med ett skyggt uttryck sväfva bort ifrån bågen.

En uppmärksam betraktare skulle i Gabriels ansigte hafva funnit ett drag af oro eller måhända ett drag af otillfredsstäld sträfvan. Kanske att Georgina upptäckte denna hemliga känsla, denna eggande åtrå; ty hennes blickar följde honom och midt under hans läsning kunde hon sjunka i stilla undran, i det hon frågade sig, om det var en författares svikna förhoppningar eller den qvinna han älskat, eller dessa känslor i gemenskap, som stundom kom honom att med hastiga steg vandra upp och ned i den lilla kammaren, medan ett drag af bitterhet sammanpressade hans läppar och de milda ögonen flammade till? I sådana stunder kunde hon göra en hel historia af strider och qual; en kärlekshistoria, i hvilken Gabriel var hjelten, och hjeltinnan en underskön varelse med släpande klädning och fladdrande lockar, en varelse, som spred omkring sig en doft af rose; en underbart förtjusande varelse, hvars skratt hade en svag silfverklang och hvars smekningar voro ljufva som en vestanfläkt. Denna féelika qvinna hade Gabriel dyrkat och hon hade lyssnat till hans eder och besvarat dem för att i samma ögonblick vända sig till en annan, en rik man, hvars skatter hon föredrog fram-

för den rika skatten af hans kärlek. Hon kände ett visst hat till denna qvinna på samma gång som hon beundrade henne. Ofta sysselsatte hon sig med dessa tankar, Gabriels olyckliga kärlek ingaf henne ett djupt medlidande, blandadt med en viss bitterhet. Hennes fantasi framkallade den ena taflan efter den andra, från och med den, då de för första gången hade mött hvarandra, tills de för alltid sagt hvarandra sitt farväl. Och under dessa kärleksscener hade ett annat hjerta älskat, lidit, krossats, och den lilla kullen på kyrkogården stod som ett minnesmärke öfver stridens slut. Det låg en viss mjeltsjuka öfver dessa fantasier, en liten oro midt i hennes eget lugna lif, och Georgina suckade ofta omedvetet. Fru Ebers hörde icke till de klarsynta qvinnornas antal, hennes egen dotter hade hängifvit sig åt en obesvarad kärlek, utan att hon märkt det och hon tänkte nu icke heller på möjligheten, att det i ett dagligt sammanträffande med den unge mannen kunde ligga någon fara äfven för Georginas sinnesfrid. Hon märkte icke den strålande blick, hvarmed Georgina välkomnade Gabriel, ej heller ljufheten i det småleende, hvarmed flickan gjorde plats vid sin sida, eller hennes något tankspridda uttryck, då han högt föreläste: hon märkte icke det lilla koketteri, med hvilket flickan ordnade sitt hår omkring det täcka ansigtet, detta begår att behaga, som framkallade ett oskuldsfullt småleende på hennes läppar; hon märkte icke de tusen små omvägar flickan gjorde för att vid alla tillfällen få tala om den unge mannen, få fram hans namn af alla möjliga anledningar under deras samspråk vid arbetsbordet. Alla dessa symptom, förälskade flickors vanliga manér, märkte som sagdt icke fru Ebers, och de små vexlingar, som funnos i Georginas lynne, halkade spårlöst förbi henne, under det hon satt nedlutad öfver sin sömnad. På sådant sätt hade en viss förtrolighet uppstått mellan de båda unga. Gabriel berättade för Georgina om sina sträfvanden och framtidsplaner, han försäkrade skrattande, att han på intet sätt tänkte afstå från sitt författarskap, någon

gång skulle han väl finna en förläggare; han erbjöd sig att läsa upp ett par af sina noveller och bar verkligen ett manuskript i fickan; men då han skulle visa det, kände han sig så blyg som en ung flicka, då hon för första gången skall föras ut i världen. Af sitt förflutna lif gjorde han också en och annan skildring, han berättade om sin skoltid och sina studier vid universitetet, små glada historier, der en strid för den dagliga utkomsten redan tidigt hade börjat; den qvinna han älskat var utesluten från alla dessa skildringar, men kamratskapet och kamraterna vidrörde han desto oftare. Bland dessa senare fans isynnerhet en, hvilken låg honom särdeles om hjerat. Lasse Sevenius hade varit hans "bänkkamrat" i skolan och på samma dag blefvo de studenter; derpå hade deras banor blifvit åtskilda; Lasse hade stannat i Upsala, medan Gabriel af ekonomiska skäl öfvergaf studierna för att i Stockholm söka en mera praktisk utkomst. Just vid den tid, då Gabriel inbillat sig, att Lasse var på god väg att blifva prest, hade han mött denne på Norrbro; de bedyrade i första återseendets stund för hvarandra, att de hvar för sig icke vandrat på rosor — "det praktiska" var för Gabriel icke så lätt att finna eller att komma till rätta med och de af Lasse lånade tusenkronorna, dessa, som han drömt skulle hafva en viss likhet med enkans berömda oljekruka, dessa kära penningar hade tagit ett snöpligt slut och med dem den unge mannens sjelfförtröstan och hopp, och hvad värre var, Lasse hade fått en afgang smak för glaset. "Vi dela rum med hvarandra", fortfor Gabriel, "dela ljuft och ledt..."

"Milde himmel! Du måtte väl aldrig..." Fru Ebers afbröt sig och stirrade helt förskräckt på brorsonen.

"I gladt lag kan jag nog också tömma mitt glas", svarade Gabriel skrattande, "men någon egentlig smak..."

"Du riktigt skrämmer mig, kära barn, smak... smak, jag har väl aldrig hört något värre... dåligt sällskap..."

“Lasse är värst för sig sjelf“, svarade Gabriel med en röst, som hade man ordat nog om detta ämne, men ifrån denna stund frågade Georgina ofta: “huru mår er vän, herr Dessler?”

Denna lilla fråga hade just en förmiddag sväfvat på Georginas läppar, då den unge mannen mot all vana samt med ett något förströdt utseende tittat in till dem, och han hade ännu icke hunnit gifva henne ett svar, då en elegant klädd dam med buller och bång inträdde.

“Jag lofvade, att en gång i förbigående titta hit“, sade den talande, som var den älskvärda fru Wengelin. “Ah, att bo så här fyra trappor... de kunna rent af taga lifvet af folk!“ Och den fylliga damens barm häfdes, som vore hon när som helst färdig att gifva upp andan, medan hennes stora, runda och röda ansigte på det mest lefnadsfriska sätt protesterade häremot.

“Fyra trappor upp och bara ett rum... milde himmel! den som en gång har haft stora våningar... jag minnes den tiden, hm...“

Under dessa ord mönstrade hon det nätt möblerade rummet och tog hvarje liten särskild del i betraktande samt fann det hela vara bättre än hon väntat. En sömmerska, ja, af en sådan kunde man ju ej begära det orimliga! Och med nedlåtande vänlighet betraktade hon sin omgifning, skänkte Gabriel Dessler ett gillande ögonkast och gaf Georgina ett småleende. Fru Wengelin hade kommit i den välvilliga afsigten att se, huruvida fru Ebers, den forna matmodern, skulle kunna introduceras i hennes umgängeskrets. Denna krets, som sanningen att säga af skäl, hvilka kanske torde kunna önskas i det förflutna, icke var särdeles vidsträckt, hade den värda damen ej emot att utvidga, och som hon fann, att fru Ebers kanske vore presentabel nog, isynnerhet när hon i släptåg kunde föra tvenne unga, friska krafter, så började hon orda om det högre societetslifvet, om vinterns nöjen och sin egen noggrannhet att välja bekantskaper, draperade sig i sin sammets-

kappa och slog en liten knyck på sitt ljushåriga hufvud; derpå beskref hon sitt hus, som visserligen icke låg på någon hufvudgata, men som var ett första klassens hus, hvaraf hennes våning var särdeles väl inredd, samt slutade med att invitera samtliga närvarande till en supé med dans, som hon tänkte arrangera i följande veckan, och för hvilken ett närmare bestämmande af dagen framdeles skulle komma; gaf en liten vink om, att svart frack vore behöflig, medan hon förmodade, att damernas toaletter skulle vara af en elegans, på hvilken man ej kunde hafva något att anmärka. Med ett litet fint leende, som påminde fru Wengelin om den tid, då fru Ebers var hennes matmor, besvarade denna detta tal med den anmärkning, att hvarken hon eller den unga fosterdottern hade något rikt urval af dräkter, samt att man derföre fick försaka nöjet af denna bjudning.

“Nej, nej, på inga villkor,” utbrast fru Wengelin. Det fans ju något verkligt nobelt, den slitna klädningen till trots, hos fru Ebers, något fint i alla hennes rörelser, som fru Wengelin, huru gerna hon än önskade, dock icke kunde efterapa. Ja, man kunde icke undgå att märka detta, ehuru den sorgdrägt, hon bar, icke var aldeles ny eller sydd efter senaste modejournal. “Ni måste ovilkorligen, snälla fru Ebers, infinna er . . . icke några undanflykter! Vid ljussken, för resten, tar en toalett sig ganska bra ut, äfven om den ej är riktigt fraiche. Se bara på den här unga fröken”, fru Wengelin gaf Georgina några små nickningar, “ser hon icke precis ut som om hon längtade att ta sig en liten sväng.”

Måhända låg det i den unga flickans ansigte något, som öfverensstämde med denna förmodan; måhända var det också tanken på hennes egen dotters glädjelösa ungdom, som kom fru Ebers att efter ännu en liten tvekan ge sitt samtycke.

“Nå, det var ju verkligen charmant”, återtog fru Wengelin, och som hon tyckte om att språka på ett sätt som om hon hade verldsdamer framför sig, fort-

for hon: "Men à propos ett litet nöje, herrskapet har kanske, ja, helt säkert varit mycket ute och roat sig i vinter?"

Rundt omkring den värda damen skakade man småleende sina hufvuden. "Jag minnes nog, huru fru Ebers förr var ute och roade sig... alla de bjudningar och tillställningar i familjer, som förr..."

"Förr är icke nu", svarade fru Ebers mildt. "Lyckan gör ibland små kullerbyttor... när välståndet af en eller annan orsak tar slut, bli vi lätt glömda af våra vänner."

"Det är sant!... Ja, vid tanken på det förgångna känner jag mig verkligen upprörd öfver att fru Ebers skall bo så här inskränkt och..."

"Fyra trappor upp", inföll Gabriel.

"Ja visst, fyra trappor upp", och härmed trippade fru Wengelin ned för dessa trappor, i det hon med höjdt hufvud tänkte: "Man är den man är... hvem tänker på hvad man varit."

"Således på supé", sade Gabriel gladt, "hop-pas att få dansa första valsen med er, min fröken." Och han gjorde en elegant bugning, ungefär som om han varit i en balsalong, och Georgina böjde sitt hufvud så som hon förestälde sig att unga flickor vid ett dylikt tillfälle troligtvis måste göra, ty hon visste ju icke något af erfarenhet, hade aldrig bevistat någon bal, ja, icke ens den enklaste lilla tillställning.

"Jag är dock rädd, att jag ej kan dansa", sade hon.

"Låt oss försöka!" Och i den lilla vrån mellan kakelugnen och arbetsbordet svängde det unga paret omkring, tills flickans kinder hade högröda rosor och det rika håret, lösgjort från en fångslande kam, föll i krusiga vågor öfver hennes axlar och midja. "Se här, min nådiga", och Gabriel, som satt sin dam på en stol, vek tillsammans ett tidningsblad, hvilket han öfverlemnade till henne, "se här, min nådiga, är er solfjäder."

Med ett klingande skratt fläktade Georgina sitt

rosiga, lilla ansigte, gömde det till hälften och såg skalkaktigt upp till sin kavaljer. "En bal måtte ändå vara något härligt", sade hon, hvarpå hon suckade, ty nu kommo toalettbekymmer. "Det är naturligtvis icke värdt, att jag tänker på den der bjudningen hos fru Wengelin, hon häntydde på elegans och ... och ..."

Flickan satt med nedböjdt hufvud öfver sybågen, men fru Ebers tog henne i hakan och höjde upp hennes ansigte och sade leende, att hon nog hade tänkt på detta samt att, om hon ej vetat någon råd, så skulle hon icke hafva antagit en invitation, till hvilken hon kom att infinna sig uteslutande i akt och mening att förskaffa Georgina en behöflig förströelse. Och nu kom ett svart barëgetyg fram till påseende, ett vackert, glänsande tyg, som fru Ebers skänkt till julklapp åt Selma, men som denna aldrig kommit att bära. Vid denna förevisning lyste Georginas ansigte som ett solsken, och hon draperade det lätta tyget omkring sig utan att märka modrens suck. Men Gabriel märkte den kanske, ty han tryckte sakt a fru Ebers' hand. "Lifvets fröjd består af små offer", sade han, "små kärleksoffer ... jag tror Selma skulle vara nöjd, om hon såge henne ... men betrakta Georgina, faster, på hedersord, också hon gör nu ett offer ... ett offer på behagsjukans altare."

Den unga flickan vände sig med leende blick hastigt bort från Gabriel.

"Efter denna stund vet jag, att ni och jag äro vänner, Georgina."

"Huru kan ni veta det?"

"Det är endast sina vänner man kan vända ryggen åt."

Hon lät honom i denna stund åter se sitt täcka ansigte, skakade sitt hufvud och kom dervid att märka ordningen med håret, samlade det upp med fulla händer och snodde det om kammen igen, och den fråga, hon ämnat göra vid fru Wengelins inträde,

kom åter på hennes läppar. "Apropos vänner", sade hon, "huru mår herr Lasse Sevenius i dag?"

"Han har också vändt ryggen åt mig... varit borta i flera dagar... jag har sökt honom i dessa trakter, det var derföre jag i förmiddags kom till att titta hit."

"Och har ni träffat honom?"

Gabriel rörde nekande sitt hufvud. "Han hör till dem, som man ibland får leta efter värre än om de vore en förlorad synål."

Georgina visste, att den unge mannens vän ibland hade sina förvillelser, men hon tänkte i denna stund ej på dessa, hon undrade i stället, i det hon såg efter Gabriel, som i detta ögonblick aflägsnade sig, om han väl skulle hålla sitt löfte att dansa första valsen med henne.

FEMTONDE KAPITLET.

I ett par dagars tid hade det varit en verklig uppståndelse i fru Wengelins hem. Mattor hade skakats med buller och bång, blomsterbord hade blifvit ordnade och fullsatta med blommor, dyra, sällsynta och doftande, rummens dekorerings hade blifvit eftersedd, vackert bordsilfver hade blifvit blandadt med nysilfverprydnader, och porslinsserveriser hade räknats, läckerheter inköpts, medan i köksdepartementet en förhyrd kokerska herskat och regerat. Den värda egarinnan till all denna härlighet sade under tiden till så många, som ville höra på henne: "Det är ganska dyrt att göra ett kalas. Lyckligtvis har jag råd dertill, det blir en tillställning, som icke går af för hackor... en prins skulle till och med icke hafva skäl att göra en anmärkning." Olyckligtvis för fru

Wengelin var dock icke en prins närvarande, men det var likväl en fröjd för hennes hjerta, att det åtminstone fans en person, som andats hofluft. Det faller därför af sig sjelf, att löjtnant Winkel, som bevisat baler på slottet, var en person, hvilken framför alla andra hugnades med ett småleende af värdinnan, der hon i den festligt upplysta våningen vandrade omkring bland sina gäster, hyggligt, hederligt folk för öfrigt, som icke tycktes benäget taga det förflutna i betraktande, utan endast det närvarande, i det de gingo genom de ståtliga rummen, beundrande förmaksgardinerna och beräknande priset pr aln, samt njöto af de mjuka sofforna eller betraktade sig förstulet i de glänsande speglarne. Bland detta valda sällskap, som förstod att skatta rikedom och som, måhända festen till ära, antog en behaglig min af förnöjelse, bland detta sällskap, der guldets makt synbart gjorde sig gällande, sökte snart fru Ebers och Georgina, eskorterade af Gabriel, en något undan-gömd plats, liksom ville de derifrån göra sina tysta iakttagelser. Det var många år sedan den sorgklädda qvinnan varit i stort sällskap, minnet af det förgångna blandade sig med den stund, som var inne, och en suck smög sig öfver hennes läppar, medan Georgina smålog och blickade efter Gabriel, som utbytte några artigheter med fru Wengelin. Musiken spelade härunder upp till en vals och förr än flickan visste ordet af, flög hon, stödd på Desslers arm, öfver golfvet. Den svarta klädningen flöt i lätta vågor kring Georginas gestalt och de hvita spetsarne omkring halsen höjde hyns genomskinliga skärhet.

“Nå, hvad tycker ni, löjtnant Winkel?” sade värdinnan, som, om hon icke precis erkände sig vara ur de år, då man dansar, likväl endast höll sig på vandrande fot för att vara öfverallt och ingenstädes. Åh, hon hade nog sett, huru fint folk, i samma belägenhet som hon, uppfylde sina åligganden.

“Parole d'honneur, min nådiga . . . oöfverträffligt”, och löjtnanten strök sina mustascher samt intog en

ställning, som kom hans nya kläder att framstå i all sin glans. Kanske instälde sig härvid en tanke på en nyss förgången tid, som full af små obehag, umbäranden och bekymmer, hade tryckt den ståtliga f. d. militären långt mera än det snörlif han, dagen och fru Wengelin till ära, hade anlagt. Under denna korta revy af obehag, såg han i anryckande en hel här af förhoppningar. Kanske skulle han icke alltid vara jagad och pinad af lifvets besvärligheter, kanske skulle han en dag vara egare till detta vackra hus, disponera denna komfortabla våning — större omkastningar i en människas förhållanden hade han sett, och härvid gaf han den gamle Daniel Wigert, som för tillfället stod inklämd i en fönsternisch, en vänskapsfull blinkning, i hvilken glittrade ett sken af erkänsamhet; ty det var genom "Dan's" bemedling han fått nöjet att ikläda sig den eleganta dräkten.

"Hör på", hade Daniel sagt, "du vill naturligtvis gerna vara med på fru Wengelins kalas? Godt... i din bruna bonjour, som är så luggsliten, att man ser hvar tråd, i den kan du icke visa dig. Lurat så många skraddare, som du kommit åt, och ej ett öres kredit... hm... och du tror, att enkan icke är omöjlig? Ja, inte för att jag på mina små affärer har någon storartad vinst, men alltid skulle jag kunna hjälpa dig... din räddare, prat! Räddningen vore, om du knepe gumman. Men något för något... mot en skuldförbindelse till mig på tusen kronor har du i morgon en spritt ny dräkt af finaste tyg och senaste fason. Affärer äro affärer... kanske en misslyckad spekulation å min sida... låt gå! Du vill fördubbla summan, blott du får kläder, dumheter... jag är icke någon skurk! Du blir emellertid ny från hufvud till fot... ett par hundra kronors möjlig förlust eller några hundra procents vinst, *that is the question*. Gör hvad du kan, gamle gosse!"

Och det gjordé också löjtnant Winkel. Han icke allenast strök sina mustascher med en eröfrares min, utan lade äfven med ett uttryck af en fjättrad fånge sin handskklädda hand, och en ganska natt hand till

på köpet, mot sin venstra sida och bedyrade vid alla himlar, att fru Wengelin hade ett sätt att arrangera, som i denna genre öfverträffade till och med greffinnan A:s och friherrinnan B:s kända talang, gjorde sig underrättad om den eller den damen eller kavajeren och fick en beskrifning, som framhöll föremålet i den behagligaste dager. Så till exempel förtrode hon löjtnant Winkel, att Gabriel Dessler var ett snille, en författare, som snart skulle göra en stormande lycka; Georgina var en flicka, som hade de förnämaste släktförbindelser och fru Ebers en högst intressant enka, som lidit ett och annat skeppsbrott på lyckans vida haf samt genom sin enda dotters död gått förlustig om ett stort arf. Hvad löjtnant Winkel beträffar, hade hon, för dem som intresserade sig för honom, ett ord för att hemlighetsfullt häntyda på det favoritskap han åtnjöt på aller högsta ort samt de försänkningar han hade i förnämna kretsar, liksom att Wigert genom storartade spekulationer i en annan verldsdel skördat oerhörda rikedomar och var ett slags nabob, som nyligen återvändt till sin födelsestad och af en nyck eller af engelsk spleen idkade en liten fågelhandel.

Dessa skildringar gjordes ganska lätt och ledigt af den älskvärda enkan, som i samma stil beskref det öfriga sällskapet. Det finnes personer som tycka om att förklena sitt umgänge, och som finna ett oerhördt nöje i att tadla och i en mörk dager framhålla sina vänners ställningar och förhållanden. Till dessa personers antal kunde fru Wengelin sannerligen icke räknas. Med sina svärmerier för den högre societeten, tyckte hon om att ge sin omgifning all den förtjenst, den vederborde, och ungefär med samma smak hvarmed hon dekorerat sin våning, gjorde hon här och der några förgyllningar, som onekligen höjde effekten — och hvem kan egentligen klandra henne därför? Säkerligen icke hennes vänner. Man lefde i en atmosfär af finhet, som, om den ej var den högsta, dock hade likhet dermed. För öfrigt är ju skenet det, hvilket egentligen gör sig gällande här i världen.

Emellertid hade festen lidit något fram på natten, "naboben" Wigert språkade med den "skeppsbrutna" enkan fru Ebers, hvilken förklarade för honom att hon noggsamt kunde förstå den längtan, som, efter samlade rikedomar, åter drifvit honom till fosterjorden. Gamle Daniel skrattade härvid på sitt hjertliga sätt och blinkade med ögonen; han hörde till dem, som för ingen del ville taga någon ur en så angenäm villfarelse, han nästan pöste till och fann ett verkligt behag i den antydda situationen, hvarpå han höll ett litet tal om vissa förhoppningar, hvilka å fru Ebers sida gått i qvaf. Han förstod nog, huru tungt det måste kännas, när man gick förlustig ett väntadt ansenligt arf. Fru Ebers gjorde härvid stora ögon och protesterade, erkände sig hafva gjort stora förluster, men ej gått miste om något arf.

"Nå, nå!" sade Daniel, "jag har ej med saken att göra, och deri kan ni ha rätt... men jag vill blott säga, att jag inte är utan en juridisk blick. Kanske att det arf, man undandragit er, skulle kunna vinnas, om man rätt förstode att drilla saken... intet är så tänjbart som lagparagraferna... i en skicklig hand kunna de vridas och vändas, så att mitt blir ditt och tvärtom, och svart blir hvitt och det mest bländande hvita mörkt som sot... kommer bara an på huru allt behandlas. Jag skulle kunna berätta er de mest egendomliga händelser, som jag varit vittne till... intressanta episoder från domarbordet... men låt oss först afhandla er arfsfråga... det är i ert eget intresse..."

"Nej, nej, för all del!" sade fru Ebers lifligt, "jag har intet i den vägen att anförtro..."

"Det måste ligga något mystiskt under det här, men jag skall nog taga reda på saken och för det första måste vi inge menniskan förtroende", tänkte Wigert, som nu, med minen af en gammal hedersman, knäppte på en snusdosa, hviken vid ljussken godt kunde gälla för att vara af silfver, samt tog sig en väldig pris, under det han fortfor att säga till sig sjelf: qvinnor pläga, min själ, icke vara så förbehåll-

samma, men af alla exemplar är denna den mest inbitna... hon ser mig nästan ut som om hon icke hade ett rent samvete... i alla fall är frågan ganska intressant och, som sagdt, låt oss börja med att väcka hennes förtroende. Härvid började Daniel göra en skildring af en person, en hederlig gammal gosse, som med glans genomgått hvarjehanda pröfningar i lifvet, en person, som i sitt väsen hade något af ett hälleberg och bland hvars mångsidiga förtjenster främst stod konsten att tiga... att vara tyst som grafven och just klippt och skuren för att förvara en hemlighet. Denne framstående person presenterade sig nu formligt, i det Daniel lade handen på sitt bröst och blinkade och skrattade mot fru Ebers på ett så godmodigt sätt, att den välvilliga enkan icke kunde annat än instämma, i det hon kände sig riktigt trygg och lugn till sinnes i en så aktningsvärd mans närhet.

I denna stund kom Georgina varm och glad ur dansen, samt tog plats i ett soffhörn, tätt bredvid de båda samtalande, och herr Wigert, som varnade det angenäma intryck han gjorde, började spela "nabobens" rol med en verklig smak; summor af millioner hal-kade öfver hans läppar, och han talade om folk, som hade otur, och folk, som hade tur här i verlden. Bland de senare kunde han ej undgå att nämna sin barndomsvän Walles.

"Tusan till karl!" sade Daniel, "och dock minnes jag den tiden, då han i mitt sällskap fick se sig om för att vinna en dollar... vi voro fattiga som skogs-råttor båda två. Nå, sedan klarnade det litet för mig, och jag var ej den, som undandrog honom behöflig hjälp... nå ja, det hör icke hit... i alla fall rik är han med besked, och man kan väl säga att han har haft den glupskaste tur..."

Här gjorde Wigert en liten paus för att hämta anden, och Georgina tog sig en glace, under det hon icke kunde låta bli att med en viss nyfikenhet blicka på denne man, som varit ungdomsvän med hennes farbror, hvars "nådegåfvor" blifvit henne för tunga och kommit henne att fly ut i verlden.

“Nåväl”, fortfor Daniel, “utfattig och till hälften förlorad, återvände han från Amerika, dit han i mitt sällskap hade emigrerat, och vid hemkomsten finner han då sin bror Janne vara en rik man. Blodet är tjockare än vattnet... han kommer på sin brors kontor, förstår att sköta sig... anfäktad jag hade knapt trott honom om det... får del i affärerna, blir vid broderns död icke allenast betrodd att förvalta Jannes minderåriga dotters förmögenhet, men får också dela halfva vinsten af de inkomster som inflyta, med få ord, blir firmans chef och delegare... har den äran!” Härvid drack Daniel sin granne till och plirade på Georgina, som lutat sig framåt, och betraktade honom ofrånvändt med sina mörka, glänsande ögon. Och som gamle “Dan” hade en kännareblick, när det gälde att bedöma en kvinnas skönhet, kunde han ej underlåta att med en gillande blick betrakta den unga flickans täcka ansigte, under det han fortfor: “Men nu kom qvintessensen af det hela. Jannes dotter har vuxit upp, är omkring en sjutton, aderton år och en rik arftagerska...”

Med halföppnade läppar och återhållen andedrägt lyssnade Geörgina, hennes hjerta stod stundom stilla, stundom klappade det med en våldsamt, som vore det färdigt att spränga sitt fängsel. Nej, de ord, hon hörde, voro osannfärdiga, så kunde det ej vara. Hon, som åtnjutit nådegåfvor, skulle vara... “en rik arftagerska”, eftersade hon. Klängen var borta ur hennes röst, den var liksom qväfd af tårar. Den sinneströrelse, för hvilken hon var ett rof, och de purpurskyar, samt den dödliga blekhet, som vexlade på hennes kinder, märktes af ingen, och Wigert fortfor: “En arftagerska, som dock icke kan göra gagn af ett enda öre af sin storartade förmögenhet... den kommer odelad att tillfalla Walles... karlen är min själ en lycklig ost... ty den stackars flickan är...” Daniel gjorde för effektens skull, en liten paus, under det han pekade sig på pannan, “den stackars flickan är mindre rikt utrustad här... med få ord, arftagerskan är... är högst beklagansvärd, en stackars idiot.”

I denna stund stod Georginas hjerta stilla, det föreföll henne som om en kall hand strök henne öfver hjessan, och hon sjönk tillbaka mot soffans ryggstöd, i det glacefatet med ett klingande ljud halkade ned på mattan framför hennes fötter.

“Hvad nu . . . huru är det!” ropade Gabriel, som i samma stund kom in i förmaket och nu skyndade fram till Georgina. Dessa hans ord voro en signal till en verklig uppståndelse.

“*Parole d'honneur*, hon har dansat för häftigt . . . grefvinnan C . . . var inte klokare och fick en blodstörtning, som kostade henne lifvet“, sade löjtnant Winkel, som med dessa ord afbröt några artigheter, hvilka han hviskade till den älskvärda värdinnan, som ilade efter eau de cologne, hvarmed hon begöt flickans bleka ansigte. Det lilla illamäendet föreföll fru Wengelin rent af tillhöra hennes festtillställning, endast fint folk hafva svaga nerver, och en svimning var således något, som var högst *comme il faut*.

“Så, så, blif icke förskräckt, goda fru Ebers“, sade hon, “låt oss inte allarnera oss . . . sådana här små åkommor äro ju helt vanliga. Gnid hennes pulsar, herr Dessler, och ett glas vatten, herr Wigert, om jag törs be! . . .“

Och då nu Georgina blickade upp, kom gamle Daniel att se rätt nära på henne, och ett par klarare ögon än hennes kunde han sannerligen få leta efter. Måne han förr sett en blick, som var på en gång så djup och så mild som hennes? Ett barndomsminne hägrade lik en blixtnad för hans syn — så, just så hade Janne Walles blickat på honom, då han under isen dragit honom upp och han sjelf vaknat efter en svimning. Herr Wigert egnade detta minne en liten suck, innan det åter flög bort, och då Georgina med ett matt småleende tycktes antaga, att det var värmen och dansen, som angripit henne, samt åter satt sig riktigt till ro i ett soffhörn, fortfor han att språka med fru Ebers, som kanske icke fullt så uppmärksam som förut lyssnade på honom, i det hon ofta sände Georgina en orolig och frågande blick,

som den unga flickan städse besvarade med ett småleende, medan Gabriel Dessler tagit plats vid hennes sida.

“Ni har blifvit helt tyst och tankfull, Georgina“, sade han.

“Jag har också fått något att tänka på.“

Gabriel började nu tala om den kavaljer, som dansat en viss farlig polka med henne, för öfrigt en herre med tupé och spruckna handskar, hvilken han skämtsamt förklarade hade röfvat hennes hjertas lugn; hvarpå han bedyrade, att unga män blott behöfde ställa sig under en ljuskrona och med lorgnetten för ögonen stirra på damerna, för att dessa skulle finna dem intressanta.

“Ja, kanhända...“

“Jag känner knappast igen er mera, Georgina.“

“Också jag känner knappast igen mig sjelf.“

Hon sade dessa ord halfhviskande, hennes ansigte var fortfarande blekt, och hon lutade sitt hufvud liksom uttröttad emot handen.

Det var en hvit och späd hand, Gabriel hade nyss slutit den mellan sina, då den matt och slappt hade hängt ned åt hennes sida, och han kände ett begär att åter fatta den, gaf efter för detta begär samt drog den med halft våld intill sig.

“Ni är kall som is“, sade han, “har då all lifsvärma flytt ifrån er?... Ni måste vara mer illamående, än ni vill låta påskina.“

“Jag ber er, herr Dessler... låt oss tala om något annat; jag erkänner, att jag är ganska upprörd...“

“Men min Gud, hvad har då händt...?“

“Ah, fråga inte! För resten, om ni också frågar, vet jag icke hvad jag skall svara... något har inträffat, som... ack, något otroligt, något missförstånd naturligtvis, men som har bragt mig ur all fattning.“

Georgina hade höjt sitt hufvud, ett drag af smärta flög öfver hennes läppar, och hennes ögon fylles af tårar. Det låg något af ett barns oskuld i detta ansigte, hvars ljufhet Gabriel aldrig observerat förrän i denna stund.

“Ett missförstånd... det är klart. Ack, herr Dessler, jag känner mig precis, som om jag hade vaknat upp efter en elak dröm... man kan icke i första ögonblicket säga, hvad som är dröm eller verklighet...“

“Min bästa Georgina, det synes roa er att i afton tala i gåtor, ni omger er desslikes gerna med en viss hemlighetsfullhet... ja, det har ni gjort ifrån första stund, vi sågo hvarandra... antingen sker detta för att väcka intresse eller också tvinga omständigheterna er härtill...“

“Tro det senare“ —

“Men *parole d'honneur*, som löjtnant Winkel säger, här i afton kan jag dock icke inse, hvad som bringat er ur jemnvigten, såvida icke den lille herrn med tupén... Så, nu gråter ni, allt bättre och bättre... ni gör mig verkligen förbryllad, Georgina.“

“Det är jag äfven sjelf“, svarade hon, medan hon flög med den fina näsduken öfver sitt ansigte. “Er välmening gör, att ni vill skämta bort min oro, men den låter dock icke drifva bort sig... ett tvifvel har blifvit väckt i min själ... *hvarpå* eller *hvarom* skall jag kanske en gång säga er, men icke nu, icke här...“

Georgina talade hviskande utan att blicka upp till den unge mannen, som med ett långt, forskande ögonkast liksom ville ransaka om något djupt allvar låg till grund för hennes ord. Kanske fann han sig öfvertygad härom, ty med en blick af deltagande följde han hennes smärta gestalt, då hon, omfattad af fru Wengelin, fördes in i en salong, der man före supén slagit sig ned för att åhöra deklamation och afsjungandet af några quartetter.

Fru Wengelin nickade taktén med sitt hufvud, hon småmyste och blickade sig omkring och tyckte helt och hållet lefva i det närvarande, medan löjtnant Winkel stod vid hennes sida och Wigert straxt bredvid. De båda vännerna gäfvö hvarandra små uppmuntrande ögonkast och Daniel, som alltid hade svårt för att tiga, mumlade: “Tusan så bra att karlen blef uppklädd!“ Dörrarne slogos i detsamma upp till mat-

salen, och Georgina, som efter aftonens händelse ej hade stor aptit, höll sig i herr Wigerts närhet. Ett par gånger öppnade hon munnen kanske i akt och mening att börja ett samtal med den lille mannen, som godmodigt skrattade åt sina egna infall, under det han med afundsvärd friskhet lät anrättningarna sig väl smaka, men något hörbart ord kom ej öfver hennes läppar. Men då Daniel gentlemannalikt tackade fru Ebers för en angenäm bekantskap och häntydde på, att han kanske en vacker dag kunde infinna sig för att afhandla vissa qvistiga arfsfrågor, arf, som kunde vinnas genom processer, då bultade den unga flickans hjerta nästan värre, än om hon hört en kärleksförklaring. "Det skulle vara roligt, om ni kom", sade hon blygt och under en djup rodnad.

"Nå, det må jag säga!" sade fru Ebers, då de båda damerna, följda af Gabriel, kommit ned på gatan. "Det var den värsta pratmakare jag hört... en person alldeles fullproppad af skepparhistorier..."

"Nå, det kan ju bli en verklig förströelse att höra på honom", menade Gabriel.

"En rik karl, efter hvad jag hört... och kommer till oss i all vår enkelhet..."

"Skepparhistorier... ja, ja!" sade Georgina, som särskildt fäste sig vid det ordet, "något kan ligga till grund, men det mesta är..."

"Små osanningar", inföll Gabriel. "Små trefliga, oskadliga, intressanta och påtagliga osanningar... se här tag min arm, Georgina... följ min fasters exempel, det är godt."

Man talade med hvarandra efter detta om små obetydligheter, om vädret, halkan, om det sällskap man lemnat samt det nöje, som fans i en vals eller en polka. Under detta låg dock öfver Georgina en viss tankfullhet, som Gabriel märkte, ty då han till afsked tryckte hennes hand, höll han den kanske en sekund längre än behöfligt var, i det han hviskade: "friskt mod!" en uppmaning, som flickan besvarade med ett leende.

SEXTONDE KAPITLET.

“Sedan ditt illamående på fru Wengelins bjudning har du inte varit riktigt kry“, sade fru Ebers, en och annan gång under de följande första dagarne, hvarpå hon med tanken på den aflidna dottern tilllade: “jag är riktigt bekymrad öfver dina bleka kinder, du måste ut och promenera, intet är så välgörande som frisk luft.“

Mot denna uppmaning hade Georgina icke något att invända, ty under det hennes kinder voro bleka, sjöd i hennes blod en feberaktig åtrå efter ett samtal med Wigert. “Låg det någon grund till hans påstående att hon vore en rik arftagerska“, frågade hon sig, “och hvaraf kom det, att han antog det stackars Mia var Walles’ brorsdotter?“ Med dessa tankar i djupet af sin själ vandrade hon ofta i närheten af de gator, der Daniel Wigert hade sin lilla handel. I händelse ödet hade fört den pratsamme fågelhandlaren i hennes väg, skulle hon nog förstått att föra talet på farbrodern för att utforska, på hvad grund man stödde påståendet, att det var hennes aflidne far, som grundlagt denna rikedom, hvilken Walles nu disponerade som sin odelade tillhörighet. Men ödet förde icke Daniel på de vägar hon vandrade, och hon hade ej mod att inträda i butiken. De frågor, hon ville göra, måste komma à propos, hennes tid att ge sig tillkänna var ännu icke kommen och skulle måhända aldrig komma. Emellertid kunde hon icke motstå begäret att rigta sina steg åt det håll, der ett tillfälligt möte skulle kunna ske, och i en portgång tvärs öfver gatan stod hon ibland för att rekognoscera terrängen.

En eftermiddag uppehöll hon sig just några ögonblick på nämnda plats, då hon såg Gabriel Dessler komma gatan framåt, åtföljd af en mörkhyad, magerlagd man.

“Säkert Lasse Sevenius“, tänkte flickan, som, innan hon drog sig tillbaka, hann att kasta en nyfiken blick på denna gängliga figur, som ifrigt gestikulerade, under det han talade:

“Inte tala så högt, säger du, min käre Gabriel, men mina tankar sticker jag inte under stol med. Du har nyss hållit ett litet föredrag öfver min svaghet, och för att ge dig rätt i dina påståenden, går jag direkt in på krogen här och tar mig en snaps. Lyckligtvis räcka mina inkomster, om icke till mat, så åtminstone till ett litet honett rus!“

De båda männen hade stannat i Georginas närhet, så att icke ett ord undgick henne. “Räddas? Jag räddas!“ fortfor den talande med ett bittert skratt. “Gif mig detta guld, gif mig några tusentals kronor, och du skall i mig se en ära för vårt land... jag hör icke till dessa utkorade, som kunna trotsa bekymmer och i likhet med arbetsmyror knoga sig fram... jag kan icke svälta, medan jag pluggläser, men jag har lärt mig att glömma... glömma ett förfeladt lif... se så, nu har jag hållit en hel oration... ett slags försvarstal... men kom in med och studera folklifvet...“

“Du förstör dig både till kropp och själ... låt oss nu gå hem“, bad Gabriel.

“Du behandlar mig som ett barn, men jag är vuxen från riset... räddas... gif mig guld! Nej, under nuvarande omständigheter vore min bästa och säkraste räddning...“ Ett drag af bitter förtviflan gaf åt hans magra ansigte ett hemskt uttryck, som hastigt försvann, då han med förändrad stämma veckt tillade: “Jag sade nyss, att du behandlar mig som ett barn... ett sjukt barn och du ger mig den ömmaste omvårdnad... tack, hedersvän!... men från mitt andliga sjukläger skall jag aldrig mera stå upp.“

Han vände sig hastigt bort och ilade upp för en närbelägen låg trappa, hvilken förde till ett af dessa nästen, der så många fysiskt och moraliskt insupit förderf och död.

Gabriel spilde ej på vännen flere ord. Med en

otålig axelryckning började han nu gå åt motsatt håll, då han hörde små trippande steg efter sig och en välbekant röst, som ropade: "Gabriel, herr Dessler!"

Något tecken till öfverraskning visade ej den unge mannen, men väl ett uttryck af nöje, medan Georgina syntes betagen af en nervös oro. "Ah, jag hörde nyss... men ni såg mig icke, herr Dessler, jag stod bakom porten... det var er vän, Sevenius, icke sant?..."

Gabriel jakade och bedyrade, att allt sedan Abrahams tid hade det intresserat kvinnorna att lyssnande stå bakom dörrar och dylikt.

"Jag vågar ta mig sjelf i försvar", sade flickan leende, "det var ej godt att förutse, det ni båda skulle stanna strax bredvid den plats, der jag... men i alla fall, att en menniska kan vara så olycklig, kan falla så djupt..."

"Om ni hade mera människokänedom, Georgina, mera erfarenhet, så skulle ni veta, att det fins menniskor, som äro ännu olyckligare... ännu djupare fallna..."

"Och ni tror han skulle kunna räddas... räddas, om han kunde komma i bättre omständigheter... få dessa penningar, hvilka han talade om?"

"Jag är säker derpå... åh, ni vet icke, hvilka trakasserier, hvilka tråkigheter han genomgått, innan han så här dukade under... det är inte för att ställa honom i en intressant dager, som jag säger detta, eller för att urskulda hans fel... men fel födas ofta af motgångar..."

"Det finnes då ej någon, som han kunde vända sig till med hopp om hjälp?..."

"Hvem skulle nu tro på honom? Bättringen går icke så lätt för sig som man vänder en hand... men tusende sinom tusende skulle kunna räddas från elände och synd, om man hade något öfverseende med dem. Men vi ha kommit in på ett alldeles för allvarligt kapitel... ni ser ut som om ni åhörde en tråkig predikan, och, Georgina, jag är en dålig predikant,

jag kan hvarken gå till grundorsakerna för det onda eller säga botemedlet därför.“

“Jag önskar jag hade penningar, mycket penningar“, sade Georgina drömmande.

“Amen“, tillade Gabriel, “vi skulle då dela med hvarandra.“

“Topp!“ svarade hon leende, “räck mig handen derpå!“

De blickade på hvarandra några sekunder, hvarvid flickans ansigte fick ett rosenskimmer. “Vi skola dela“, fortfor hon glädjesträlände, “ni skall lära mig, huru man på ädlaste sätt skall förvalta en stor rikedom . . .“

“Utan att dock sjelfva blifva utfattiga . . .“

“Det är klart . . . åh, det skall bli ljuft att på en rätt väg kunna återföra en och annan förvillad varelse . . . genomgångna pröfningar och bekymmer äro vår egen läromästare, och vi skola veta, att ej förhäfva oss öfver guldets makt, utan på ett värdigt sätt förstå att njuta af lifvets goda . . .“

Georgina talade långsamt, medan hennes vackra, blå ögon med ett inspirerad uttryck blickade mot skyn: “Man svingar sig icke fjäderlätt från jorden till himlen, men vi skola sträfva uppåt . . . ständigt uppåt . . .“

“Ni bygger på ett mästerligt sätt luftslott, Georgina.“

“Ja ni har rätt, *endast luftslott*“. Med en undertryckt suck lade hon tonvigt på de sista orden.

“Också jag har idkat den konsten . . . det gälde en ung qvinna, som jag älskade . . . jag drömde mig henne som min hustru . . . målade ett lif af sällhet, men vaknade upp till ett lif af verklighet, fullt af svikna förhoppningar . . . liksom ni, tänkte också hon på guldets makt, men satte dervid sin ställning i verlden, sin egen bekvämlighet och sina nöjen i främsta rummet. Vi skildes åt . . . det var en skilsmessa, som kostade mig många bittra stunder . . .“

“Och hon?“

“Hon egnade mig en liten suck, under det hon

talade om en hård nödvändighet, men jag tror det låg en glimt af ett leende på hennes läppar, när hon vände mig ryggen, och med detta leende trädde hon i ett nytt skede af sitt lif, ett angenämt lif med en millionär för sina fötter.“

Gabriel talade lugnt, vissa svikna förhoppningar tycktes icke längre oroa honom. “Hon öfvergif mig ... nå, mina framtidsutsigter äro icke de ljusaste ... såvida icke“, den unge mannen gjorde en paus och tillade hastigt: “Eftersom jag är på väg att ge er förtroenden, så vill jag berätta det en förläggare äntligen är funnen ... mina noveller ... jag svärfvar för dem i den största oro ... ja, de komma nu en af dagarne ut i bokmarknaden, ni skall bli den första, till hvilken jag skänker ett exemplar. Nämn icke ett ord för faster ... jag befinner mig i ett sinnes-tillstånd liksom om jag vandrade på en vulkan. Mina framtidsutsigter äro verkligen icke de ljusaste och de skola kanske snart nog sjunka ned i den mörkaste natt ...“

“Låt oss hoppas det bästa!“

“Lefve hoppet och illusionerna!“

De inträdde i detta ögonblick till fru Ebers.

“Luften gör verkligen godt“, sade den gamla damen och såg gillande på de klara rosor, som sprungit upp på Georginas kinder, under det flickan alltjemt grubblade på, om det låg någon grund för Daniel Wigerts berättelser om hennes far och farbror. Hvad då? Hvad skulle hon göra? Hvarföre hade man låtit henne lefva i okunnighet om denna rikedom? Var det farbroderns afsigt att undanhålla henne dessa penningar? Skulle det vara förknippadt med någon svårighet att göra sin rätt gällande?

På detta sätt korsade sig i denna stund frågorna i flickans själ. Hon var full af oro på samma gång hon erfor en känsla af onämbar lycka, då Gabriel satte sig vid hennes sida, under det hon lutade sig ned öfver sitt arbete.

“När man som jag timvis springer ute, får man taga skadan igen med att använda dubbel flit“, sade

hon gladt, men hjertat slog hårdt. Det är Wigert skuld till, var hennes tysta beskyllning, och något lugn ansåg hon sig icke få, innan hon träffat honom. "Ett samtal med den gamle herrn är väl icke någon omöjlighet", tänkte hon vidare, "kanske att jag genom fru Wengelin kan blifva sammanförd med honom... löftet att häruppe göra ett besök tyckes han ej komma ihåg... åh, jag känner ibland precis som skulle jag qväfvas."

"Ni har något, ni grubblar på, Georgina", sade Gabriel, som märkte det vexlande uttrycket i hennes ansigte.

"Jag grubblar på penningar", svarade hon, "jag sätter mig emellanåt in i den angenäma situationen af en rik arftagerska..."

"Nej, det ni tänker på är ej något skämt, se så, fram med sanningen..."

"På heder, jag kan ej låta bli att tänka på guld och idel guld... och allt detta goda och angenäma, som uträttas med hjälp af den ädla metallen."

"Ni är en liten toka, Gina... men ni lider i alla fall ej brist på guld, ni har ett rent sinne och ett godt hjerta."

Alla grubblerier öfver rikedom gjorde liksom kulderbyttor och rullade bort ur hennes själ för att måhända strax derpå återkomma, men nu hade hon blott en tanke, den, att Gabriel satt vid hennes sida och såg på henne med en mild och tankfull blick, i hvilken låg ett erkännande af ett väckt intresse. Den qvinna han älskat skulle han kanske glömma en dag, hade måhända redan gjort det, ja, hvem visste! Och hennes tankar flögo ut på en trollfärd, der rosenfärgade förhoppningar täflade i skärhet med den blomman, hon höll på att sömma. Jag har hans förtroende, hans fulla förtroende, sade hon till sig sjelf nästan ublande.

Och under detta glittrade i aftonen den nedgående vintersolen genom de dubbla rutorna. Ungdomen, fågelqvittret och blomsterdoffet skapade nästan en hel

vår omkring henne. "Det har alltid varit trefligt här inne, men aldrig så som i dag", sade han.

Denna eftermiddag följdes af åtskilliga aftnar, som voro lika fulla af trefnad.

Lilla Gina, som han kallade henne, hade småningom blifvit hans hjertas herskarinna, som förjagade Leonoras bild derutur. Han hade visst icke med ord yppat detta, men Georgina hade nog en aning, att något för henne fördelaktigt tilldrog sig i hans hjerta, ty för hvarje dag blef hon mera obekymrad, gladare och vackrare, liksom beredde hon sig på, att den stund skulle komma, då hon för att helt och hållet fångla honom skulle behöfva allt sitt behag. Han hade fått för vana att stundom fatta hennes hand och behålla den några sekunder, och nu hade han tagit godnatt, i det han sakta hade kysst hennes fingerspetsar. Ett litet återsken af den rodnad, som härvid hade spridd sig öfver flickans kinder, låg ännu kvar öfver hans ansigte, när han trädde ut på gatan.

Det var ännu icke sent på aftonen, och rörelsen var blott till en viss grad afstannad, men butikerna började att stängas, då Gabriel med långsamma steg styrde kosan mot sitt hem. I ett gathörn såg han då en lång, gänglig figur, som stod stilla, och tycktes fundera några ögonblick på, åt hvilket håll han borde ställa kosan.

"Halloh, min kära Lasse!..."

"Fy tusan, hvad det namnet svär emot en tragisk person!"

"Ytterligheterna beröra hvarandra... men gå på trottoaren, man håller ju på att köra öfver dig..."

"Det fördömda packet åker i glänsande vagnar; men låt det gå till fots i luggslitna rockar, låt det släpa och träla för sitt bröd, låt det känna fattigdomens frestelser och förödmjukelser, och femtio procent af det skall duka under..."

"Hedersvän, låtom oss nu vara sansade."

Det är ju ett bevis på, att jag är sansad, då jag

söker taga min egen svaghet i försvar... Men se på den lilla parfveln derborta, huru han springer för att hålla sig varm. Tror du, att inte han med sina håll på jackan eller sina lappade byxor känner hela obehaget af att ses öfver axeln af en ung herre i splitter ny öfverrock?"

"Kanske."

"Godt... snille och energi kunna möjligtvis drifva trashanken liksom den unge eleganten framåt i världen, men jag håller tusen mot ett, att om dessa båda som fullväxta män skulle aspirera till samma plats, söka samma embete eller dylikt, så gälla den rike mannens meriter dubbelt mot den fattiges. Öfverdrift?... prat! Penningen styr världen. Allt det ädla talar för sig sjelft och det låga borde också göra det, men om en bof från barndomen hör till dessa lyckligt lottade varelsor, hvilka, liknelsevis taladt, burit "splitterny öfverrock", huru mild blir icke domen! Om en sådan person, sedan han behagat utöfva förfalskning och dylikt till den honetta summan af några hundra tusen kronor, om en sådan något så när försigtigt rymmer ur riket — så blundar rättvisan för denna lilla "tripp", man öfverskyler och döljer; men låt trashanken hugga sig en kaka bröd eller göra ett inbrott för att stjäla en kappe potatis, när hungern sätter åt honom — då är rättvisan vaken och uslingen ställes till svars för sin brottsliga gerning, domen faller... samhällets olycksbarn får då också göra en utflykt, men en "tripp", som bär åstad till något af våra fängelser. Detta oakadt talar man om likhet inför lagen. Nej, det finnes icke någon likhet... icke någon likhet i hvad afseende som helst, när penningen är med i spelet. Penningen, ja", fortfor Lasse Sevenius, "huru bugar man sig icke för en rik man! En skara af beundrare och vänner trängas omkring honom, men låt den rike mannen genom vidriga omständigheter förlora sin rikedom — hvart taga då vännerna och beundrarna vägen? Hvem fjäsar för honom, hvilka förtjenster

eger han då kvar?... Jag skulle skratta, om ej mitt hjerta vore fullt af leda..."

De unga männen hade nu inträdt i den kam-mare, som de gemensamt bebodde. "Jag är i dag icke nog drucken för att kunna glömma allt, som är lågt och uselt... naturligtvis mig sjelf i främsta rum-met", sade Sevenius med den patos, som egnade och anstod en halfrusig person. "Låt oss lägga oss, säger du? För exemplariska personer är sömnen bra, för oexemplariska är sömnen bättre, men för båda gemensamt är den eviga sömnen bäst."

"För att då riktigt draga nytta af lifvet, så låt oss då verkligen gå till sängs", svarade Gabriel med ett leende.

"Broder Gabriel, du har för mig varit som en försyn..."

"Jag påträffade dig ju i ett ögonblick af öfver-gifvenhet... en öfvergifvenhet, som höll på att trycka mig mot jorden. Du blef en afledare. Med att tänka en liten smula på dig sysselsatte jag mig mindre med mig sjelf... det vet du i alla fall förut... ingen orsak att tacka, det är jag, som bör tacka dig."

Med en gladlynt och nöjd nick, som fullt berättigade Sevenius att bära namnet Lasse, kastade denne sin stöfvel mot väggen: "Så har jag ändå lefvat till någon nytta i verlden", sade han, "men dina bekymmer tyckas börja ge vika och... min mission nalkas sitt slut."

Ljuset var släckt, den halfdruckne stirrade ut i nattdunklet, och lyfte sina blickar mot rymden, der en och annan stjerna tindrade fram och liksom vin-kade åt honom.

SJUTTONDE KAPITLET.

Följande dagen var en söndag. Fru Ebers hade nyss gått till aftonsången, och Georgina satt tankfull framför brasan, då Gabriel inträdde. Det var första gången hon i hemmet var allena med den unge mannen, och det var med en känsla af husmoderlighet, som hon sade: "Nu skola vi dricka kaffe på tu manna hand."

Det var ett litet nätt kaffebord, som dukades, och brasan sprakade muntert i kakelugnen. Med ett småleende anmärkte flickan att det var skada, att man skulle sakna fint småbröd. Hon hade i tankarne öfverräknat sparpennningarne i sin börs, de räckte sannerligen icke till för att tillfredsställa många fantasier — nå, det var icke första gången, hon gjorde den erfarenheten, och hon skakade sitt täcka hufvud, medan Gabriel i stillhet erkände, att hon var den sötaste lilla varelse, som kunde finnas i världen. Han hade flyttat sin stol nära intill hennes, medan han betraktade henne på en gång blyg och rörd.

"Jag har talat med er om min kärlek till Leonora..."

Han gjorde en paus, och Georgina inföll med en känsla af obehag, från hvilken hon icke kunde värja sig: "Således är hennes namn Leonora?" Vid att säga detta namn betogs den unga flickan af en lätt darrning, och hon tillade halthögt: "huru högt ni måste hafva älskat henne!..."

Gabriel hade stödt sitt hufvud mot handen: "Det är sant", svarade han drömmande. "Jag egnade henne mina första svärmerier... jag kunde hafva kysst stoffet under hennes fötter, på samma gång hon för mig var som en stjärna, till hvilken jag sträfvade att svinga mig upp. Hon var för mig något oupphinneligt, och jag var hennes slaf... det var hon själf, som bröt bojan... långt innan jag såg er, Ge-

orgina, kände jag mig fri... en frihet, blandad med bitterhet, men också bitterheten har vikit ur mitt sinne.“

Allt tydligare kände Gabriel Dessler, att ett nytt skifte af hans lif hade kommit; hans själ tycktes hafva undergått ett slags rening i den unga flickans närhet. “Allt, hvad som varit mellan Leonora och mig är spårlöst borta“, tillade han glädtigt, “jag har dock talat med er om henne derföre, att jag icke vill att i mitt förgångna lif skall finnas något, som ni ej känner till...“

Georgina hade kunnat säga, att hon icke var utan en aning om allt detta förut, men hon kände sig helt skygg och upprörd och med ett försök att vara obesvärad vände hon sitt rodnande ansigte till honom: “vårt kaffe blir kallt“, sade hon. I samma stund fångade han hennes framsträckta hand.

“Och vet ni hvarföre jag vill, att ni helt och hållet skall känna till det förflutna? Drag er icke undan, Georgina... jag har behof af er tillgifvenhet.“

Nästän andlös lyssnade flickan, och då han, ännu hållande hennes händer, sakta drog henne intill sig, lutade hon rodnande sitt hufvud mot hans skuldra. “Jag har en dröm“, fortfor han, “en dröm, i hvilken jag finner mig hafva en någorlunda tryggad ställning... jag skrifver noveller, som göra lycka i världen, jag är en aktad författare, medarbetare i någon framstående tidning... ni småler, Georgina, det är icke utan, att jag är på god väg till att ernå en dylik framtid... pressen har med välvilja bedömt mitt förstlingsarbete, jag har medtagit mitt lilla häfte noveller till er... ja, ni skall få det på ögonblicket, men min dröm är ännu icke avslutad... i det enkla lif, jag tänker föra, kommer måhända att finnas mången bekymmersam stund... alltigenom egoistisk till min natur, hoppas jag finna en älskande varelse, som jag i lust och nöd kan trygga mig till... vill ni blifva detta mitt andra jag, Georgina... har du förtroende för mig, äfven om det dröjer ett och annat år, innan min dröm kan förverkligas, Georgina?...“

“Gabriel! . . .“

De båda namnen hade hviskande blifvit uttalade, och han slöt henne ännu fastare intill sig. “Jag har ingenting annat att bjuda på än delade bekymmer“, sade han med ett halft leende, “men jag kan inte undvara dig.“

Härvid blickade de hvarandra djupt in i ögonen och höllo just på dermed, då fru Ebers inträdde. Georgina såg en smula förbryllad ut, men då Gabriel sade: “här ser faster min fästmö!“ så log fru Ebers och kysste Georgina samt påstod, att hon länge hade anat detta. Men fastän fästmannen under sitt frieri talat om bekymmer, så kastade dock brasan sitt flammande sken öfver muntra, obekymrade ansigten, och då nu Gabriel öfverräckte den utlofvade boken, på hvilken han byggde sitt framtidshopp, så märkte han af Georginas strålande småleende, att hon var stolt öfver honom och satte sin lit till den framtid han målat.

Det följde nu några dagar af stilla lycka och frid. Man gjorde visserligen icke upp några planer för en kommande tid, man var nöjd med den dag, som inne var. Öfver den lilla kammarens ljusa tapeter, hvita öfverdrag och virkade dukar låg ett sken af glädtighet, som förut aldrig hade funnits der, så åtminstone påstodo de båda nyförlofvade, och fru Ebers kände sig äfven öfvertygad härom samt lefde liksom upp på nytt igen. Georgina för sin del lefde i en ny verld af idéer och tänkte icke ett ögonblick tillbaka på den tid, som flytt, alla hennes tankar och känslor rörde sig omkring Gabriel och den lycka, som hägrade i framtiden.

“Så blek du är och så allvarlig du ser ut!“ sade Georgina, då Gabriel en dag, tidigare än vanligt, trädde in. “Hvad i all verlden har händt?“

“Jag har icke sofvit en blund i natt“, svarade han samt kastade sig ned i ett soffhörn, “du minnes ju den stackars Lasse Sevénius . . .?“

En lätt färgskiftning flög öfver flickans ansigte, och hon tillstod för sig sjelf, att hon glömt allt an-

nat utom sin egen lycka. "Åh, jag kommer nu ihåg..." sade hon med en känsla af själföföbråelse.

"Hans sinnesstämning oroar mig mera än jag kan beskrifva..."

I denna stund stodo åter lifligt för Georginas minne de ord, Daniel Wigert fält angående hennes fars och farbrors förhållanden. Denna oafgjorda fråga hade nästan upphört att oroa henne, hade åtminstone tillbakaträngts för den sällhet hon kände. Om hon vore rik, hade hon sagt sig, så skulle detta blifva en angenäm öfverraskning för Gabriel. Ja, hvad skulle han väl säga vid denna upptäckt? Och så hade hon i djupet af sin själ gömt dessa tankar och smålett vid vissheten om, att det icke var gods och guld, som dragit honom till henne, utan hennes egen lilla täcka person med dess husliga behag. Nu kom den gamla åtrån tillbaka att tala med Wigert, den kom tillbaka med förnyad styrka. "Ack, om hon verkligen egde rikedom och det vore henne förunnadt att rädda Gabriels gamle vän!"

Huru skulle hon emellertid blifva i tillfälle att få samtala med Wigert? Hon hade nästan denna fråga på sina läppar, men hon trängde den tillbaka. Det var henne svårt att vidröra ett ämne, som så oklart sväfvade för henne. Frågan var alltför ömtålig att framdragas, derest den saknade all grund, och man hade ju sagt henne, att Daniel Wigert föreföll tillhöra den klass af människor, som ej hafva emot att duka upp en och annan liten intressant historia, öfver hvilken de ej göra sig synnerliga samvetsqual, om den ej precis skulle vara stödd på sanningen.

Det vexlande uttrycket i Georginas ansigte uppfångades af Gabriel. "Du är en liten sensitiva", sade han, "och nu har jag kastat en hel börda af bekymmer öfver dig..."

"Åh, visst inte... jag önskar endast, att Severnius på ett eller annat sätt måtte komma i bättre omständigheter..."

"Ja visst, ja", svarade Gabriel tankspridd, medan

han med en åtbörd af trötthet stödde sitt hufvud mot handen.

“Om man på något vis kunde...”

Georgina afbröt sig sjelf med ett tveksamt uttryck. Alltjemnt försänkt i grubblerier, märkte den unge mannen icke den rodnad och blekhet, som ömsom vexlade på hennes kinder, och han återtog långsamt:

“Sevenius kom till mig i en tid, då mitt lynne var sjukt... att tänka för honom förde snart mina tankar bort från mig sjelf. På hvad sätt jag till hans nytta skulle kunna inverka på honom blef mitt studium... ett studium, som kom mig att fatta den bittra sorg, han kände öfver ett förfeladt lif. Den ene fäste sig vid den andre... vi blefvo outhärliga för hvarandra... men nu inbillar han sig, att han blifvit för mig en alltför tung börda... en fantasi, som har börjat sedan några dagar och som oroar mig.”

“Om han kunde komma i bättre omständigheter!” återupprepade Georgina. Detta tycktes vara en tankegång, som hon ej kunde göra sig fri ifrån, och hon fullföljde: “om han kunde blifva bekymmerfri, så skulle han åter kunna börja sina studier, småningom arbeta sig upp ur sin försoffning... så har du ju sagt?...”

“Jag hoppas och tror det...”

“Ack, om jag egde penningar, om...”

Hon tystnade med en förvirring, som kom Gabriel att småle. “Så dina händer bränna!” sade han, “jag har satt myror i ditt hufvud och pratat dig en feber på halsen.”

Och hon hade verkligen feber, hon trodde det åtminstone sjelf vid den oroliga sprittning hon kände i sitt blod. Nej, hon kunde icke uthärda, hon måste tala med Daniel Wigert, och medan man pratade om likgiltiga ämnen omkring henne, såg hon för första gången med verkligt nöje, att Gabriel aflägsnade sig. Hon måste tala med gamle Daniel, detta var den enda tanke, som riktigt tydligt framträdde vid alla

“om“ och “men“, som hennes lifliga fantasi framkastade.

“Ja, gå ut, min flicka“, sade fru Ebers, då Georgina satte hatten på sitt hufvud, “richtigt stark till helsan har du icke varit allt sedan den välsignade balen hos fru Wengelin... men det var dumt, att du icke lät Gabriel följa dig, och sjelf tror jag också att jag...”

Hvad den välmenande damen ämnat tillägga hörde ej den unga flickan, som, om hon icke precis flög, dock gick så fort, att hon ett par ögonblick måste stanna, innan hon helt beslutsamt trädde in i den af henne redan länge välkända butiken, der en ung man, med pelsmössa på hufvudet, lutade sig framåt för att mottaga hennes ordres.

“Herr Wigert...”

“Till er tjänst...”

Men då Georgina härvid skakade sitt hufvud, bedyrade han, att han representerade herr Wigerts person och bad att hon blott behagade framföra sitt ärende.

“Nej, nej!”

Den unge mannen sträckte ut sin hand mot ett par stämplade orrar, “fin fågel“, sade han med ett yrkesmässigt småleende, “präktig lax, delikat kaviar...”

“Jag skulle önska att dröja här, tills herr Wigert kom...”

Den unge gentlemannen gjorde en åtbörd mot en stol, hvilket Georgina tog för ett inbjudande, hvar på hon beredde sig till en tålmodig väntan.

Om den unga flickan varit hågad att göra observationer, skulle hon märkt, att Wigerts affär gick tämligen raskt undan. Den ena fågeln efter den andra med sigill på vingen bars bort ur butiken. Emellertid syntes ännu icke dess egare. På detta sätt förlöto ett par timmar under orolig väntan.

“Tror ni, att det kan dröja länge, innan herr Wigert kommer?” frågade hon slutligen.

“Han skulle ut för att göra ett större uppköp

af kaviar“, sade den unge mannen, och med all den vigt, som hans plats kräfde, tillade han: “Han vet, att affären skötes här lika bra under hans bortvaro som då han är närvarande... det ser nästan ut, som om han skulle blifva borta i dag.“

Med en liten suck beredde sig Georgina till en ny väntan och på en ny fråga efter principalen blef svaret: “Det ser verkligen ut, som om han icke skulle komma... i morgon vid notiden träffas han säkrast... hvem får jag helsa ifrån?“

Men Georgina hade icke någon helsning att sända. “Jag söker honom då i morgon“, svarade hon missmodigt, i det hon helt långsamt stälde sina steg mot hemmet.

All den oro hon känt på fru Wengelins bjudning hade återkommit med förnyad styrka, andedräkten liksom tröt henne, och hon frågade sig i tankarne gång efter annan, om det väl kunde ligga någon grund för Wigerts påstående, att det egentligen var hennes far, som samlat den kolossala rikedom, hvilken Walles icke gjort sig samvete af att helt och hållet slå under sig. Skulle hon omsider lyckas att få tala med Wigert?

Det var på tröskeln till sitt hem, som hon gjorde sig denna fråga, och hon trodde sig nästan vara rof för en synvilla, då hon på soffan framför sig såg den lille mannen, helt gemytligt utsträckt och ifrigt gestikulerande med de knubbiga händerna.

“Då du gick ut, min flicka“, sade fru Ebers, “ännade jag just säga, att också jag måste gå ned åt torget. Der mötte jag herr Wigert, som var nog artig att göra mig sällskap; vi äro nyligen...“

“Trädda inom dörren“, inföll Wigert. “Vid första ögonkastet kände jag genast igen er, min charmant fru, och som jag bar på en alldeles färsk nyhet, kunde jag ej låta bli...“

“Tänk dig... men du står ju alldeles som förstenad... huru är det fatt? Tänk dig, fru Wengelin är förlofvad med löjtnant Winkel!“

“Rikt fruntimmer... om jag sjelf hade hållit

mig framme, tror jag, min själ, hon inte skulle sagt nej!" Fågelhandlaren blinkade och skrattade. "Hon skulle inte sagt nej, men jag tänkte på Mary, min afidna hustru... hon och jag lefde som englar... jag kan aldrig glömma henne, aldrig!"

Efter att hafva egnat detta minne en känslfull suck, log Daniel åter och bedyrade, att fru Ebers i långt högre grad, än fru Wengelin vore egnad att jaga den dyrkade Marys bild ur hans hjerta, ett bedyrande, som den aktningvärda damen åhörde med en liten skakning på sitt hufvud.

"Den enes död den andres bröd, säger ordspråket, men man kan också säga, på den enes uppkomst beror den andres fortkomst... detta är en sanning sedan urminnes tid... nå, i alla fall, om jag icke kunnat skaffa ett litet kapital... ett futtigt, eländigt kapital på en tusen kronor eller så der omkring..

I detta ögonblick kom Daniel ihåg, att han kanske egentligen borde återgifva nabobens rol, och som detta verkligen mera var i hans smak samt öfverensstämd med hans erfarenhet, att en rik man blir uppuren, medan den fattige blir förbisedd, så höjde han på sina axlar med ett småleende, i det han fortfor: "Man kan naturligtvis vara egare till stora summor och ändå icke ha lust att kasta ut dem för sina vänner... Har jag ej rätt? Godt... således, med nyssnämnda fattiga penningar förhjelpte jag löjtnant Winkel till eleganta kläder o. s. v. Ja, det mesta beror på rocken här i världen... om han inte varit liksom skuren ur modejournalen, skulle han ej ha knipit enkan. Det var min idé, alltigenom min idé."

Daniel Wigert gned sina händer och plirade på Georgina, som fortfarande behållit hatt och kappa på sig, under det hon sjunkit ned på en stol, der hon tålmodigt beredde sig att åhöra gamle "Dans" ordsvall, tills det blef lägligt för henne att föra samtalet på det ämne, som låg henne på hjertat.

"Mitt herrskap, jag svär, att en mera afsigkommen stackare än Winkel icke har vandrat på Guds

gröna jord“, återtog Daniel; “hans gamla vänner gingo ur vägen för honom, han kunde icke viglera ihop sex öre en gång... tusan vete, hvarmed han egentligen uppehöll lifvet... jag hör ej till dem, som tycka om att kasta en skugga på mina bekantskaper, jag nämner det endast för att komma till det ömkligaste af hela historien... hvad tror ni vännerna nu göra? Jo, de trängas omkring karlen, trycka hans händer, bocka och buga och äro färdige att dansa omkring honom, som vore han en gyllene kalf... åh, penningens makt är stor!“

Härvid skrattade Daniel, så att tårarne stego honom i ögonen. “Ett ointecknad hus och ett nätt kapital dessutom, sådant kan göra underverk...”

“Rikedomen ja“, sade Georgina med bäfvande röst, “ni har många rika och mäktiga bekantskaper, till exempel grosshandlare Walles...”

“Sant, sant! Ah, hvilken tur den karlen haft, han hugger i ett enda korpdrag hela broderns förmögenhet...”

“Brodern“, upprepade flickan, i det hon tryckte sina händer hårdt mot bröstet, “var han då så rik?”

“Jo jo, men...”

“Och ni vet detta bestämdt?”

“Skulle jag inte veta... barndomsvänner känner man nog till... började med två tomma händer... redlig, driftig, gjorde lyckade spekulationer... var gift och sörjde ihjäl sig, då hustrun dog... jag sörjde min Mary, sörjer henne ännu och fattar derföre sorgen. Janne och jag voro lika som två bär vuxna på samma stjelk, men mellan oss fans dock en skillnad... jag hade starkare fysik...”

“Nå ja, men det är ju inte mera än rätt, att den ene brodern ärfver den andre...”

“Ah tusan, när det finnes barn så, en dotter...”

“Då är ju hon arftagerska?”

“Naturligtvis, men i denna arfsfråga finnes ett aber...”

“Och det skulle vara?”

“Jannes enda efterlevande dotter är idiot...”

“Hvem har sagt er detta?”

Den unga flickans händer skälfde, hennes ansigte var blekt, och hennes ögon blickade skarpa och klara bort till honom, “hvem har sagt er det?” upprepede hon knappast hörbart.

“Sagt? . . . jo, mina egna ögon . . . jag har varit på Skogshyddan icke en, utan flera gånger . . . Janne räddade en gång som pojke mitt lif, och det intresserade mig att se hans dotter.”

“Anser ni mig hafva bristande förnuft?” frågade flickan, som nu hade rest sig upp och stod helt nära framför Wigert.

Om han hade varit fullt upprigtig, skulle han erkänt, det han verkligen fann henne något besynnerlig, då hon kunde göra denna fråga med en blick och en röst, som vittnade om den största sinnesskakning.

“Ni är lika förnuftig som jag sjelf”, svarade Daniel artigt.

“Nåväl, angående Janne Walles' dotter har ni gjort ett stort misstag . . . det är jag, som är arftagerskan!”

Daniel Wigert satt lyckligtvis på soffan, eljes skulle han måhända hafva ramlat baklänges, så häpen blef han vid dessa ord, medan fru Ebers fullkomligt förstummad knäppte tillsammans sina händer.

“Ni skulle vara . . .?”

“Georgina Walles”, svarade flickan leende, under det tårar stego upp i hennes ögon.

I den lilla kammaren blef nu en uppståndelse, ett förklarande, en förvirring och ett talande, som man kanske lättare kan fatta än beskrifva, och under många afbrott berättade Georgina sin lilla historia.

“Ingen har frågat mig efter mina förhållanden här”, slutade hon, “och jag var verkligen nästan på väg att glömma det förgångna, då jag träffade er, herr Wigert, på fru Wengelins bal. Der, var icke stället att framställa de frågor, jag nu gjort . . . åh,

huru jag längtat och sökt efter tillfälle att få språka med er!"

"Min söta flicka, jag var väl alldeles blind, då jag såg er... ni är ju lifslevfande er fars afbild..."

"Och ni är då riktigt säker på, att min far efterlemnade förmögenhet?..."

"Som er farbror slagit under sig... ja, nu förstår jag allt... en sådan..." Wigert hejdade sig, han kunde icke inför damer säga det epitet, han fann lämpligt för Walles. "Jag är gentleman", afbröt han sig, "och lemnar er farbror i sitt värde... äfven han har varit min ungdomsvän... i en försvunnen tid räknade han icke så noga, det är sant, men att begäret efter penningar skulle göra honom till en skurk, det trodde jag dock icke!"

"Det skall icke bli svårt att göra er rätt gällande, Georgina", tillade han efter en paus, "ni är icke så isolerad uppfostrad, att ej någon kan intyga... presten som har konfirmerat er..."

"Och de guvernanter, som jag läst för... jag känner adressen till ett par af dem... jag hade många lärarinnor, den ena aflöste den andra... ingen af dem trufdes på Skogshyddan."

"Godt, godt, jag tänker ni skall slippa från allt bråk... jag står på er sida, trygga er till mig. Det skall göra mig ett särskildt nöje att vara er följaktig, när ni söker upp Edvard Walles... den karlen har inför mig satt sig på sina höga hästar, det är nu tid på, att han stiger ned från dem. Har ni lust, så begifva vi oss direkte till honom."

Georgina böjde jakande sitt hufvud, hon var ännu helt upprörd och darrande.

"Mitt kära, kära barn", sade fru Ebers och kysste henne, "att det skall gifvas så mycken orättvisa i världen... jag kan inte hämta mig från allt det här... jag är riktigt yr i hufvudet. Hvad skall Gabriel säga... åh, hvad skall han säga!"

"Jag tänker han inte har något att invända mot sakens nya ordning", svarade flickan med ett leende...

“Han har tagit mig på god tro och han får vara nöjd med mig, jag må nu vara fattig eller rik.”

“Kom nu, kom, Georgina!” uppmanade Daniel, som brann af begär, att, som han sade, ge Edvard Walles en duktig näsbränna.

ADERTONDE KAPITLET.

Allt hvad som derefter hade tilldragit sig mellan Georgina och hennes farbror, sväfvade för den unga flickan som en dröm, der hon, alltjemnt åtföljd af Wiger, en dag stälde sina steg till Gabriel Desslers hem. Det låg, som sagdt, något dunkelt och oklart öfver detta möte. Hon hade sett sin farbrors bleka ansigte blifva ännu blekare och strängare än vanligt, hon hade sett, huru han ryggat tillbaka vid hennes åsyn, hon hade hört, huru han sökte förneka henne, huru han invecklade hennes sak, tills hon nästan sjelf varit frestad att anse sig som en bedragerska, hvilken uppträdde i afsigt att roffa till sig en rikedom, hvilken icke tillkom henne — han hade talat så strängt, så säkert och så allvarligt, att hon till hälften medvetlös hade dignat ned, men i detta tillstånd af viljelöshet, af sväfvande begrepp, hade hon hastigt känt sig upplyftad af mjuka armar, medan en doft af fin, nästan qväfvande parfym gjort henne fullkomligt yr i hufvudet. Hon tyckte sig i detta tillstånd af sinnesförvirring hafva hört en qvinnoröst säga:

“Godtgör hvad du brutit, Edvard . . . godtgör, om du hoppas en försoning med den Gud, mot hvars lagar du syndat.”

Och nu hade hon i det klara ljussken, som från en krona i taket strömmade ned, sett en högrest

qvinna, hvars underbart sköna ansigte till hälften var vändt ifrån henne.

“Jag har varit fästad vid dig med aktningens band“, fortfor denna qvinna att tala, “jag har varit stolt öfver dig, öfver den ställning jag intagit... och nu? Aktningens band är slitet och jag vämjes vid det falska glittret.“

Med en åtbörd, som gjorde henne ännu mera högrest, slet hon de glänsande smyckena från sin barm och kastade dem för sina fötter, men plötsligen sjönko hennes händer matta ned åt hennes sidor.

“Ack, jag är ju sjelf icke utan fel“, utbrast hon, “det faller liksom fjäll från mina ögon! Min egen nytta, min sjelfviskhet... minst af alla bör jag upphäfvä mig till domare. Åh, detta seende är förfärligt!“

Hon skylde sitt ansigte med sina händer och tunga suckar höjde hennes barm.

“Ingen vill göra dig dina rättigheter stridiga, stackars barn“, hviskade helt nära Georgina denna nu så milda stämman. “Allt skall bli godtgjort, lita på det... Ja, Edvard, låt oss söka återvinna hvarandras aktning... vi hafva, båda felat, hvar och en på sitt sätt... guldets frestelse är förfärlig!“ Hon hade fattat Walles' hand, som syntes nästan falla tillsammans vid detta vidrörande. “Jag bär icke dessa juveler, förrän vi hafva återfunnit hvarandra“, tillade hon hviskande, “och vi skola återfinna hvarandra, när vi hafva bättrat oss.“

Ett drag af vemod, liksom af återhållna tårar, gaf en ljuf vekhet åt det bleka, underbara anletet, som nu helt och hållet vände sig bort.

En kall hand hade i samma sekund lagt sig på Georginas hufvud: “Jag erkänner dig och dina rättmätiga anspråk.“

Det var hennes farbror, som hade talat, men kraften var borta ur hans röst, den var hes och lät som om den kommit långt borta ifrån.

På sådant sätt dök det ena minnet fram efter det

andra från denna stund, som afgjorde hennes kommande öde och gjorde henne delaktig af ett guld, som hon lofvade inom sig att redbart förvalta och ädelt använda. Och nu var hon på väg till Gabriel Dessler, och hon jublade i sitt sinne öfver, att hon kom med ett gladt budskap. Daniel trippade alltjemnt bredvid, men hans ord flögo förbi henne, utan att hon lyssnade på dem. Hon hörde icke på hans glädtiga skratt öfver den ömkliga figur, hans gamle ungdomsvän hade gjort, ej heller på beskrifningen af den stora scenen, då han först morskat sig, men inom kort funnit sin öfverman i en qvinna, hvilken kom Daniel att tänka på sin egen dyrkade Mary, som också i lifvet hade haft de der tagen inne att vilja spela drottning, ett spel, som på intet sätt hade imponerat på gamle "Dan", som smickrade sig med att han bättre än den gamle vännen Edvard Walles förstått sig på konsten att handtera qvinnor. Han kunde icke annat än högakta fru Walles, som han förmodade på ett eller annat sätt hade lyssnat till det uppträde han och hans gamle ungdomsvän hade arrangerat. Hon hade just uppträdt i "grefvens tid" för att hålla efter sin äkta man samt förmå honom till ett erkännande, hvilket ju icke var annat än skyldig rättvisa. Parterna hade härigenom å ömse sidor blifvit besparade rättegångskostnader, hvarpå han drog fram den ena lagparagrafen efter den andra, med hvilken han, i händelse så behöfts, hade kunnat bistå, Georgina.

"Tänk om Gabriel icke är hemma", — med dessa ord afbröt Georgina den talträngde lille mannens harang och, kännande en viss tvekan, om hennes besök kunde anses vara riktigt passande, tillade hon: "men kanske det icke går an, att jag går upp till honom?"

"Jag är ju med er, Georgina, fullkomligt i faders ställe", svarade Daniel, som uppbläste sina kinder med vigtig min. "Se så, skynda nu på bara! Det vore väl tusan, om det kan vara opassande att för kunna, att man är arftagerska till en million."

"Håll, håll! Summan är kanske icke riktigt full-

talig!" afbröt Georgina leende, då Wigert stötte upp dörren.

"Georgina, du här, min älskling! . . ."

Den unga flickan hade smugit sig intill Gabriel. "Jag är rik, Gabriel, mycket rik!" hviskade hon. "Det var mig omöjligt att dröja med denna nyhet tills i morgon . . . jag kommer med hjälp till herr Sevenius . . . ja, han skall nu få hjälp", upprepade hon högt, "han skall kunna fortsätta sina studier; han skall bli räddad . . ."

Hon såg upp till Gabriel och förskräcktes af hans bleka, förstörda utseende. I samma ögonblick sade en dof röst, hvilken kom borta från rummets aflägsnaste hörn: "Räddad . . . ja, jag är snart räddad!"

Lampan, som brann på skrifbordet kastade ett svagt sken omkring sig och i detta otydliga halfdunkel märkte den unga flickan en på soffan hvilande gestalt.

"Blif inte förskräckt, Georgina, men jag fruktar hjälpen kommer för sent . . ."

Gabriel höll den unga flickans darrande gestalt hårdt intill sig. "Det finnes en strid", sade han, "kanske den längsta och svåraste af alla . . . striden mot den mänskliga svagheten . . . det är en kamp, som kommit mängen att duka under . . ."

"Mången strider under tålmodets fana", inföll den hvilande, "under bön och förtröstan. Mätte Herren förlåta min otålighet och . . . min svaghet!"

De sista orden hviskade han och tryckte en liten flaska hårdt mellan sina händer, i det han hastigt reste sig upp, liksom ville han kämpa mot en qväfning, men den kroppsliga styrkan dukade under för den makt, inför hvilken all jordens makt måste böja sig, och dödens blekhet föll öfver hans mörka, blåaktiga och krampaktigt sammandragna ansigte.

"Gabriel!" hviskade han.

Den unge mannen stod i samma sekund vid den döendes sida, som med detta namn på sina läppar slöt dem för evigt.

"*De mortuis nil nisi bene*", hviskade Gabriel, som i den dödes hand i detta ögonblick märkte den

lilla kristallflaskan, om hvars tömda innehåll han hade en dunkel aning.

“Låt oss gå härifrån, min älskade“, hviskade den unge mannen; “jag vill vaka här i natt, sedan jag följt dig hem.“

Den glädje Georgina känt hade väl icke vikit bort ur hennes själ, men glädjen var dämpad af en nästan helig känsla, hvilken dödens närhet så ofta medför. I få ord hade den unga flickan gjort reda för det arf, som efter hennes aflidne fader fallit på hennes lott. “Minnes du, när du lofvade att dela min rikedom?“ frågade hon med ett mildt småleende, “den stunden är nu kommen.“

“Nu förstår jag dina grubblerier . . . men allt hvad som har afseende på din rikedom förefaller mig som en dröm . . .“

“En angenäm dröm . . .“

“Ja, hvarför inte . . . Min älskling“, tillade han hastigt, “jag tycker, det är du, och ändå icke du . . . du var en fattig flicka, för hvilken jag behöfde arbeta och sträfva och nu . . .“

“Jag vet icke något annat råd än att du får göra dig besvär med att börja ordna nya planer igen . . . Så glad jag skulle varit, om din vän . . .“

“Ja, han är borta ur våra framtidsplaner.“

Ungefär så der föllo de båda ungas ord, då Gabriel stod invid förstugudörren för att på denna för Georgina så vexlande dag säga henne godnatt. Och nu var han borta för att visa den döde vännen en sista tjänst.

“Jag har varit riktigt yr i hufvudet, alltsedan du och Wigert lemnade mig, och så orolig sedan, medan du var borta“, sade fru Ebers, som gick sysslade omkring den unga flickan. “Ja, nu får jag väl inte längre behålla dig . . . du gifter dig nog snart . . .“

“I sådant fall“, svarade Georgina rodnande och med ett lyckligt leende, “i sådant fall skiljas vi icke åt. Men också jag är yr i hufvudet“, tillade hon; “liksom Gabriel tycker jag, att allt, hvad som skett, saknar

all verklig grund. Ack, om jag ändå varit nog lycklig att kunna hjälpa...“

“Tyst, tyst, min flicka, den bästa hjälpen har kanske kommit!”

Språkande om ett och samma ämne om och om igen sutto de båda kvinnorna tillsammans långt öfver midnatt, och när nattlampan omsider släcktes, flögo Georginas tankar ännu en gång till farbrodern, hvars bleka, upprörda ansigte hon ännu tyckte sig skåda.

Om Georgina i verkligheten kunnat se honom i denna stund, der han vandrade fram och tillbaka i sitt arbetsrum, skulle hon märkt, att han ännu icke funnit någon sinnesfrid. Den ena mörka tanken aflöste den andra. “Guldets frestelse är förfärlig“, hade hans hustru sagt, och han upprepade detta sakta gång efter annan. Han tänkte på sig sjelf som ung gosse, huru glad och obekymrad han varit, medan på Jannes unga axlar var lagd hela bördan af att hjälpa och underhålla en sjuklig mor och uppväxande syskon. Han tänkte vidare på huru denne broder öppnat sitt hem och skänkt honom välstånd och oberoende. Huru hade han lönat allt detta? Han gjorde sig denna fråga med ångestsvetten på sin panna. Hela sitt lif igenom hade han icke varit särdeles nogräknad genom hvad medel han vunnit sina rikedomar, och guldets hopåt sig omkring honom, men när han trodde sig ha vunnit allt, då hade han förlorat, väl icke allt af det timliga goda, på hvilket han satt ett så högt värde, men ett hjerta, som han skattade högre än guld, och detta hjerta skulle han måhända aldrig återvinna. Inför denna kvinna, som han så högt älskade, stod han skuldbelastad, och ur stånd att öppet möta hennes blick, skulle han framsläpa ett lif af elände.

Han hade sjunkit ned på en soffa, hans ansigte hvilade mot hans händer och tunga suckar arbetade sig ur hans bröst. Guldets frestat honom, och han hade dukat under. Han skulle aldrig kunna befria sig från den känsla af skam, som tillintetgjorde

honom. Hans kropp skälfdde af ångest, medan vilda tankar sköto genom hans hjerna.

Plötsligt sprang han upp. Nej, han uthärdade det icke. Det fans för honom icke någon försoning, icke någon godtgörelse, han skulle aldrig mera möta sin hustrus blick. Mörka skuggor började sväfva omkring, de tycktes vinka åt honom, medan han rysande lyssnade till ett hänskratt, hvilket upprepade sig i mångdubbladt eko.

“Är jag redan bland de fördömda?” mumlade han.

Han sökte torka ångestsvetten från sin panna, men hans händer voro liksom förlamade, hans läppar sökte framstamma en bön, men bönen förvandlade sig till tvehne ord: *”guldets makt!”*

Huru hade han väl utfövat den? Denna fråga gjorde han sig, medan de mörka skuggorna i en ännu trängre krets omgäfvoo honom och liksom hotande höjde mot honom sina knotiga händer.

“Det är en synvilla“, sade han sig, under det han kände sig gripen och bortförd i en svindlande dans, i hvilken han såg nödlidande män och qvinnor, som sprungo efter honom vädjande till hans barmhertighet, och han skrattade åt deras lidande: “arbeta!“ sade han; “jag hör ej till dem, som understödja lättjan.“

“Det är rätt“, ropade skuggorna, “hjelp icke, hjelp icke! En sådan hjälpsamhet kommer ju icke i tidningarna!... Men följ med oss, följ med oss, låtsa icke, som om du såge folket derborta, det är gamla vänner, som gjort dig tjänster och som nu kanske fika efter att få din tjänst tillbaka... vänd dem ryggen!“

I denna stund höjde sig gent emot honom en hvit skepnad, dess fotsida drägt var uppuren af gungande moln och ansigtet hade en bländande glans. “Edvard, jag gråter öfver dig, och ber för dig.“

Det var hans aflidne broders röst, den broders,

som bevisat honom så mycken godhet, och hvilken han så grymt hade förfördelat.

Wallis vacklade med en känsla af tillintetgörelse, och han mumlade: "det återstår för mig endast att dö!"

Han sträckte ut handen mot en plats på skrifbordet, der han hade en revolver förvarad. De mörka skuggorna veko undan och han lade sitt finger på trycket. I denna stund förnam han ett entonigt ljud, liksom af musik, och åter upprepades: "Jag ber för dig!"

Nej, han uthärdade icke! Han lyfte mordvapnet mot sin panna — skottet brann af!

I denna stund spratt Wallis till, han låg dock ej simmande i sitt blod, utan endast simmande i ångestsvevt, hvilken blifvit framkallad af en dröm.

Solen sken i rummet som en morgonhelsning till en början af en ny dag, ett uppvaknande till ett nytt lif, och musikens toner ljödo ännu med entonig klang, manande, allvarliga. Wallis höjde en djup suck. Ja, kyrkklockans klang hade aldrig förefallit honom högtidligare, under det drömmen fortfarande låg som en tyngd öfver honom. "Det återstår för mig icke att dö", hviskade han, "det återstår för mig att söka godtgöra... bed för mig!"

Hans blickar höjde sig högre än kyrkspiran, och hans tankar sväfvade liksom sökande ut i det oändliga ljushafvet ofvan molnen. "Kärlekens makt är den enda gällande", hviskade han.

Hvad mera?

Det är klart, att Gabriel och Georgina snart "byggde bo". Detta är ju alltid slutet på hvarje lycklig saga.

Fru Wengelin dröjde ej heller med att blifva löjtnant Winkels sälla hustru, och lider hon för när-

varande på sina soiréer ej någon brist på gäster och uniformer.

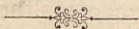
Wigert idkar sin lilla fågelhandel och är den dyrkade Marys minne obrottsligt trogen. Emellanåt vistas han hos sin "kära Jannes" dotter, inför hvilken han svär på, att han precis känner sig såsom hennes far. Det var förmodligen i känslan häraf som han, utan afvisande stolthet, på hennes bröllopsdag mottog en storartad gåfva, med hvars hjälp han betydligt utvidgat sin affär. Han håller också ibland långa tal om flydd ungdomstid och trofast vänskap till Walles, i hvars hem "gamle Dan" nu för tiden uppträder på förtrolig fot. Leonora bär åter gnistrande briljanter, och således kan man ju antaga att hon och hennes man återvunnit aktningen för hvarandra.

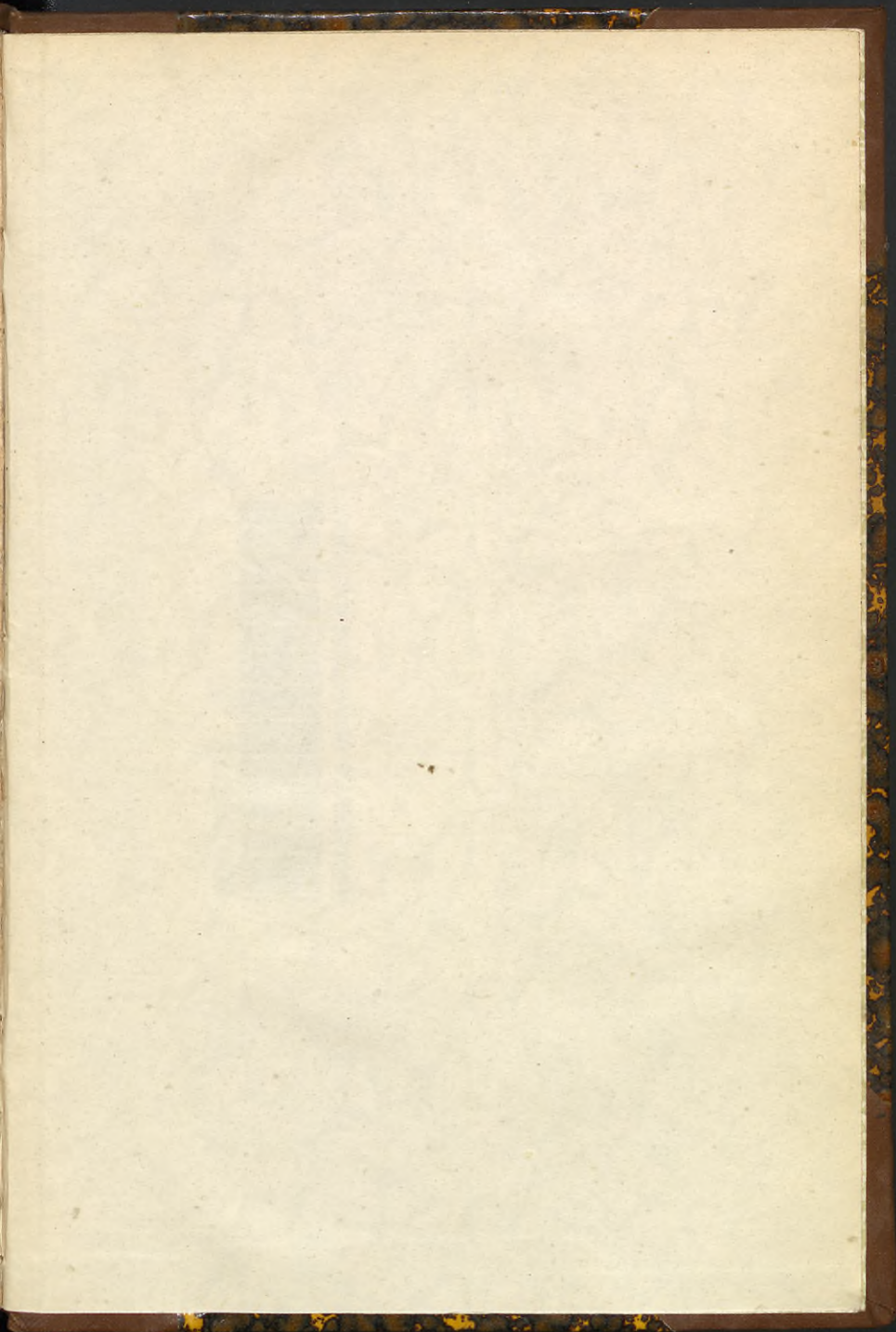
På en ångbåtsfärd, straxt efter sitt bröllop, träffade Georgina moster Malin, fru Stribbern och den sistnämndas skugglika dotter med sin man. Det värda klöfverbladet gjorde stora ögon, hvilka blefvo ännu större, när Wigert, som på en månads tid slagit sig lös från affärerna, berättade för dem, att unga fru Dessler var en född Walles o. s. v. — O, guldets makt! Huru behagligt fru Stribbern kunde småle, medan hon försäkrade, huru hjertligt hon hade fäst sig vid Georgina, och moster Malin kom fram och talade om alla de goda tankar, hon hyst om den kära, lilla varelsen, då de hm... hm...

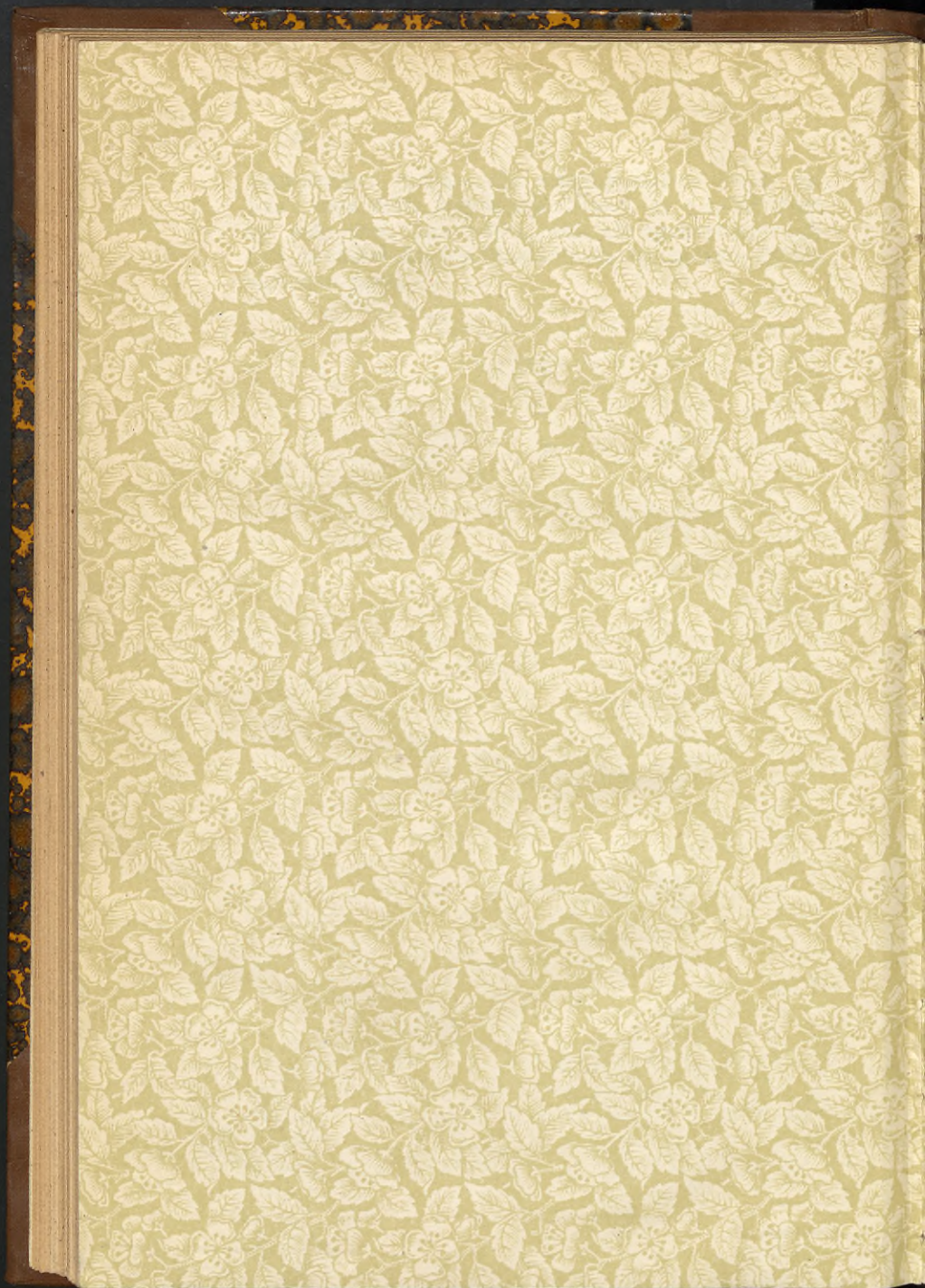
Och nu trädde en viss natt med alla dess fador fram för den unga fruns minne. Hon höjde dervid det lilla behagliga hufvudet — o, guldets makt! — må det förlåtas, att några sekunder en känsla af trygg stolthet intog hennes själ, då hon med ett fint småleende besvarade deras artigheter.

Hvad Gabriel Dessler och Georgina för öfrigt beträffar, så drogo de sig undan långt bort på landsbygden och fru Ebers följde med det unga paret. När Dessler någon gång läser högt ur de romaner, han stundom skrifer, så har han i den gamla damen och sin unga hustru de mest uppmärksamma

åhörarinnor, (måtte alla romanförfattare finna dylika!) men detta Gabriels skrivande är icke så ifrigt nu som förr, han lefver helst sin egen roman och deri förefaller honom familjelivets behag vara livets skönaste poesi.

6000193725

Göteborgs universitetsbibliotek

